

JOURNAL

URANTIA-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

Lukijalle

Journalin tässä numerossa julkaistaan lähes kaikki IUA:n kansainvälisessä konferenssissa New Yorkissa 4.–7. 8.2000 pidetyt puheet.

Kaikki esitelmät eivät olleet toimituksen käytettävissä määräaikaan mennessä, mutta niitä julkaistaan Journalin seuraavissa numeroissa sitä mukaa kuin niitä tulee toimituksen saataville.

Monet esitelmistä jaettiin kirjallisina jo konferenssin aikana. Kaikkia julkaistuja tekstejä on kuitenkin editoitu kielellisistä ja selkeyssyistä. Kaikki virheelliset viittaukset *Urantia-kirjan* tekstiin on korjattu.

Valokuvat ovat James Woodwardin ottamia.

Kiitoksia kaikille, jotka ovat auttaneet tämän numeron aikaansaamisessa.

Tässä numerossa

Kansainvälisen konferenssin tuokiokuvia	1
Avaus: Elää Isämme tahdon mukaan (otteita <i>Urantia-kirjasta</i>)	2
<i>Nicholas W. Scalzo, Yhdysvallat</i> : Isämme tahdon täyttäminen – hengellinen kokemus	3
<i>Georges Michelson-Dupont, Ranska</i> : Isämme tahdon noudattaminen	7
<i>Al Gates Lockett, Yhdysvallat</i> : Isän tahdon täyttäminen ... olla sanojensa mittainen	10
<i>Kalevi Eklöf, Suomi</i> : Suuntaajien suhde universumin luotuihin	13
<i>Seppo Kanerva, Suomi</i> : Miten Jeesus löysi ja täytti Isän tahdon	17
<i>Peep Söber, Viro</i> : Hengellisen elämämme jakaminen	25
<i>Ruth Kask, Viro</i> : Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä	27
<i>Philip Taylor, Yhdysvallat</i> : Jeesuksen opetukset Jumalan valtakunnasta	31
<i>Kathleen Swadling, Australia</i> : Jumalan yhteisyys...	36
<i>Moussa Ndiaye, Senegal</i> : Totuuden Henki, suojeleus enkelit ja muut ystävät	43
<i>Carolina Arana, Bolivia</i> : Jumalan suhde yksilöön	46
<i>Carol Cannon, Yhdysvallat</i> : Kvanttifysiikka, ilo ja Isän tahto	48
<i>Gaétan Charland, Kanada</i> : Osamme kaikki elää Jumalan tahdon mukaan	52
<i>Catherine Jones, Yhdysvallat</i> : Luku 111 – Suuntaaja ja sielu	57
Brinkmanin muistorahasto	75
KPN päätti Journalin ilmaisjakelusta	75
KNP kokoontui New Yorkissa	76

Kansainvälisen konferenssin tuokiokuvia

Kolmesataaviisitoista henkilöä 23 maasta osallistui Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen joka toinen vuosi järjestettävään konferenssiin, joka pidettiin 4.—8. Wagner Collegessa Staten Islandilla New Yorkin kaupunginlahden vastarannalla. Mukana tätä kokemusta jakamassa oli 41 lasta, iältään 7—18 vuotta. Suur-New Yorkin Urantia-yhdistys (UAGNY) ja Uuden Englannin Urantia Yhdistys (UANE) toimivat yhteisvastuullisesti konferenssin järjestäjinä. Urantia-konferenssi 2000 oli todetta kansainvälinen konferenssi. Edustajia oli eri puolilta maailmaa, kuten Ranskasta, Suomesta, Boliviasta, Australiasta, Senegalista, Perusta, Meksikosta, Chilestä, Kanadasta, Kreikasta, Argentiinasta, Alankomaista, Kuubasta, Yhdysvalloista ja Yhdistyneestä Kuningaskunnasta — vain muutaman mainitaksemme.

Konferenssin teemana oli ”Isämme tahdon noudattaminen”. Kahdeksantoista puhujaa eri maista valotti esitelmissään tämän teeman eri puolia. Jotkin esitelmät esitettiin useammalla kuin yhdellä kielellä. Monista esitelmistä oli saatavilla kirjalliset käännökset. Iltapäivisin osanottajat voivat valita mieleisensä monien opintoryhmien joukosta, mikä loi tilaisuuden ideoiden vaihtoon vähemmän muodollisissa puitteissa.

Lapset oli kutsuttu avajaisistuntoon, ja heille jaettiin jokaiselle ikioma *Urantia-kirjan* kappale. Myöhemmin lapset osallistuivat erityisesti heitä varten suunniteltuihin työryhmiin. Lasten ohjelmaan kuului myös käynti Manhattanilla aikuisten toimiessa ”esiliinoina”.

Tämäntyyppisten konferenssien menestyksellisyttä voi tiettyyn määrään mitata osallistujajoukon monipuolisuudella, mikä ei tarkoita pelkästään kansallisuuksien moninaisuutta, vaan myös etnistä monipuolisuutta, ikärakennetta, sosioekonomisia

taustoja sekä muita kategorioita. Kuten yhden esityksen yhteydessä kävi ilmi, osallistujien valtaenemmistö kuului kategoriaan ”yli 45-vuotiaat”. Mukana oli kuitenkin myös tavallista enemmän nuorta väkeä. Nuoret auttoivat lasten ohjelman toteuttamisessa, osallistuivat työryhmiin, esiintyivät ja osallistuivat konferenssiaktiiviteetteihin. Oli suurenmoista nähdä heitä mukana näin sankoin joukoin. Nämä nuoret ovat liikkeen ja planeetan tulevaisuus. Tarvitsemme heidän näköalojaan ja heidän tarmoaan.

Mikään konferenssi ei ole täysimääräinen ilman taiteita. Tässä konferenssissa taidetta oli paljon ja sitä oli monenlaista. Carlos Rubinsky Argentiinasta toi näytteille joitakin pyhää geometriaa esittäviä maalauksiaan. Alfons Halsema Alankomaista johti iki-ihanaa kuoromusiikkia ja Urs Rucht Ranskasta esitti hienostuneen pianoresitaalin. ”Little Savages Ensemble” [’Pienten villi-ihmisten bändi’; kts. 708:7] toi päiville oman kevennyksensä välisoitoillaan. Bert Cobb Yhdysvalloista luki runojaan ja Chris Wood kirjoitti näytelmän, jonka esitti suuri joukko nuoria alle 25-vuotiaitten ryhmästä. Oli teatteria, runoutta, tanssia ja suuri määrä eri esiintyjien esittämää musiikkia. Maanantaiaamuna Helen Anvelt Virosta esitti taiteellisen kollaasin sanoja, musiikkia ja tanssia. Palvonnallinen esitys totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä sai ilon kyynelet kihoamaan monien silmiin.

Konferenssit ovat aina mainio tilaisuus uudistaa vanhoja ystävyksiä ja solmia uusia. Ensikertalaisen valtaa usein ylitsevuotava ilo siitä, että lopultakin tapaa niin monia muita lukijoita. Kokenut osallistuja virkistyy nähdessään lukijapiirin kasvavan ja edistyvän. New Yorkin konferenssi tarjosi erinomaiset puitteet sielun ja hengen kokoontumiselle.

Vasemmalla esiintyy Pienten villi-ihmisten bändi; oikealla Trio.

AVAUS

New Yorkin konferenssi avattiin seuraavin viestein ja ottein *Urantia-kirjasta*. ELÄÄ ISÄMME
TAHDON MUKAAN Katkelmia *Urantia-kirjasta*, eri henkilöiden lukemina:

JUMALAN TAHTO ON LÄSNÄ!

Salaisuus on selvinnyt: Hän elää sisimmässämme!

Julistamme tämän päivän päiväksi, jolloin aloitimme paluumme sen korkean hengellisen ajatuksen äärelle, että Taivaallisen Isämme tahto hallitsee ihmiskunnan sydämiä, mieliä ja sieluja ja nousee niiden ylle! *Ihmis-Jeesus näki Jumalan pyhänä, oikeudenmukaisena ja suurena samoin kuin totena, kauniina ja hyvänä. Kaikki nämä jumalallisuuden attribuutit hän kokosi mielessään kokonaisuudeksi, joka oli "taivaassa olevan Isän tahto". Jeesuksen Jumala oli samalla kertaa sekä "Israelin Pyhä" että "Elävä ja rakastava Isä, joka on taivaassa". Jeesus ei ollut ensimmäinen, joka esitti käsityksen Jumalasta Isänä, mutta hän ylensi ja kohotti tämän idean yleväksi kokemukseksi saaden aikaan uuden ilmoituksen Jumalasta ja julistaen jokaisen kuolevaisen luodun olevan tämän rakkauden Isän lapsi, Jumalan Poika. [2087:2]*

"Herra, meidän Jumalamme, on ainoa Herra, ja sinun tulisi rakastaa häntä mielesi ja sydämesi perukoita myöten samalla, kun teet parhaasi rakastaaksesi kaikkia hänen lapsiaan niin kuin rakastat itseäsi. Tämä ainoa Jumala on taivaallinen Isämme, johon kaikki olevaiset sisältyvät ja joka henkensä kautta asuu jokaisessa vilpittömässä ihmissielussa. Ja meidän, jotka olemme Jumalan lapsia, tulisi oppia jättämään huolenpito sielustamme hänelle, kuten uskolliselle Luojaalle. Taivaalliselle Isällemme kaikki on mahdollista. Koska hän on Luoja, joka on tehnyt kaikki olevaiset ja kaikki olennot, ei toisin voisi ollakaan. Vaikkemme voi nähdä Jumalaa, voimme silti tuntea hänet. Ja elämällä joka päivä taivaassa olevan Isän tahdon mukaan, voimme paljastaa hänet kanssaihmisillemme." [1453:4]

Kaikki maailmankaikkeuden persoonallisuudet alkavat ennemmin tai myöhemmin käsittää, että se, mitä ikuisuudessa loppujen lopuksi tavoitellaan, on infiniittisyyden loputonta tutkimista, se on koskaan päättymätön tutkimusretki Ensimmäisen Lähteen ja Keskuksen absoluuttisuuteen. Me kaikki tulemme ennemmin tai myöhemmin tietoisiksi siitä, että luodun kasvu on kaiken kaikkiaan verrannollinen siihen, missä määrin samastumme Isään. Alamme ymmärtää, että Jumalan tahdon mukaan eläminen on ikuinen passi siihen loputtomaan mahdollisuuteen, jonka itse infiniittisyys tarjoaa. Kuolevaiset tulevat joskus vielä käsittämään, että menestyminen Infiniittisen tavoittelussa on suorassa suhteessa Isän kaltaisuuden saavuttamiseen ja että tämän universumiaikakauden kuluessa Isän realiteetit paljastuvat jumalallisuuden ominaisuuksissa. Ja nämä jumalallisuutta osoittavat ominaisuudet muuttuvat universumin luotujen henkilökohtaiseksi omaisuudeksi siinä kokemuksessa, että eletään jumalallisesti, ja jumalallisesti eläminen tarkoittaa sitä, että tosiasiallisesti eletään Jumalan tahdon mukaan. [1174:7]

Aineellisten, evolutionaaristen ja finiittisten luotujen osalta Isän tahdon noudattamiseen perustuva elämä johtaa suoraa tietä siihen, että henki saa persoonallisuuden areenalla hallitsevan aseman ja tuo tällaiset luodut askelen lähemmäksi Isä-Infiniittisen käsittämistä. Tällainen Isä-elämä on elämä, joka perustuu totuuteen, on herkkä kauneudelle ja on hyvyyden hallitsema. Tämänkaltaista, Jumalaa tuntevaa henkilöä valaisee sisäisesti palvonta, ja ulkoisesti hän antautuu kaikkien persoonallisuuksien universaalisen veljeskunnan varauksettomaan palvelemiseen, palvelemaan hoivaan, jonka täyttää laupeus ja jonka motiivina on rakkaus, samalla kun kaikki nämä elämän ominaisuudet yhdistyvät kehittyvässä persoonallisuudessa kosmista viisautta, itsensä todellistamista, Jumalan löytämistä ja Isän palvomista merkitsevillä, yhä korkeammalle nousevilla tasoilla. [1175:1]

Jokainen kuolevainen, joka tietoisesti tai tietämättään seuraa hänessä olevan Suuntaajansa johdatusta, elää Jumalan tahdon mukaisesti. [1176:4]

ISÄMME TAHDON TÄYTTÄMINEN — HENGELLINEN KOKEMUS

NICHOLAS W. SCALZO,
Clinton, Connecticut, USA

Minulle on mieluista olla tänään kanssanne Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen konferenssissa osoittamassa kunniaa Universaalisen Isän hengelle, joka elää meistä jokaisen mielessä. Tämän konferenssi tarkoituksena on muistuttaa meille, että Universaalisen Isämme henki elää mielessämme ja on mukana päivittäisessä elämässämme inhimillisen olemassaolomme jokaisena hetkenä.

Sen seikan huomioimiseksi, että Jumalan esipersonallinen henki on vuodatettu koko ihmiskunnan ja meidän itsemme sisimpään, olemme omistaneet konferenssimme ja elämämme Universaalisen Isän ylistämiseen ja hänen tahtonsa noudattamisen omakohtaiseen hengelliseen kokemiseen.

Muutaman seuraavan päivän aikana me paitsi, että tarkastelemme sitä tosiseikkaa, että mielessämme elää ja sydäntämme ohjaa Jumalan osanen, koetamme myös kokea, miten riemullista on tutkia eri tapoja jatkuvasti ja tietoisesti täyttää hänen tahtonsa ja jakaa elämämme hänen kanssaan. Lyhyesti sanottuna jaamme toistemme kanssa oman tietomme jumalatietoisuudestamme tehdäksemme hänen tahdostaan omakohtaisemman, todellisemman ja elävämmän osan elämäämme.

Jumalallinen Neuvonantaja sanoo:

Jumalaa tuntevat ovat kokeneet sen tosiasian, että hän on läsnä. Sellaiset Jumalaa tuntevat kuolevaiset omaavat henkilökohtaisessa kokemuksessaan sen ainoan positiivisen todisteen elävän Jumalan olemassaolosta, jonka toinen ihmisolento voi toiselle tarjota. Jumalan olemassaoloa on täysin mahdoton osoittaa todeksi, ellei lukuun oteta yhteyttä, joka vallitsee ihmisielen jumalatietoisuuden ja Ajatuksensuuntaajana ilmenevän Jumalan läsnäolon välillä, Suuntaajan, joka vaikuttaa kuolevaisen älytoiminnan puitteissa Universaalisen Isän antamana pyyteettömänä lahjana. [24:6]

"Olkoon teidän sanomanne tälle maailmalle: Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan ... sillä tämä valtakunta, josta te saarnaatte, on sisimmässänne oleva Jumala." [1569:2; korostus minun]

Tänä aamuna, näitten kunnianarvoisten seinien sisäpuolella on miehiä ja naisia, jotka ovat kokeneet Jumalan läsnäolemisen tosiasian ja jotka totisesti tuntevat hänet. Nämä jumalatietoiset kuolevaiset ovat löytäneet Jumalan sisimmästään. Heidän kohdallaan kysymys ei enää ole uskemuksesta, sillä he ovat Jumalan koettuaan tulleet tosiasiallisesti ja tiedostetusti hänestä tietoisiksi. Nämä Jumalaa tuntevat kuolevaiset tulevat kertomaan meille henkilökohtaisesta elämästään tarjotakseen meille sen ainoan todisteen Jumalan olemassaolosta, joka on mahdollinen. Jumalaa tuntevina kuolevaisina tulemme

avaamaan sielumme toinen toisillemme näyttääksemme, mihin olemme hengellisessä kasvussa elämämme aikana päässeet. Täyttämällä Isämme tahtoa päivittäisessä elämässämme kerromme toisillemme siitä, miten olemme päässeet henkilökohtaiseen ja tietoiseen yhteyteen kuolevaisten mielessä elävän Jumalan hengen, Jumaläläsnäolon kanssa; miten olemme päässeet jumalatietoisuuteen.

Osanani on tänä aamuna olla ensimmäinen niistä lukuisista puhujista, jotka kertovat teille elämästämme ja siitä, miten olemme itse kukin kokeneet Isämme tahdon täyttämisen. Rakastamme Isämme niin kuin te kaikki rakastatte. Olemme kaikki vain ihmisiä, jotka yrittävät parastaan palvellessaan häntä ja lihallisia veljiämme ja sisariamme. Taivas tietää, ettemme ole täydellisiä; en ainakaan minä. Toki yritämme olla. Sen vuoksi olemme nyt täällä kertoaksemme toisille ja oppiaksemme heiltä jotakin kehotuksesta *Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen* [21:3; 27:3; 86:1; 290:2...]. Toivomme, että tunnette voivanne työryhmissä kertoa omista hengellisistä kokemuksistanne yhtä vapaasti kuin täysistuntojen puhujat.

Jumalan tulee olla elämässämme **ensimmäisenä**. Ylimpänä tulee olla halu tuntea hänet; elää elämämme niin kuin hän sen eläisi, jos sellaisen sallisimme; toteuttaa hänen tahtoaan hänen tavallaan; palvella häntä aina hänen kunniaukseen ja rakastaa toinen toisiamme niin kuin hän rakastaa meitä ja niin kuin me rakastamme häntä. Ja tietäen, että hänen tahtoaan hänen tavallaan toteuttaessamme hän itse asiassa elää elämäämme eri aikoina taivaallisen täydellisuuden mukaisesti. Näemme Jumalan työt, olemme nähneet hänen toiminnallisen täydellisyytensä ja tunnemme hänet todellisena osana itseämme.

Ajatuksenmuuttajain, Ajatuksensuuntaajain ja Ajatuksenvalvojain moninaiset toiminnot

Vaikka Universaalinen Isä henkilökohtaisesti asuu Paratiisissa, universumien keskipisteessä, hän on tosiasiallisesti läsnä myös avaruuden maailmoissa lukemattomien ajallisten lastensa mielessä, sillä hän on heidän sisimmässään Salaperäisenä Opastajana. [1176 :1]

Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus [1176:2].

Suuntaaja on Jumalan rakkaus ihmisten sydämessä ja mielessä. Jumala rakastaa sinua, siksi hän tulee elämään sisimmässäsi ja auttamaan sinua elämässäsi. Meidän varttuessamme hän pysyy muuttumattomana, mutta elämää kokiessamme hän toimii omaamamme kokemuksen mukaisesti.

Äärettömän Hengen arvovaltaa edustava Yksinäinen Sanansaattaja opettaa meitä *Urantia-kirjan* sanoin:

[Kaltaisemme] *tahdolliset luodut käyvät evolutionaarisissa maailmoissa läpi kolme yleistä olemisen kehitysvaihetta: Suuntaajan saapumishetkestä siihen saakka, kun asianomainen on jo jotakuinkin täysi-ikäinen, eli Urantialla suunnilleen kahdenteenkymmenenteen ikävuoteen saakka, Opastajia kutsutaan toisinaan Ajatuksenmuuttajiksi.* [1177:1; korostus minun]

Urantia-kirjan sanoin Yksinäinen Sanansaattaja kertoo meille ensinnäkin, että Jumala elää sisimmässämme Ajatuksensuuntaajan hahmossa. Toisekseen hän sanoo, että kun lähes 20-vuotiaaksi saakka olemme lapsia, sisimmässämme olevaa Jumalan henkeä, Ajatuksensuuntaajaa, kutsutaan toisinaan **Ajatuksenmuuttajaksi**. Tämä johtuu siitä, että ollessamme lapsia sisimmässämme elävän Jumalan henki toimii muuttamalla tai vaihtamalla vaatimattomia ajatuksiamme enemmän hänen kaltaisiinsa, Jumalan kaltaisiin, ajatuksiksi. Hän tekee hyvistä ideoistamme vieläkin parempia. Hän rohkaisee mitä tekemään oikein.

Näen joukossanne henkilöitä, jotka ovat 5-vuotiasta vanhempia, mutta 20-vuotiasta nuorempia. Nousisitteko kaikki seisomaan. Viisi vuotta ja kymmenen kuukautta on keskimäärin se ikä, jolloin Ajatuksensuuntaaja tavallisesti saapuu mieleenne. Sisimmässänne elää Jumalan, Universaalisen Isämme, henki. Hän on mukana elämässänne **Ajatuksenmuuttajana**. Hän toimii muuttamalla jonkin ajatuksenne ajatukseksi, joka on täydellisempi — hänen ajatuksensa kaltainen. Osoittakaamme suosiota näille nuorimmaisille nyt, kun he ovat alkamassa elämäänsä Isämme hengen — heidän uuden Ajatuksenmuuttajansa — kanssa.

Yksinäinen Sanansaattaja selvittää:

Tästä ajankohdasta [noin 20. ikävuodesta alkaen] harkintakykyisyyttä merkitsevän iän saavuttamiseen eli noin neljänteenkymmenenteen ikävuoteen Salaperäisiä Opastajia kutsutaan Ajatuksensuuntaajiksi. [1177:1, korostus minun]

Näen joukossanne henkilöitä, jotka ovat yli 20-vuotiaita, mutta jotka eivät ole vielä saavuttaneet harkintakykyisyydestä kertovaa 40 vuoden ikää. Nousisitteko kaikki seisomaan. Sisimmässänne olevat Jumalan Isäosaset toimivat **Ajatuksensuuntaajina**. Ajatelkaa Ajatuksensuuntaajaa jonakuna, joka suuntaa ajatuksianne. Hän hienovirittää ajatuksianne, jotta ne vastaisivat paremmin ajatuksia, joita hän ajattelisi, jos eläisi elämäänsä.

Katsokaas nuorimmat, näillä vanhemmilla urantialaisilla on yli kaksikymmentä vuotta enemmän kokemusta siitä, että Isän osanen elää sisimmässä ja suuntaa heidän ajatteluaan. Siksi häntä kutsutaan **Ajatuksensuuntaajaksi**. Hän tekee heistä enemmän Jumalan kaltaisia. Hän täyttää heidät totuudella. Hän kaunistaa heitä kauneudella. Hän kietoo heidät hyvyteen. Hän piirittää heitä rakkaudella ja hän lisää heihin hyppysellisen viisauttaan. Lapsoset, jonakin päivänä oma Salaperäinen

Opastajanne, sisimmässänne oleva Isämme osanen, lakkaa toimimasta **Ajatuksenmuuttajana** ja ryhtyy toimimaan enemmän **Ajatuksensuuntaajana**.

Heidän nyt istuutuessaan tuolilleen aplodeeratkaamme näille Ajatuksensuuntaajan omaaville veljillemme ja sisarillemme. Mitä hyvänsä kokemuksia he päivittäin lisäävätään muistojensa joukkoon, rukoilkaamme, että ne olisivat Jumalan kunniaksi ja hyödyksi heidän Suuntaajalleen. Tästä syystä he tutkivat *Urantia-kirjaa*, näin Isällä on heidän mielessään valmiina kaikki informaatio, jolla suunnata heidän toimiaan ja jota käyttää hänen tarkoituseriensä edistämiseen.

Paratiisista tullut Yksinäinen Sanansaattaja selvittää seuraavaksi näin:

Harkintakykyisyyden saavuttamisesta [40-vuotiaat ja vanhemmat] aina siihen saakka, kun asianomainen vapautuu lihallisesta ruumiistaan [kun he lähtevät planeetaltamme Paratiisiin-matkalleen], Suuntaajista puhutaan usein Ajatuksenvalvojina. [1177:1]

Nousisivatko nyt seisomaan kaikki yli 40-vuotiaat, jotka ovat saavuttaneet harkintakykyisyyttä merkitsevän iän ja joiden sisimmässä Jumalan henki — jota hellästi kutsutaan Ajatuksenvalvojaksi — on elänyt yli 34 vuotta. Katsokaapa nuoret ja aikuiset näitä kokeneita vanhempia urantialaisia, joilla on **Ajatuksenvalvoja**. Jonakin päivänä oma Salaperäinen Opastajanne toimii Ajatuksenvalvojana, paljolti samaan tapaan kuin he toimivat näissä monet koetuksen läpikäyneissä. Nämä kokeneet Urantian miehet ja naiset omaavat **harkintakykyisyyttä** — heillä on vapaus ja valta tehdä päätöksiä ja valintoja, kyky arvioida ja toimia sekä harkintaa osoittavaan arviointiin perustuva toimintakyky sikäli, kuin se liittyy Jumalan tahdon toteuttamiseen. Heidän nyt istuutuessaan paikalleen, osoittakaamme kättentaputuksin suosiottaamme näille hienoille miehille ja naisille, joilla on jo melkoinen kokemus Urantialla eletystä elämästä. He ovat Jumalan lapsia, jotka ovat antaneet Isälle luvan hallita heidän sydäntään, mieltään ja sieluaan.

Ajatuksenmuuttajat — nuorimmaisten Suuntaajat

Nuoret ystävieni, olette Jumalan poikia ja tyttäriä! Sisimmässänne on itsensä Jumalan henki. Hän on läsnä mielessäsi ja hän elää sisimmässäsi Jumalan osasena; häntä kutsutaan Jumalan hengeksi; häntä kutsutaan Suuntaajaksi. Häntä kutsutaan Salaperäiseksi Opastajaksi. Hän itsensä koko luomakunnan Jumalan tosiasiallinen osanen, ja hän toimii eli työskentelee mielessäsi Ajatuksenmuuttajana. Sanokaapa kaikki yhteen ääneen: "Ajatuksenmuuttaja".

Tiesittekö, nuoret, että oma Ajatuksenmuuttajasi valitsi juuri sinut? Kuulit oikein: Ajatuksenmuuttajasi valitsi SINUT. Hän haluaa tehdä sinusta yhtä täydellisen kuin Taivaallinen Isäsi on täydellinen. Tiedäthän myös, että sisimmässäsi oleva Jumalan henki tietää sinusta kaiken jo ennen kuin hän asettuu sinuun. Hän tietää kaiken vanhemmistasi, isovanhemmistasi — jopa

isoiisoiisovanhemmistasi. Hän tietää, miten tulet elämään elämäsi, jo kun hän asettuu elämään sisimpääsi.

**Ensimmäinen moraalinen valinta —
päätös hyvän ja pahan välillä —
ja Ajatuksenmuuttajan saapuminen**

Meille kerrotaan, että Ajatuksenmuuttajan on mahdollista asettua mieleesi vasta, kun osoitat *pyrkimystä palvontaan ja ilmennät viisauden toimintaa sillä, että tuot esille kyvykkyyttä valinnan tekemiseen esiin nousevien hyvän ja pahan arvojen välillä — kyvykkyyttä moraaliseen valintaan* [1187:1].

Syntyessäsi Isä antoi sinulle lahjaksi persoonallisuuden ja teki sinusta sinut. Myöhemmin, mahdollisesti jonakin kuudetta syntymäpäivääsi edeltävänä hetkenä, mielesi oli tarpeeksi valmentunut ja kytkeytynyt Pyhän Hengen voimakenttään. Sitten, viisaudenhengen toimiessa mielessäsi, Ajatuksenmuuttajasi eli -suuntaajasi saapui mieleesi hetkenä, jolloin teit ensimmäisen moraalisen päätöksesi.

Moraalisessa päätöksessä on kysymys valinnasta hyvän ja pahan, oikean ja väärän välillä. Muistatko, kun ensimmäistä kertaa teit moraalisen valinnan ja päätöksen hyvän ja pahan välillä? Minä muistan — en omin voimin, mutta kun eräänä päivänä rukoukseen vaipuneena kysyin Jumalalta, miksi siunauksenani oli tuntea hänet, tiedustelin: ”Jumala, milloin suhteeni sinun kanssasi alkoi?”, sain kokea jotakin aivan ihmeellistä. Sinä hetkenä Isä näytti minulle erään lapsuuden kokemuksen, sen jolloin olin tehnyt ensimmäisen moraalisen päätökseni. Tunsin rukoillessani kokevani hetkeä, jolloin tein moraalisen valinnan hyvän ja pahan välillä, ja Isän henki, Ajatuksenmuuttajani, asettui sisimpääni.

Kysyin Jumalalta: ”Miksi sallit minun nähdä tämän, Herra?” Hän sanoi. ”Opettaaksesi lapsia!” Siksi siis kerron tästä teille. Uskon teidän olevan lapsia, joita hän pyysi minua opettamaan. Tämänkaltaisessa konferenssissa ei teitä koskaan aiemmin ole ollut läsnä näin runsaasti, ei varsinkaan yleisistunnon aikana. Jumala lähetti teidät tänne!

Valinta

Oli miten oli, mitä Isä minulle näytti, oli tämä tyhjentävä muistikuva ikään kuin olisin ollut tilanteessa uudelleen:

Oli vuoden 1948 kylmä joulupäivä. Oli viisi vuotta, kahdeksan kuukautta ja 21 päivää vanha. Olin kotona avannut kaikki ihanat joululahjapaketit ja myöhemmin menin vanhempieni ja kolmivuotiaan JoAnn-sisareni kanssa Ragona-mummin luo joulupäivälliselle.

Myös serkkuni olivat mummin luona; heitä oli paljon. Olin tuskin päässyt perille, kun serkkuni Johnny alkoi esitellä minulle joululahjaansa. Hän oli siitä kovasti tohkeissaan. Hänen perheensä oli meidän perhettämme köyhempi, ja Johnnyn **ainoa** lahja oli pieni leimasinlaatikko. Yhdellä hänen ylpeänä minulle esittelemistä leimasimista sai painettua paperille tähden kuvan, samanlaisen, jolla opettajani tavallisesti merkitsivät koepaperini tai kotityöni.

Kotona oleviin lahjoihini verrattuna se oli perin halpa tavara. Siitä huolimatta nimenomaan tuo tavara, jolla sai aikaan opettajan tähden, oli se, joka veti puoleensa, ja se kiehtoi minua niin, että minun oli se saatava. Se oli kumileimasin puuvarsineen; ja sen painanne oli punainen tähti, juuri sellainen, jollaista opettajat käyttivät koulussa. No, minunhan oli pakko saada tuo tähti. Niinpä, kun kukaan ei ollut lähettyvillä ja Johnnyn jätettyä leimasinlaatikkonsa tähtileimasimineen mummin yöpöydälle mentyään keittiöön ja nahistellessa serkkujeni kanssa oliiveista, menin leimasinlaatikolle ja olin ottamaisillani tähtileimasimen, kun yht’äkkiä ajattelin:

”Hmm, jos otan tämän Johnnyn tähtileimasimen, hän alkaa itkeä. Mutta jos en sitä ota, minua alkaa suuttuttaa.”

Ensimmäistä kertaa elämässäni ajattelin jotakuta toista ennen kuin ajattelin itseäni.

Niinpä siis punnitsin tätä ongelmaa. Mitä minun pitäisi tehdä? Leimasin halututti niin, mutta sen vieminen saisi serkkuni itkemään. Ellen ottaisi sitä, en olisi tyytyväinen. Mietin ja ajattelin, ajattelin ja mietin, sitten tein päätökseni ja ... otin leimasimen ja piilotin sen vuoteella lojuvan takkini taskuun.

Ottetuani leimasimen näytti kuin koko huone olisi hohtanut kirkkaasti punertavaa hohdetta, tunsin lämpöä, enkä tuntenut olevani enää yksin. Jumalan henki oli saapunut.

Hengellisen elämäni alku ei siis ollut loistelia; se on selvää. Liikkeellelähtö tapahtui varastamalla. Olin tehnyt ensimmäisen moraalisen päätökseni hyvän ja pahan välillä, ja valinta oli väärä. Mutta se oli joka tapauksessa ensimmäinen moraalinen valintani, ja Jumalan henki asettui minuun tuona päivänä.

Lienee turhaa edes mainita, mutta äitini löysi leimasimen taskusta ripustaessaan takkiani naukaan, ja minä sain piiskaa. Johnny on luultavasti täällä tänään. Olen korvaukseksi ostanut sinulle pussillisen leimasimia ja leimasintyynyn. Annathan anteeksi?

Et ehkä muista ensimmäistä moraalista valintaasi hyvän ja pahan välillä; en minäkään muistanut ennen kuin Isän henki palautti sen mieleeni. Mieleen palauttamiselle oli syynsä: jotta voisit kertoa siitä nyt teille.

Ajatuksenmuuttaja — miksi sellainen nimi?

Miksi Jumalan osastamme kutsutaan lapsuudessamme Ajatuksenmuuttajaksi?

Koska hän muuttaa ajatuksiamme. Sisimmässäsi oleva Isän osanen **muuttaa ajatuksiasi**. Hän muuttaa tai vaihtaa mahdollisesti itsekkään ajatuksesi ajatukseksi, joka kantaa huolta jostakusta toisesta. Hän vaihtaa pahan ajatuksen hyväksi ja enemmän Jumalan kaltaiseksi ajatukseksi, sellaiseksi, jollaista Jumala itse ajattelisi, jos hän olisi sinä. Hän rohkaisee meitä hyviin ajatuksiin.

Ajattelepa asiaa seuraavalla tavalla — ikään kuin Jumala haluaisi sanoa sinulle:

”Lapseni, jos eläisin tällä hetkellä sinun elämäsi, ja koska olen tietoinen siitä, että sinulla ikäsi puolesta voi olla vain vähän Jumalan kaltaisia kokemuksia, sillä olet yhä vain keskenkasvuinen sielu, minä, sinun henkikumppanisi, haluaisin sinun ajattelevan tällä

hetkellä käsittelemäsi ajatuksen sijasta tätä enemmän Jumalan kaltaista, kauniimpaa, parempaa ja todempaa ajatusta. Tämä on se ajatus jonka muutin sinua varten, ja se on mitä viisain ja rakkaudellisin ajatus. Se on hyvä ajatus, jonka olet kokenut jo aiemmin, mutta se on hautautunut syvälle mieleesi. Löysin sen sinulle. Ole hyvä ja ota, ja käytä sitä taas tässä tilanteessa. Niin minä tekisin, jos olisin sinä.”

Jumala ottaa sellaiset mielessäsi olevat ajatukset, jotka eivät kyseisenä hetkenä hyödytä kanssaihmiäsi tai itseäsi, ja vaihtaa ne sellaisiin aikaisemmin ajattelemiisi muihin ajatuksiin, jotka ovat **hyviä, totuudellisia, kauniita, viisaita ja kaikkien kannalta hyödyllisiä**, olkoon senhetkinen tilanteesi mikä tahansa.

Hän esimerkiksi vaihtaa tällaisen ajatuksesi ”En auta kotitöissä; haluan huvitella”, muuttamukseen ajatukseksi: ”Kuinka voin auttaa, jotta voisimme sitten huvitella kaikki yhdessä?” Kun valitset hänen ajatuksensa ja toteutat sen, iskä sanoo myöhemmin: ”Koska saimme työt sinun avullasi tehdyksi tänään näin aikaisin, meillä on aikaa mennä elokuviin tai uimarannalle. Saat ottaa ystäväsikin mukaan ja minä maksan kulut. Mitä haluaisit tehdä?” Ajatuksenmuuttajasi voimistaa silloin näitä hyviä ajatuksia, ja päättäessäsi toimia niiden mukaisesti kerta toisensa jälkeen, Jumalan kaltaiset kokemuksesi kasvavat. Sinulla tulee olemaan yhä enemmän Jumalan kaltaisia kokemuksia.

Lapset, kertokaa minulle, mitkä ovat ajatuksia, joista uskotte, että Jumala tänään jo muutti niitä?

Mistä tiedät, mikä mielesi ajatus on Jumalan?

Mitä sitten voit tehdä auttaaksesi itseäsi erottamaan Jumalan ajatukset omista ajatuksistasi, hänen täydelliset ajatuksensa valitsemaan kyetäksesi? Mistä tiedät, mikä mielesi ajatus on Jumalan? No se on helppoa. Ensi vaiheessa ryhdyt pitämään pikku juttutuokioita Isämme kanssa niin usein kuin mahdollista, joka päivä, aina kun vain muistat. Herätessäsi ja nukkumaan mennessäsi, ruokaillessasi ja koulusta, työstä tai harrastuksilta pala-tessasi. Puhu hänelle kaiken aikaa. Hän on sinua varten. Tällä tavoin opit tuntemaan häntä paremmin. Ja kuta paremmin tunnet Jumalaa, sitä enemmän luotat häneen ja etsit hänen tahtoaan, hänen täydellistä tapaansa elää omaa elämääsi. Hänellä tuntuu olevan vastaus kaikkeen. Käytä häntä, niin kuin Jeesus teki nuorena.

Missä tilanteessa sitten oletkin, seuraavaksi sinun tarvitsee vain muistaa antaa Jumalalle, Isällemme, **pyhä hetki** [napsauta sormia]. Totta, vain sekunnin murto-osa, silmänräpäys. Hetki, jolloin sanot: ”Isä, jos eläisit nyt minun elämäni, mitä tekisit?”

Tyynnytä sitten mielesi ja etsi mielestäsi hänen ajatuksensa. Erotat mielessäsi aina hänen ajatuksensa muista ajatuksistasi. Hänen ajatuksissaan on mielessäsi eniten **totuutta**, eniten **kauneutta** ja eniten **hyvyyttä**. Hänen ajatuksensa ovat **viisaita ja rakkaudellisia**.

Jumala tietää sinusta ja kaikista muista kaiken. Hän tietää mieleesi kätkeytyvät ajatukset ja sen, mikä on se

täydellinen ajatus, jota sinun tulisi hyödyntää kunakin elämäsi hetkenä, jotta voit olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen. Ja hän tietää, mitä sinun pitäisi tehdä. Sillä, sinä jos hän olisi, siten hän tekisi. Hei siinä on riimi. Muista:

”sillä, sinä jos olisi, siten hän tekisi”.

Siis, ystäväni, haluatko elää niin kuin hän eläisi elämääsi, vai onko valintasi mennä omaa tietäsi ilman häntä ja tehdä lisää virheitä? Jos haluat mennä hänen täydellistä tietään, sinun tulisi kertoa hänelle haluavasi ajatella hänen valitsemiaan tai muuttamiaan ajatuksia yksinomaan omien ajatustesi sijasta. Tee sitten, mitä hän tekisi, jos hän eläisi sinun elämääsi. Sinun tulisi kertoa hänelle, että luotat häneen, että käytät hänen ajatteluaan. Hänen ajatuksensa ovat aina **hyviä**. Mielessäsi olevat hänen ajatuksensa ovat aina **kauniita** ja hänen ajatuksensa sisältävät aina **totuuden**. Hänen ajatuksensa ovat aina **viisaita, huolehtivia ja rakastavia**. Valitse hänen tahtonsa sanomalla: **”Isä, päätökseni on valita sinun tiesi, sinun ajatuksesi.”**

Sitten, nuoret ystäväni, ja ennen kuin toimitte annettuanne hänelle tuon **pyhän hetken**, tynnytettyänne mielenne ja etsittyänne sieltä ajatuksia, jotka hän on itseänne varten muuttanut, valitkaa mielestänne nuo Jumalan kaltaiset ajatukset. Tunnistatte hänen ajatuksensa, sillä kuten sanoin ne ovat ajatuksia, joissa on eniten **totuutta**, eniten **kauneutta** ja eniten **hyvyyttä**, rakkauden ympäröiminä ja sinua varten muutettuina.

Mikä tässä on hauskaa

Etsittyäsi mielestäsi hänen ajatustaan **löydä se**. Hänen ajatuksensa löydettyäsi se on aina omasi, mutta sillä ei ole sinulle eikä kenellekään toiselle mitään arvoa, ellet toteuta sitä. Siis, toteuta sitä. Eli siis: toteuta sitä. Vasta sitten siitä tulee ikuisiksi ajoiksi ajatus joka on sinulle ja Korkeimmalle Jumalalle yhteinen. Sillä on hauskaa **etsiä** mielestäsi Jumalan ajatuksia. On fantastista **löytää** ne, mutta niiden **toteuttaminen** on kuin kuningas-juoksupallon lyöminen pesäpallon mestaruussarjan ratkaisuoittelussa. Se on kuin golfradalla jokaisen reiän selvittäminen yhdellä lyönnillä. Se on kuin uudenvuoden ilotulitus. Se on kuin saisi kympin joka kokeessa. Se on kuin saisi töissä palkankorotuksen joka päivä. Se on kuin ensimmäistä kertaa rakastuminen; kuin näkisi kaikki perheenjäsenet onnellisina. Luota siis häneen, **usko**, että hän varustaa sinut aina **totuudellaan, kauneudellaan ja hyvyydellään**. Sitten, nuoret ystäväni, kun olet löytänyt hänen tahtonsa omasta mielestäsi, päättää toimia sen mukaan, ja huomaat, että tapahtuu ihmeitä. Ja ihmeitten ihme tietenkin on se, että hänen tahtoaan toteuttaessasi jokainen ympärilläsi oleva tietää varmuudella, että Jumala on todellinen, ja niin tiedät sinäkin.

(Jatkuu sivulla 61)

Isämme tahdon noudattaminen

GEORGES MICHELSON-DUPONT
Blennes, Ranska

Sitä, mitä aion kohta kertoa, ei pidä nähdä yrityksenä saada ne vakuutuneiksi, jotka eivät usko Jumalaan, ei edes esimer-

kiksi, jota jonkun toisen tulisi noudattaa, vaan se tulee nähdä mieluumminkin rehellisenä kertomuksena vaatimattomasta hengellisestä elämästäni Isäni kanssa; ymmärryksestäni sen suhteen, mitä hän odottaa minulta; vilpittömänä selostuksena henkilökohtaisesta kamppailustani elämellisten tendenssieni ja totuuden, kauneuden ja hyvyyden kaipausteni välillä.

Itseäni varten löytämäni vastaukset, joista kohta teille kerron, ovat tiukasti henkilökohtaisia, eivätkä ne sovellu sinun tapaukseesi. Siitä huolimatta kutsun niitä, joita tämä aihe kiinnostaa, ryhtymään samantapaiseen hengelliseen harjoitukseen; rehellisyys ja nöyryys ovat siinä välttämättömiä.

Käytän hyväkseni tätä tilaisuutta kiittääkseni New Yorkin yhdistyksen antaumuksellisia jäseniä sekä Urantia säätiön henkilökuntaa, jotka ovat järjestäneet tämän konferenssin ja valinneet sen teeman. Aiheen uusi työstäminen, oman kokemukseni pohdinta ja huomioideni kirjaaminen ovat auttaneet minua selventämään mielessäni joitakin näkökohtia ja auttaneet haluani noudattaa hänen tahtoaan. Toivon konferenssin olevan teidän kannaltanne yhtä hyödyllinen.

Ihmisen koko hengellinen edistyminen perustuu menneen kokemuksen rehelliseen ja vilpittömään arviointiin.

Elämäni jakaantuu kahteen jaksoon: vuotta 1980 edeltävään ja sen jälkeiseen. Tuo vuosi oli ratkaiseva ja siitä muodostui käännekohta. Menetin äitini, koin kovia perhe-elämässäni ja liikeyritykseni raunioitui. Olin masentunut ja kitkerä, ärsyyntyvä aviomies-isä, jonka kanssa oli vaikea elää. Maailma oli hylännyt minut, joten minä halusin hylätä maailman. Itsemurha-ajatukset koputtelivat mieleni ovea, ja aloin juopotella. Tilanne oli kääntymässä murhenäytelmäksi, kun yht'äkkiä eräänä päivänä ja vastoin omaa ajattelutapaani, oivalsin, että toden totta olinkin itse vastuussa ja paljonkin vastuussa tästä kurjasta tilanteesta. Pakotin itseni rehelliseen ja vilpittömään itsetutkisteluun. Ponnistin voimani päästäkseni selville elämäni tarkoituksesta. Tiedostin, etteivät raha, asema ja valta tekisi minua onnelliseksi; oivalsin, että eron tekeminen hyvän ja pahan, kärsivällisyyden ja kärsimättömyyden, itsekkyyden ja altruismin välillä olisi

tilanteen kohenemisen avain. Halusin toden totta tulla paremmaksi ihmiseksi, ja päätin muuttaa asennettani ja arvojen asteikkoani.

Joka kerta kun ihminen tekee harkintaa osoittavan moraalisen valinnan, hän kokee välittömästi, miten uusi jumalallinen aalto tulvehtii häneen sieluunsa. [2095:4]

Päätöksen jälkeen tunsin välittömästi rauhaa ja sydämeni oli helpottunut, ja se rohkaisi minua jatkamaan. Tunne oli varsin erikoinen, sen tapainen tunne, joka vallitsee, kun on pitkän aikaa kamppailut ja kokee äkillisesti varmuuden siitä, että on löytänyt ratkaisun kaikkiin huoliinsa. Ei se sitä tarkoittanut, että kaikki vaikeuteni olisivat äkillisesti kaikonneet, vaan mieluumminkin sitä, että minulla oli uusi näkemys, uusi lähestymistapa: Hyväksyin vilpittömästi tosiasiaksi sen, että olin korjaamassa satona sitä, mitä olin kylvänyt. Aloin nähdä murheen, johon perheeni oli minun tähteni joutunut.

Taivaan valtakunnan avaimet ovat: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä. Jokaisella ihmisellä on nämä avaimet. Ihmiset käyttävät niitä — edistyvät henkisyiden suhteen — tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä. [435:7]

Mainitsemieni päätösten myötä tuli vilpittömän halu ajatella Jumalaa ja löytää vastaus eksistentiaalisiin kysymyksiini: Mikä on kaiken tämän kärsimisen tarkoitus ja miksi minä olen täällä? Sen jälkeen tapahtui kummallisia. *Urantia-kirja*, jonka isäni oli antanut minulle 15 vuotta aikaisemmin, seiso edessäni hyllyssään. Se kutsui puoleensa ja luettuani sisällysluettelot minusta tuntui, että löytäisin vastaukset kysymyksiini. Päätin lukea joka päivä 15 minuutin ajan 15 päivänä. Muutaman päivän jälkeen huomasi viettäväni ei vain minuutteja vaan tunteja ensimmäisiä lukuja tutkiskellen.

Urantia-kirjan lukeminen oli elämäni toinen käännekohta ja suuri tuki hengellisessä etsinnässäni.

Kuta useamman luvun luin, sitä laajemmin ymmärsin suhdettani Jumalaan ja maailmankaikkeuteen ja sitä enemmän se minua kiinnosti. Sieluni valtasi samalla virkistävä rauhan ja onnen tuntemus; niin tapahtui varsinkin lukiessani lukua 5, ”Jumalan suhde yksilöön”. Se auttoi minua löytämään ja hyväksymään Universaalisen Isän, Iankaikkisen Pojan ja Äärettömän

Hengen luoman kaikenkattavan, viisaan ja rakkaudellisen suunnitelman. Alkuperä, historia ja päämäärä paljastuivat mielelleni täysimääräisinä, ja vaikeuksiin, murheisiin ja koettelemuksiin kätkeytyvä viisaus sai selkeän selvityksen, ja hyväksyin sen täysin. Käänsin ”koettelemukset” ”väistämättömyyksiä” ja ”väistämättömyydet” puolestaan ”siunauksiksi”. Vakuutuin siitä, että elämämme oli kokonaisuudessaan jättiläismäinen koulu ja että Urantia on leikkikenttä, jolla oli tarjota kaikki mahdollisuudet hengelliseen kasvuun, luonteen hallintaan, viisauden harjoitukseen ja rakastaviin suhteisiin.

Kosmoksen suurin kärsimys on, ettei ole koskaan kärsinyt. Kuolevaiset oppivat viisautta vain kokemalla koettelemuksia [556: 14, #12] on kauan aikaa ollut mieluisimpia tekstikohtiani.

Jonkin viikon kuluttua aloin ihmetellä, mitä kirjan laatijat tarkoittivat puhuessaan ”Isän tahdon täyttämistä”, ja miksi juuri ”hänen tahtonsa täyttämistä”; olihan hän lahjoittanut minulle persoonallisuuden, jolla on oma tahtonsa. Logiikkani joutui koetteille tämän näennäisen ristiriidan vuoksi, se oli ”intressien konfliktin” kaltainen tilanne. Yhtäältä hän varustaa minut persoonallisuudella, johon kuuluu ”vapaa tahto”, joka on niin pyhä, ettei edes Ajatuksensuuntaaja voi siihen puuttua, ja toisaalta hän kutsuu minua ”täyttämään hänen tahtonsa”!

Ratkaisu valkeni minulle kohta, kun mietin sen tuskallisen kriisin syytä, joka oli iäksi muuttanut elämäni suunnan ja johtanut päätökseen muuttaa arvoasteikkoani, mistä seurasi psyykkisen tilan koheneminen, ja pohtiessani Isän henkilökohtaiseksi hengelliseksi edistymisekseni laatiman suunnitelman opetuksellista arvoa. Asiaa jonkin aikaa mietittyäni minulla sytytti ja oivalsin, että se, mikä minut vuoden 1980 kriisiin johdatti, oli se seikka, että halusin toteuttaa oman tahtoni en hänen, ja koska olin kokenut jo niin paljon tuskaa, minun oli helppo hyväksyä hänen tahtonsa etsiminen.

Sen seikan älyllinen tiedostaminen, että jouduin tuskaan ja vaikeuksiin etäännyttyäni hänestä, muuttui eläväksi todellisuudeksi, kun kiitollisena siitä, että Tekijäni rakastaa minua ja välittää minusta näin paljon, oivalsin, että hän oli luonteestani ja kaipauksistani kaiken tietäen laatinut minua varten suunnitelman. Hänen olemustaan kohtaan tuntemani kiitollisuus muuttui välittömästi rakkaudeksi hänen persoonaansa kohtaan. Pyrkimys ”hänen tahtonsa täyttämiseen” ei pelkästään auttaisi minua hänen suunnitelmansa löytämisessä, vaan se auttaisi minua myös rakastamaan häntä enemmän ja olemaan hänelle enemmän mieliksi.

Tuosta hetkestä alkaen päivittäinen mietiskelyni ja palvontani muuttui äänettömäksi vuoropuheluksi nyt Isäkseni ymmärtämäni Jumalan kanssa, ja mietiskellessäni pyysin häneltä jumalallista valaistusta ja etsin hänen täydellistä tahtoaan. Kaikki rakastavat vanhemmat laativat suunnitelmia lastensa kouluttamiseksi, niin Jumalakin, rakastava Isämme, erona on

vain se, että hänen suunnitelmansa meitä varten ovat hänen täydellisestä olemuksestaan ja ominaisuuksistaan johtuen täydellisiä. Usko Isäämme saa meidät, hänen lapsensa, luottamaan hänen suunnitelmaansa.

”Minun tahtoni on, että sinun tahtosi toteutuu.” [1204: 5]

Mutta mitä ”Jumalan tahdon täyttäminen” oikein tarkoittaa? Tämä kysymys ahdisti mieltäni kuukausien ajan. Oliko Jumalan tahto määrä täyttää tietyissä tilanteissa, erikoisissa paikoissa, valikoitujen ihmisten suheen? Ihmettelin, millaisen suunnitelman Isä oikein on minulle laatinut; mitä se voisi olla?

Jeesus sanoi apostoleilleen: *”Ja muistakaa, että Jumalan tahtoa voi toteuttaa missä hyvänsä maisessa tehtävässä.” [1732: 4]*

Vain rakkauden motivoima henkilö voi käsittää Jumalan tahdon ja tosiasiallisesti yrittää täyttää sen. Tämä vakuutti minut siitä, että Jumalan tahdon etsiminen oli laajennettava kaikille elämänaloille, minun ei pitänyt rajoittua vain ystäväpiiriini. Päätin, etten koskaan sallisi vihan tunkeutua sydämeeni, sillä se oli niin suuresti rakkauden kanssa yhteen sopimaton. Koettaisin välttää lähimmäisteni tuomitsemista, ja anteeksiantamus olisi ainoa suhtautumistapani heitä kohtaan. Halusin palvella kaikkia lähimmäisiäni kaikilla kyvyilläni henkilökohtaisessa ympäristössäni sekä *Urantia-kirjan* lukijayhteisössä. Ymmärsin Jumalan tahdon olevan tässä ja nyt, ei jossakin tulevaisuudessa. Muodostin itselleni sellaisen määritelmän, että Jumalan tahto on Jumalan halu, jonka mukaan minun tulisi kaikissa hengellistä sisältöä omaavissa päätöksissäni valita se, jonka ajattelin olevan hyvää, totuudellista ja oikeudenmukaista, sen mukaan, minkä henkilökohtaisesti ymmärrän totuudeksi, hyvyudeksi ja kauneudeksi; että kaikkia suhteitani kanssaihmiisiini motivoisi halu tehdä heille hyvää, että niitä elävöittäisi heitä kohtaan tuntemani isällinen rakkaus. Koska Jeesuksen elämä on täydellinen esimerkki siitä, että henkilö noudattaa Isämme tahtoa, pyrkisin löytämään hänestä innoitusta ja etsimään myös Totuuden Henkeä.

Kaikki nuo hyvät päätökset kuultuanne, odotatte kenties, että tuotan runsain määrin hengen hedelmiä; että minusta on tullut pitkämielinen, armollinen, rakastava, epäitsekkäs ja muuta sellaista, eli lyhyesti sanottuna, että on syntynyt uusi Pyhä Yrjö?

Marlène, onko tuollainen kuvaus aviomiehestäsi oikea?

Ei varmasti ole. Ja minun on tunnustettava, että ilman Marlènen loputtomia eikä aina niin hyvin vastaanotettuja varoituksia egoni vaatisi paljon enemmän tunnustusta ja kunniaa.

Älkää koskaan unohtako, että on vain yksi suuri löytöretki, joka suo suuremman tyydytyksen ja joka on järisyttävämpi kuin pyrkimys saada selville elävän Jumalan tahto, ja se on ylittämätön kokemus siitä, että rehellisesti yrittää toteuttaa tuota jumalallista tahtoa. [1732:4]

Koin monia vaikeuksia yrittäessäni toteuttaa Isän tahtoa ja rakastaa kanssaihmissiäni Isällisellä Rakkaudella. Useimmiten havaitsin varsin pian unohtaneeni koko asian. Laiska mieleni vikuroi sen edessä, ja egoni löysi hyviä tekosyitä välttää siltä. Syyllisyyden tunne myrkytti elämäni, sillä aukko hengellisten kaipausteni ja arkitodellisuuteni välillä ei lakannut laajenemasta.

Samalla huomasin erittäin vaikeaksi toteuttaa päätöksiani käytännössä työskennellessäni ihmisten kanssa, jotka eivät välttämättä ole hengellisten kaipausten motivoimia. Enemmän aikaa sain kokea väärinymmärrystä ja hyväksikäyttöä. Sen sijaan, että olisin saanut kokea onnellisuutta ja varmuutta siitä, että tein hyvää, koinkin turhautumista ja ärtymystä. Se oli haaste jopa suhteessa rakastamiini ihmisiin.

Jokaisessa kuolevaisessa on kaksinainen olemus: eläimellisistä taipumuksista koostuva perimä ja henkivarustuksen antama ylevä virike. Urantialla elämämme lyhyen elämän kuluessa näitä kahta erilaista ja vastakkaista yllykettä kyetään harvoin sovittamaan täysin yhteen. Niiden saattaminen sopusointuun ja yhdistäminen lienee melko mahdotonta. Yhdistynyt Henki antaa kuitenkin koko elinaikasi lakkaamatta tukeaan auttaakseen sinua lihallsuuden alistamisessa yhä enemmän Hengen johdatukseen. Vaikka sinun onkin elettävä aineellinen elämäsi loppuun, vaikka et pääsekään pakoon ruumistasi ja sen tarpeita, kaikesta huolimatta käyt tavoitteittesi ja ihanteittesi osata yhtä kykenevämmäksi alistamaan eläimellisen olemuksen Hengen hallintaan. Sisimmässäsi vaikuttaa todellakin hengellisten voimien salaliitto, jumalallisten voimien liittoutuma, jonka yksinomaisena tarkoituksena on saada aikaan lopullinen vapautumisesi aineellisuuden orjuudesta ja finiittisen olemassaolon hankaluuksista. [381:3]

Kun löysin äskeisen toteamuksen *Urantia-kirjasta*, moni seikka kävi selkeämmäksi ja tunsin helpotusta. Syyllisyydentuntoni hävisi ja oivalsin, että koska alkuperäni oli eläinten tasolla, oli väistämätöntä, että egoni vaatisi hellimistä, kunniaa ja sen sellaista. Ei ole luontaista ihmisolennon rakastaa epäitsekäästi, vaikka Jumalan tahto onkin, että rakastamme epäitsekäästi. Ihmisten eläimellinen olemus on luontaisesti minäkeskeinen; ihminen on "ottaja". Sisimmässä olevan Suuntaajan hengellinen olemus on myötäsyyntisesti altruistinen; se on "antaja".

Oivalsin sen vuoksi, että Jumalan tahdon täyttäminen merkitsi myös tätä päättymätöntä kamppailua noiden kahden olemuksen välillä, minäkeskeisyyden ja altruismin välillä, aineellisten tarpeiden ja sisimmässäni olevan Suuntaajan hengellisen puoleensa kutsuvuuden välillä. Oivalsin, että Isäni tahdon täyttämiseen kuuluu myös tämä hidas egoni hengellisen muodonmuutoksen prosessi sen kehittyessä matalalta eläimellisen reagoinnin tasolta korkeammalle tasolle, jolla vallitsee "valistunut ja viisas tapa reagoida universumiin hengellisesti". (1095:7)

Joka kerta kun ihminen tekee harkintaa osoittavan moraalisen valinnan, hän kokee välittömästi, miten uusi jumalallinen aalto tulvehtii hänen sieluunsa. [2095:4]

Se, että palvelee jotakuta, vaatii todellista ja rehellistä halua unohtaa omat tarpeensa ja keskittyä toisen henkilön todellisiin tarpeisiin. Kysymyksessä ei ole luontainen alttius, mutta rakkaus on tässä prosessissa ehdoton edellytys. Huomasin omassa kokemuksessani, että palvottuani Jumalaa minut valtasi rakkaus ja että tuon rakkauden tuli päästä virtaamaan edelleen kanssaihmissilleni; olin valmiimpi palvelemiseen. Minulle se oli todellinen löytö, kun oivalsin ja kokemalla koin, että haluni täyttää hänen tahtonsa ja palvella kanssaihmissiäni riippuvat siitä, että pidin yllä hengellistä yhteyttä häneen.

Pidän nykyään tuota yhteyttä yllä päivittäin. Rukoilen ja mietiskelen Isäni tahtoa. Aineelliset pelkoni ovat tyystin hävinneet ja luottamukseni Jumalaan on hävittämätöntä. Tunnen olevani kosminen kansalainen, Jumalan perheen jäsen.

Haluaisin päättää esitykseni seuraavaan *Urantia-kirjan* kohtaan, joka edustaa toivoa ja varmuutta koko ihmiskunnalle:

Hengellisessä mielessä ihmisen sisimmässä elää kuolemasta selviytyvä Ajatuksensuuntaaja. Jos tällainen ihmismieli on vilpittömästi ja hengellisesti motivoitunut, jos tällainen ihmisielu halajaa tuntea Jumalan ja tulla hänen kaltaiseksi, haluaa rehellisesti täyttää Isän tahdon, ei ole olemassa mitään sellaista kuolevaisen osattomaksijäämisestä johtuvaa kielteisesti vaikuttavaa voimaa eikä mitään sellaista mahdollisesti väliin tulevaa aktiivista tekijää, jotka voisivat estää tätä jumalallisesti motivoitunutta sielua nousemasta turvallisesti Paratiisin porteille. [63:5]

Kiitoksia sinulle, Isä, siitä että olet sisimmässämme ja kiitoksia, ystäväni, kärsivällisyydestänne.

Isän tahdon täyttäminen ... olla sanojensa mittainen

AL GATES LOCKETT
Yhdysvallat

Universaalinen Isä, koko ikuisuuden ja koko luomakunnan keskuksessa: Kiitämme sinua tahdostasi.

Haluaisin kiittää kaikkia tämän ihanan tilaisuuden järjestäjiä ja kaikkia teitä, jotka olette taitaneet pitkät taipaleet tänne päästäksenne. Miten otollinen onkaan tämä aika toteuttaa Isän tahtoa. Kuvitellessani suunnatonta hengellistä energiaa kaikkine tänä hetkenä tähän tilaan kokoontuneine Ajatuksensuuntaajineen, suoje-luserafeineen ja enkelilegioonineen minua värisyttää olla täällä. Onpa voimallinen hetki elää Isän tahtoa. Onpa oivallinen hetki kohdistaa useankin kertaan huomionsa siihen, miksi ylipäätään olemme olemassa!

Urantia-kirja annettiin minulle ollessani 28-vuotias, ja tuona aikana tulin tietämään, mitä Isän tahdon täyttäminen merkitsee. Tuona jännittävänä aikana ryhdyin aktiivisesti osallistumaan elämäni ja kohtaloni täydellistämiseen. Osana tuota kohtaloa esiinnyn tänään edessänne kertoakseni omista kokemuksistani Isän tahdon toteuttamisessa.

Ennen kuin löysin *Urantia-kirjan*, minulle oli tarjolla monia hämmäntäviä tulkintoja siitä, mitä Jumalan tahto on. Varttuessani minulle avautui monia tilaisuuksia saada nähdä, miten Jumalan tahto toimii. Hautajaisissa esimerkiksi kuulin kerran jonkun toteavan: "Se oli Jumalan tahto." Tai sitten tapahtui jotakin vallan kamalaa, ja eikös vain sekin Jumalan tahdosta. Jos tapahtui jotakin, jolle ei ollut mitään johdonmukaista syytä, siitäkin tuli Jumalan tahto. Opetettiinhan minua lapsena rukouksissanikin sanomaan: "Tapahtukoon sinun tahtosi maan päällä niin kuin taivaassa." Aina näitä kryptisiä tulkintoja Jumalan tahdosta. Monikohan uskonnon puolestapuhuja ja kiivailija on oikeuttanut tekonsa väittämällä sen olleen Jumalan tahto? Tämän seurauksena Jumalan tahto saa kokolailla pahaenteisen ja kompleksisen hahmon. Antropomorfisen kuvan mukaan Jumala istuu massiivisella valtaistuimellaan pitkässä valkoisessa parrassaan (kiitos, Michelangelo) toimittamassa asioitaan, suoden siunauksia, vastaten rukouksiin ja toteuttaen oikkujensa mukaisesti tahtoaan ihmiskuntaan nähden. Jumalan tahdosta tulee perin kompleksinen juttu ja sen täyttämistä vieläkin mutkikkaampaa.

Tässä valossa ajatellen on melko kunnianhimoista järjestää tilaisuus, jonka otsikkona on "Isän tahdon täyttäminen" ja jonne me keräännymme tarkastelemaan Jumalan tahtoa sellaisena kuin se paljastuu omassa elämässämme sitten, kun olemme herkistyneet sen täyttämiseen pitäessämme sitä elämämme ensisijaisena vaikuttavana tekijänä.

Puheeni aihe on luvuista 107, "Ajatuksensuuntaajien alkuperä ja olemus", ja 108, "Ajatuksensuuntaajien tehtävä ja toiminta". En mene lukujen 107 ja 108 yksityiskohtiin, vaan käsittelen sen sijaan sitä, mitä elämällemme periaatteessa merkitsee Isän tahdon noudattaminen.

Jos pyytäisin kaikkia teitä määrittelemään tai osoittamaan, mikä elämässänne on Isän tahtoa, tai jos kysyisin, miten tosiasiasa toteutatte Isän tahtoa, saisin todennäköisesti saman määrän erilaisia vastauksia kuin täällä on osanottajia. Syynä on se, että Isän tahdon toteuttaminen on uskonnollisen uskon tavoin persoonakohtainen ja yksilöllinen kokemus. Tuon kaiken sanottuanikin aion silti käsitellä nimenomaan sitä, mitä Jumalan tahto on, sekä niitä tekijöitä, jotka ovat kaikille yhteisiä, kun kysymyksessä on sen täyttäminen.

Yleisteeman eli "Isän tahdon täyttäminen" alla esitykseni otsikkona on "olla sanojensa mittainen", ja aion keskittyä kolmeen asiakokonaisuuteen:

1. Kutsu täydellisyyteen.
2. Ei kirkkautta ilman tuskaa.
3. Mitä se tarkoittaa sinulle ja minulle?

Vaikka Universaalinen Isä henkilökohtaisesti asuu Paratiisissa, universumien keskipisteessä, hän on aktuaalisesti läsnä myös avaruuden maailmoissa lukemattomien ajallisten lastensa mielessä, sillä hän on heidän sisimmässään Salaperäisenä Opastajana. [1176: 1]

Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. Suuntaajat ovat ihmisen mieleen vangittu pettämätön lupaus ihmisen ikuisesta elämänurasta. Suuntaajat ovat ihmisen täydellistyneen finaliittipersoonallisuuden omin olemus, josta kuolevainen voi ajallisuudessa tuntea esimakua, kunhan hän vähä vähältä oppii ... hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän ... yltää Isän tahdon täyttämiseen ... [1176: 2]

Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemuksellinen kumppani sen ylimaallisen määränpään saavuttamisessa, joka näin on asetettu. [1176:3]

Kutsu täydellisyyteen

Luin juuri kolme lausetta luvun 107 johdantokappaleesta. Luvun 107 johdanto on pisin ilmoittajien meille antaman minkään luvun johdannoista, jolle vetää vertoja vain luvun 1, "Universaalinen Isä", johdanto. Jos sanoo, että ilmoittajat pitävät sitä melkoisen tärkeänä, se on vähättelyä. Näissä kolmessa lauseessa esitetään ytimekkäästi joitakin *Urantia-kirjassa* annettuja mitä tärkeimpiä elämämme koskevia tietoja.

Pohdiskelkaamme ensimmäistä lausetta: *Vaikka Universaalinen Isä henkilökohtaisesti asuu Paratiisissa, universon keskisteessä, hän on aktuaalisesti läsnä myös avaruuden maailmoissa lukemattomien ajallisten lastensa mielessä, sillä hän on heidän sisimmässään Salaperäisenä Opastajana.* [1176: 1] En tiedä, mitä teille tapahtui, mutta minun mieleni tuo sai pyörälle ja pani miettimään päivät ja yöt sitä, että kaiken Luoja — infiniittinen, ikuinen ja enemmän kuin minkä aineellinen mieleni konsanaan kykenisi käsittämään — on asettunut sisimpääni.

Tässä kaksi muuta *Urantia*-kirjan toteamusta: *Ei ole olemassa luotuja olentoja, jotka eivät mieluusti olisi Salaperäisten Opastajien isäntinä, mutta Suuntaajat eivät tässä esitetyllä tavalla asu mihinkään muuhun kuin finaliteiksi päätyvien evoluutionaaristen ja tahdollisten luotujen luokkaan kuuluvissa olennoissa.* [1184:2]

Suuntaajat ovat ihmisen sieluun ruumiillistunut Isän rakkauden aktuaalisuus. Suuntaajat ovat ihmisen mieleen vangittu pettämätön lupaus ihmisen ikuisesta elämänurasta. Suuntaajat ovat ihmisen täydellistyneen finaliittipersonallisuuden omin olemus, josta kuolevainen voi ajallisuudessa tuntea esimakua, kunhan hän vähä vähältä oppii ... hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän ... yltää Isän tahdon täyttämiseen ... [1176: 2]

Ne ovat täydellisen minuutesi ja täydellisen minuuteni omin olemus oppiessamme vähä vähältä sitä jumalallista menetelmää, jolla päästään Isän tahdon täyttämiseen.

Eli "Isän tahdon täyttäminen" on sen jumalallisen menetelmän tulos, joka meidän tulee oppia.

Viimeinen lause: *Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemukseellinen kumppani sen ylimaallisen määränpään saavuttamisessa, joka näin on asetettu* [1176:3], kertoo selvin sanoin, mikä Jumalan tahto on itse kunkin kohdalla, sekä sen tosiasian, että se on määräys ja että Jumala on Suuntaajan hahmossa kumppanimme tuon päämäärän saavuttamisessa.

Paitsi että se on määräys, se on myös olemassaolon ensisijainen tarkoitus ja syy. Haluatte tietää elämän tarkoituksen. Teidän ei tarvitse lähteä Tiibetiin tai Dalai Laman pakeille, sillä se on Isän tahdon täyttämistä noudattamalla määräystä olla täydellinen.

Mistä tiedämme, että noudatamme Isän tahtoa? Entä mitä tarkoittaa "olla täydellinen"? Se nyt ainakin on mahdollisuus. Tietääkseni tällä planeetalla on ollut vain yksi ihmiselämän täydellinen esimerkki, ja se oli tietenkin ihminen Jošua ben Josef, joka tunnetaan yleisemmin Jeesuksena. Hänen osoittamansa esimerkki ilmenee hänen päätöksissään. Jokaisen päätöksen perusteena oli täysimääräinen alistuminen Jumalan tahtoon. Voimme tuskin toivoa pääsevämme lähellekään tuollaista täydellisyyden tasoa. Palatkaamme siis ensimmäiseen kysymykseen: Mistä tietää, että noudattaa Isän tahtoa?

Jumalan tahdon noudattaminen on Suuntaajan tahdon noudattamista. Se on oman tahtonsa virittämistä tai alistamista Ajatuksensuuntaajan tahtoon.

Jokainen sisimmässään olevan Suuntaajan johdatuksia tietoisesti tai tiedostamatta noudattava

kuolevainen elää Jumalan tahdon mukaisesti.

Siis ainoa tapa elää Jumalan tahdon mukaisesti on noudattaa Suuntaajan johdatusta. Se tarkoittaa oman tahtonsa saattamista Jumalan tahdon suuntaiseksi. Elämänsä elämistä uskonnollisesti. **Jeesuksen mainen elämä oli omistettu yhdelle suurelle tavoitteelle: Isän tahdon täyttämiseksi eli ihmiselämän elämiselle uskonnollisesti ja uskon varassa.**

Palatkaamme kohtaan *kunhan hän vähä vähältä oppii ... hallitsemaan sitä jumalallista menetelmää, jolla hän ... yltää Isän tahdon täyttämiseen ...* [1176:2].

Jumalan tahdon noudattaminen on jumalallinen menetelmä, jota opitaan hallitsemaan. Jumalan tahdon tekemiseen liittyy näin ollen työnteon momentti tai vaatimus.

Ja vaikka meistä itse kunkin elämässä on erilaisia puolia, joita meidän tulee hioa, on myös kaikille yhteisiä puolia. Luettelen niistä seuraavaksi vain muutaman. Niitä on aivan varmasti lisää, mutta siis:

Mitä Isän tahdon noudattaminen edellyttää?

1. Se edellyttää pettymysten kokemista.
2. Se edellyttää vaikeuksien kokemista.
3. Se edellyttää kärsimistä.
4. Se edellyttää rakastamista.
5. Se edellyttää ymmärtämystä.
6. Se edellyttää kärsivällisyyttä.
7. Se edellyttää suvaitsevuuutta.
8. Se edellyttää anteeksiantamista niin kuin itsekin saa anteeksi.
9. Se edellyttää toinen toistemme palvelemista.

Jeesus teki siitä mielestäni yhdenentoista käskyn: **Rakasta Jumalaa kaikesta sydäimestäsi ja sielustasi ja rakasta lähimmäisiäsi niin kuin itseäsi.** Mutta ennen kaikkea muuta meiltä edellytetään **uskoa**.

Jeesuksen usko oli luottavaista, kuin lapsen uskoa, mutta siinä ei ollut hitustakaan vapauksien ottavaisuutta. Hän teki haihattelemattomia ja miehekkäitä päätöksiä, hän kohtasi moninaiset pettymykset rohkeasti, hän selviytyi tavattomistakin vaikeuksista päättäväisesti ja kohtasi velvollisuuden asettamat vaatimukset sivuilleen vilkuilematta. Vaati voimakasta tahtoa ja ehtymätöntä luottavaisuutta uskoa, mitä Jeesus uskoi, ja niin kuin hän uskoi. [2090:1]

Isän tahdon noudattamiseen liittyy vielä yksi ainesosanen, ja se on "elämän eläminen pelottomasti".

Tiedätkö, että elämän eläminen rohkeasti ja pelotta on vaikea mutta vaivan arvoinen tavoite? Luin, etteivät enkelit ymmärrä pelontunteitamme.

Ei kirkkautta ilman tuskaa

Luku 108 käsittelee Ajatuksensuuntaajain tehtävää:

Ajatuksensuuntaajien tehtävänä ihmissukukuntien suhteen on edustaa Universaalista Isää, olla Universaalinen Isä ajallisuuden ja avaruuden kuolevaisille luoduille. Se on jumalallisten lahjojen perustehtävä. Niiden tehtävänä on myös kuolevaismielten ylentäminen ja ihmisten kuolemattoman sielun nostaminen Paratiisiin täydellisyyden jumalallisiin korkeuksiin ja hengellisille tasoille. [1185:1]

Avainasemassa on taas kerran täydellisyys, mutta toteamus jatkuu:

Salaperäiset Opastajat eivät ole ajattelun auttajia, vaan ne ovat ajatuksen suuntaajia. Ne työskentelevät aineellisen mielen kanssa rakentaakseen — säädellen ja hengellistäen — uuden mielen uusia maailmoja varten ja tulevan elämänvaiheesi uuden nimen. [1191:6]

Niiden tehtävä koskee pääasiassa tulevaa, ei niinkään tätä, elämää. Niitä kutsutaan taivaallisiksi, ei maisiksi, auttajiksi.

1. Niiden työ on dynaamista, se kasvaa sen mukaan miten me kasvamme, se on sovitusten tekoa.
2. Niiden työn tulokset koskevat tulevaa, eivät nykyistä, elämää.

Niitä ei kiinnosta tehdä elämästämme helppoa. Niiden intressissä on mieluumminkin tehdä elämästämme kohtuullisen vaikea ja kivikkoinen; se on omiaan kannustamaan oikeisiin päätöksiin ja lisäämään niiden määrää.

Katsotaanpa uudelleen äsken lueteltuja edellytyksiä. Mitä tahansa vaaditaan, jotta opit menetelmän Jumalan tahdon noudattamiseksi, saat sen elämäsi aikana. Jos tarvitset kärsivällisyyttä, saat olla varma, että joudut kärsivällisyyttäsi koetteleviin tilanteisiin. Kärsivällisyyttäsi koetellaan kerta toisensa jälkeen, niin kauan että teet oikean päätöksen tai pääset tilanteen herraksi joka ainoa kerta. Saattaa olla, ettei tähän päästä täällä eikä ensimmäisissä mansiomaailmoissa, mutta lopulta se kuitenkin tapahtuu.

Ajatuksensuuntaajan läsnäolo ei tuo mukanaan elämisen helpoutta eikä vapautta rasittavasta ajattelemisesta, mutta tällaisen jumalallisen lahjan tulisi joka tapauksessa tuoda mukanaan ylevä mielenrauha ja verraton hengen tyyneys. [1192: 0]

Lukioaikana jalkapallovalmentajamme, jolla oli tapana rääkätä meitä läikähtymiseen asti, sanoi aina: ”Se on kovaa, mutta niin sen pitääkin.”

Silloin tällöin pysähdymme ja kyseenalaistamme jotkin läpikäymämme koettelemukset. Useimmat meistä ovat välillä rukoilleet: ”Herra, anna minulle voimaa päästä tämä yli.” Mutta sen tiedon tulisi olla lohdutukseksi, että kaikki kokemasi on Isän tahdon täyttämisen oppimista täydellisyyteen saakka, ja että on olemassa ylimaallisen rauhan paikka, jonne voit mennä tietäessäsi Jumalan olevan kanssasi kokevana kumppaninasi.

Vanha kansa tapasi sanoa: ”Jumala ei sälytä sinulle suurempaa kuormaa kuin jaksat kantaa.”

Ei kirkkautta ilman tuskaa.

Ohimenevät ja ailahtelevat ilon ja surun tuntemuksesi ovat enimmältään puhtaasi inhimillisiä ja aineellisia reaktioita sisälläsi vallitsevaan psyykkiseen ilmastoon ja ulkoiseen aineelliseen ympäristösi. Älä näin ollen odota saavasi Suuntaajalta itsekästä lohtua ja kuolevaiselle ominaista lohdutusta. Suuntaajan asiana on valmistaa sinut ikuista tutkimusmatkaa varten, varmistaa elonjäämisesi. Salaperäisen Opastajan tehtävänä ei suinkaan ole tyyntyyttää tunnekuohujasi eikä lääkitä loukattua ylpeyttäsi, vaan

se, mihin Suuntaajan huomio kohdistuu ja mihin Suuntaaja aikansa käyttää, on sielusi valmistaminen pitkää ylösnousemuksellista elämänvaihetta varten. [1192:1]

Ei kirkkautta ilman tuskaa.

Mitä se tarkoittaa sinulle ja minulle?

Ensinnäkin, Suuntaajat ovat Jumalan tahto.

1. Suuntaajat ovat Isän rakkauden tosiasiallisuus ihmissieluihin inkarnoituneena.
2. Ne ovat totisin lupaus ihmisen ikuisesta elämänvaiheesta.
3. Kvalifioimaton vakuutus siitä, että ihminen voi löytää Universaalisen Isän.
4. Nimenomaan Suuntaaja luo ihmiseen tuon sammuttamattoman kaipauksen ja päättymättömän kaipuun olla Jumalan kaltainen.
5. Suuntaaja on se elävä läsnäoleva, joka itse asiassa kytkee aineellisen pojan hänen Paratiisin-Isäänsä ja vetää häntä yhä lähemmäksi Isää.
6. Jumalan tahdon noudattaminen on Suuntaajan tahdon noudattamista. Se on mielesi virittämistä Ajatuksensuuntaajan mieleen.
7. Koko ajatus siitä, että tunnemme vetoa uskonnollisuuteen, tämä pyrkimys täydellisyyteen ja hengelliseen tietoisuuteen, on sitä että sisimmässämme vaikuttaa jumalallinen Suuntaaja, joka toimii yhdessä Totuuden Hengen kanssa.
8. Yksi oppimani seikka on, että Jumalan tahto on henkilökohtainen kullekin yksilölle, ja että sen hedelmiä ovat kanssaihminen palveleminen ja rakastaminen.

Ajatuksensuuntaajat haluaisivat vaihtaa pelontunteenne rakkaudesta ja luottavaisuudesta kertoviksi vakaumuksiksi... [1192:3]

*Kun kysymyksessä ovat rotujen korkeampien ja alhaisimpien taipumusten väliset jyrkät ja selväpiirteiset ristiriidat, ristiriidat sen välillä, mikä **todellisuudessa on** oikein ja mikä väärin (ei pelkästään se, mitä te saatatte sanoa oikeaksi ja vääräksi), niin voitte luottaa siihen, että Suuntaaja jollakin selkeällä ja aktiivisella tavalla osallistuu aina tällaisiin koettelemuksiin. [1192:4]*

Haluaisin lopuksi esittää katkelman, joka on ollut suurin lohtuni. Se puhui suoraan sydämelleni ja kosketteli kaikkia piirteitäni, jotka tajusin riittämättömyyksiksi. Toivottavasti se tässä tilaisuudessa ja tämän merkittävän hetken teemaan liittyen edelleenkin tuo toivoa tämän hetken yrityksiimme noudattaa Isän tahtoa.

Kerran ikuisen elämän tielle astuttuasi, tämän tehtävän vastaanotettuasi ja etenemiskäskyn saatuasi, älä pelkää inhimillisen unohtavuuden ja kuolevaiselle ominaisen epävakaisuuden vaaroja, älä anna epäonnistumisen pelon tai hätäännyttävän hämmennyksen vaivata itseäsi, älä horju äläkä epäile asemaasi ja arvoasi, sillä aina, kun näyttää pimeältä, aina kun eteenpäin ponnistellaksesi tulet tienhaaraan, aina on Totuuden Henki puhuva sinulle sanoen: ”Tämä on se tie.” [383: 2]

Suuntaajien suhde universumin luotuihin

KALEVI EKLÖF
Nurmijärvi, Suomi

Meillä on Suomessa sanonta ”rakkaalla lapsella on monta nimeä”, ja *Urantia-kirjaa* lukiessa tämä tulee mieleen varsinkin Ajatuksensuuntaajaa koskien. Ovathan meille tuttuja nimet Ajatuksensuuntaaja, Salaperäinen Opastaja, Ajatuksenmuuttaja ja Ajatuksenvalvoja lukuisten muiden kirjassa mainittujen nimitysten lisäksi. Kaikki nämä nimet kertovat, kuvaavat tai ilmentävät jotain niistä toimintamuodoista ja -tavoista tai menetelmistä joita Ajatuksensuuntaajilla on käytössään, tai kuinka he toimivat.

Kirjassa todetaan mm.

... on olemassa persoonattomia Salaperäisiä Opastajia, Ajatuksensuuntaajia. Ajatuksensuuntaajat ovat itsensä suuren Jumalan antama todellinen lahja. Ne lähetetään Urantian ihmisten kaltaisten olentojen sisimpään, ja ne lähetetään asiasta mitään ilmoittamatta tai asiaa selittämättä. Loputtoman runsaslukuisina ne laskeutuvat kunnian korkeuksista kaunistamaan ja pitämään asuinsijanaan niiden kuolevaisten vaatimatonta mieltä, joilla on kykyä Jumalan tuntemiseen tai ainakin siihen potentiaali. [34:6]

Ihmisen kolmen yleisen kehitysvaiheen mukaan kutsutaan Opastajia seuraavasti:

Suuntaajan saapumishetkestä siihen saakka, kun asianomainen on jo jotakuinkin täysi-ikäinen, eli Urantialla suunnilleen kahdenteenkymmenenteen ikävuoteen saakka, Opastajia kutsutaan toisinaan Ajatuksenmuuttajiksi. Tästä ajankohdasta harkintakykyisyyttä merkitsevän iän saavuttamiseen eli noin neljänteenkymmenenteen ikävuoteen Salaperäisiä Opastajia kutsutaan Ajatuksensuuntaajiksi. Harkintakykyisyyden saavuttamisesta aina siihen saakka, kun asianomainen vapautuu lihallisesta ruumiistaan, Suuntaajista puhutaan usein Ajatuksenvalvojina. [1177:1]

Myös saamansa kokemuksen mukaan Suuntaajat voidaan luokitella ilman kuolevaispalvelua oleviksi eli neitseellisiksi, edistyneiksi ja korkeimmiksi. Tämän lisäksi kerrotaan kuudella eri tavalla jaotelluista omatoimisista Suuntaajista (1196). Tämä luokittelu on toiminnallinen ja kertoo erilaisista palvelukokemuksista joita Suuntaaja on palvelutehtävässään hankkinut tai sitten omatoimisen Suuntaajan kuolevaiskohteen tekemästä ikuisuuspäätöksestä, jäsenyydestä evolutionaarisen maailmansa kohtalon varajoukoissa, henkipersonallisuuden täydenteenä suorittamastaan välttämättömästä kosmisesta toimenpiteestä planeetallaan tai Suuntaajan muuhun kuolevaiskohteen ulkopuolella suoritettavaan, toimeksiannon kohteena olevan maailman

hengellisen hallinnon palvelutoimintaan osallistuminen.

Persoonallisuudesta ja sen yhteydestä kuolevaisen kokemukseen ja kehitykseen sekä Ajatuksensuuntaajan mainitaan mm. seuraavaa:

Persoonallisuus on jumalallistuneen todellisuuden taso, ja se ulottuu kuolevaisen ja keskiväliolennon palvelun ja viisauden kattavan korkeamman mielenaktiivisuuden tasolta morontia- ja hengellisen tason kautta persoonallisuuden statuksen lopullisuuden saavuttamiseen. Tällainen on kuolevaisen ja muun vastaavankaltaisen luodun persoonallisuuden kehityskaari; mutta on olemassa lukemattomia muita universumpersoonallisuuksien lajeja. [8:1]

Saavutetuilla kokemuksellisilla tasoilla kaikki persoonallisuuden lajit tai arvot ovat yhdisteltävissä olevia ja jopa luomiseen osallistuvia. Jopa Jumala ja ihminen voivat elää rinnakkain yhdistyneessä persoonallisuudessa, kuten Kristus Mikaelin — Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan — nykyinen asema niin oivallisella tavalla osoittaa. [8:3]

Kaikki infiniittistä alemmat persoonallisuuden lajit ja vaiheet ovat assosiatiivisia saavutettavuuksia, ja ne ovat potentiaalisesti myötäluovia. Esipersonallista, persoonallista ja ylipersonallista yhdistää kaikkia keskinäinen rinnakkain tapahtuvan saavuttamisen, asteittain etenevän tuloksiinpääsyn ja myötäluovan kapasiteetin potentiaali. Mutta persoonaton ei koskaan muunnu suoraan persoonalliseksi. Persoonallisuus ei ole koskaan itsestään ilmaantuvaa, vaan se on Paratiisin-Isän antama lahja. Persoonallisuus asettuu energian päälle ja se liittyy vain eläviin energijärjestelmiin; identiteetti voi liittyä elottomiin energiahahmoihinkin. [8:4]

Kuolevaisen ihmisen persoonallisuus ei ole ruumista, mieltä eikä henkeä. Se ei liioin ole sielu. Persoonallisuus on yksi ja ainoa muuttumaton realiteetti muutoin aina muuttuvassa luodun kokemuksessa, ja se yhdistää kaikki muut yksilöllisyyteen liittyvät tekijät. Persoonallisuus on ainutlaatuinen lahja, jonka Universaalinen Isä antaa eläville ja toisiinsa liittyville aineen, mielen ja hengen energioille, ja se joka jää eloon yhdessä morontiaalisen sielun eloonjäämisen kanssa. [9:1]

Suuntaajan suhde minuuteen ja väliaikaiseen ajalliseen kuolevaisidentiteettiin ja aineelliseen mieleen älyenergijärjestelmässä:

Minuus on kosminen realiteetti, oli se aineellinen, morontiaalinen tai hengellinen. Persoonallisen aktuaalisuus on lahja Universaaliselä Isältä, joka toimii joko omana itsenään ja omasta puolestaan tai maailmankaikkeudessa olevien moninaisten välikäsiensä kautta. Se, että olentoa sanotaan persoonalliseksi, on samaa kuin, että tunnustetaan tällaisen olennon suhteellinen yksilöityminen kosmisen organismin puitteissa. [1232:2]

Mikä tulee Isältä, on Isän tavoin ikuista, ja tämä on yhtä totta puhuttaessa persoonallisuudesta, jonka Jumala antaa oman vapaan tahtonsa päätöksestä, kuin puhuttaessa jumalallisesta Ajatuksensuuntaajasta, Jumalan aktuaalisesta osasta. Ihmisen persoonallisuus on ikuinen, mutta identiteetin osalta se on ehdollinen ikuisuusrealiteetti. [1232:3]

Kuolevaisidentiteetti on väliaikainen ajalliseen elämään kuuluva tila maailmankaikkeudessa. Se on reaalinen vain sikäli kuin persoonallisuus päättää, että hänestä tulee jatkuva maailmankaikkeuden ilmiö. Oleellinen ero ihmisen ja energijärjestelmän välillä on siinä, että energijärjestelmän täytyy jatkua, sillä ei ole valinnanvaraa; mutta ihmisellä on kaikki valta määrätä omasta kohtalostaan. Suuntaaja on toden totta Paratiisiin vievä polku, mutta ihmisen on itse seurattava tätä polkua itse tekemillään päätöksillä, omasta vapaasta tahdostaan tekemillään valinnoilla. [1232:4]

Ihmisolennoilla on identiteetti vain aineellisessa merkityksessä. Tällaiset minuuden ominaisuudet tuo esille aineellinen mieli toimiessaan älyksi sanotussa energijärjestelmässä. Kun sanotaan, että ihmisellä on identiteetti, tunnustetaan, että hänen hallussaan on mielivirtapiiri, joka on asetettu ihmispersonallisuuden tahdon saneleminen tekojen ja valintojen alaisuuteen. Mutta kysymyksessä on aineellinen ja puhtaasti ajallinen ilmentymä, aivan kuten ihmisen sikiö on ihmiselämän tilapäinen loismainen vaihe. Kosmisesta näkökulmasta katsottaessa ihmiset syntyvät, elävät ja kuolevat jokseenkin samassa silmänräpäyksessä; he eivät ole pysyviä. Mutta kuolevaisen persoonallisuuden hallussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline. [1232:5]

Suuntaajan vaikutus sielun kehittymiseen sekä muistiaineiston hallintaan morontiatilaan siirtymisen ja heräämisen yhteydessä (luku 112 "Persoonallisuuden eloonjääminen"):

On olemassa jotakin sellaista todellista, jotakin, joka on peräisin ihmisen kehityksestä, jotakin sellaista Salaperäisen Opastajan lisäksi, joka jää eloon kuolemassa. Tämä vasta ilmaantumassa oleva entiteetti on sielu, ja se selviytyy sekä fyysisen ruumiisi että aineellisen mielesi kuolemasta. Tämä entiteetti on jumalallisen minäsi eli Suuntaajan yhdessä ihmisminäsi kanssa läpikäymän elämän ja ponnistusten yhteinen lapsi. Tämä ihmisvanhemmasta ja jumalallisesta vanhemmasta syntyvä lapsi on maallista alkuperää oleva eloonjäävä elementti; se on morontiaminä, kuolematon sielu. [1234:1]

Ja kun näin herää Jerusemin mansiomaailmoissa, olet siinä määrin muuttunut, niin suuri on oleva hengellinen muodonmuutos, että ilman Ajatuksensuuntaajaasi ja kohtalonsuojelijaasi, jotka niin täydelleen liittävät uuden elämäsi uusissa maailmoissa entiseen elämäsi ensimmäisessä maailmassa, sinun olisi aluksi vaikeata yhdistää uutta morontiatietoisuutta elpymään, edellistä identiteettiäsi edustavaan muistiaineistoon. Henkilökohtaisen minuuden jatkumisesta huolimatta enin osa kuolevaisena vietetystä elämästä tuntuisi ensin epämääräiseltä ja utuiselta unelta. Mutta

aika selventää monet kuolevaiselle ominaiset mielteet. [1235:3]

Ajatuksensuuntaaja elvyttää ja palauttaa mieleesi vain ne muistikuvat ja kokemukset, jotka ovat osa universumissa ellettävää elämänvaiheita ja jotka ovat sille välttämättömiä. Jos Suuntaaja on ollut mukana jonkin ihmismielessä esiintyneen asian kehityksessä, nämä arvokkaat kokemukset säilyvät Suuntaajan ikuisessa tietoisuudessa. Mutta suuri osa menneestä elämästäsi ja sen muistoista, niillä kun ei ole hengellistä merkitystä eikä morontia-arvoa, tulee aineellisten aivojen mukana tuhoutumaan. [1235:4]

Tässä yhteydessä voidaan todeta myös, että riippumatta siitä jääkö merkityksen löytävä kuolevainen eloon vai ei, niin elämästä saatua kokemusta ei silti heitetä hukkaan. Ikuinen Suuntaaja vie elämän säilyttämisen arvoiset piirteet mukanaan johonkin toiseen maailmaan ja luovuttaa nämä jäljelle jääneet merkitykset ja arvot siellä jollekulle korkeampaa tyyppiä edustavalle eloonjäämiskykyiselle kuolevaismielille.

Mikään arvollinen kokemus ei koskaan tapahdu turhaan. Mikään todellinen merkitys tai reaalinen arvo ei koskaan tuhoudu (1200:1).

Suuntaajien vaikutus älylliseen kanssakäymiseen sekä sivilisaation toimintaan on perustavanlaatuista ja toisaalta kanssakäyminen opitun puhekielen muodossa on myös ehto Suuntaajien ilmaantumiselle:

Sisimmässä asuvat Suuntaajat antavat suurenmoista apua ihmisten väliselle korkeammanmuotoiselle älylliselle kanssakäymiselle. Eläimillä on kylläkin yhteenkuuluvuudentunteita, mutta ne eivät vaihda käsityksiä toistensa kanssa. Ne kykenevät tuomaan julki tunnetilojaan, mutteivät ideoita ja ihanteita. Eivät eläimestä polveutuvat ihmisetkään saa kokemusta tyypiltään korkeasta älyllisestä ajatustenvaihdosta eikä hengellisestä yhteydestä kaltaisiinsa ennen kuin Ajatuksensuuntaajat on annettu lahjaksi, jos kohta tällaiset evolutionaariset luodut ovatkin tiellä kohti Suuntaajien saamista sitten, kun he kehittävät puhekielen. [1198:4]

Eläimetkin toki vaihtavat alkeellisella tavalla viestejä keskenään, mutta tällaisessa primitiivisessä kontaktissa on vain vähän tai ei ollenkaan omakohtaisuutta. Suuntaajat eivät ole persoonallisuutta, vaan ne ovat esipersonallisia olentoja. Mutta ne ovat silti peräisin persoonallisuuden lähteestä, ja niiden läsnäolo lisää ihmispersonallisuuden laadullisia ilmentymiä. Tämä pitää paikkansa eritoten siinä tapauksessa, että Suuntaaja on saanut aiempaa kokemusta. [1198:5]

Riippuu paljolti Suuntaajan tyylistä, millainen ihmispersonallisuuden julkituksen potentiaali on. Kautta aikakausien monet Urantian suurista älyllisistä ja hengellisistä johtajista ovat saavuttaneet vaikutusvaltaa ennen kaikkea johtuen sisimmässään olevan Suuntaajan verrattomuudesta ja aikaisemmasta kokemuksesta. [1198:6]

Läpi Urantia-kirjan kantava ajatus, ns. punainen lanka, on jatkuva edistyminen ja kehitys. Se kattaa sekä aineellisen että henkisen evoluution ja koskee niin yksilöitä, yhteisöjä, planeettoja kuin järjestelmiä ja universumeja. Suuntaajat ovat kehityksen välttämätön voimavara:

Ettekö voisi edistyä käsityksessänne Jumalan toimista ihmisen suhteen sellaiselle tasolle, että tunnistaisitte maailman-kaikkeuden tumussanaksi sanan **edistys**? Ihmissuku on ponnistellut pitkät ajanjaksot saavuttaakseen nykyisen asemansa. Kaitselmus on kaikki nämä vuosituhat vuotta toteuttanut suunnitelmaa laajenevasta evoluutiosta. [54:5]

Sisimmässä asuvat Suuntaajat ovat harjoittaneet laajaa yhteistyötä muiden hengellisten influenssien kanssa muinaisaikojen primitiivisten ihmisten jälkeläisiä perinpohjin muuntaessaan ja inhimillistäessään. Jos Urantian asukkaiden mielessä asuvat Suuntaajat vedettäisiin täältä pois, maailmassa alkaisi vähitellen vallita monet sellaiset olot ja tavat, jotka olivat ominaisia primitiivisten aikojen ihmisille. Jumalalliset Opastajat ovat eräs edistävän sivilisaation reaalisista potentiaaleista. [1198:7]

Olen tarkkaillut Urantialla eräissä mielessä asuvaa Ajatuksensuuntaajaa, joka on Uversan luetteloiden mukaan asunut Orvontonissa aikaisemmin viidessätoista mielessä. Emme tiedä, onko tällä Opastajalla ollut samanlaisia kokemuksia muissakin superuniversumeissa, mutta uskon niin olevan. Kysymyksessä on ihailtava Suuntaaja ja eräs nykyisen aikakauden hyödyllisimmistä ja pystyvimmistä voimista Urantialla. Mitä muut ovat menettäneet siinä, että ovat kieltäytyneet jäämästä eloon, sen tämä ihmisolento (ja koko teidän maailmanne) nyt korjaa voitokseen. Siltä, jolla ei ole eloonjäämisen ominaisuuksia, otetaan pois jopa se kokenut Suuntaaja, joka hänellä nyt on, kun taas sille, jolla on eloonjäämisen mahdollisuuksia, annetaan saamattoman luopurin esikokenut Suuntaajakin. [1198:8]

Ja edelleen kehityksestä ja kokemuksesta Ajatuksensuuntaajien ihmisyyttä edustavan harjoitusjakson osalta:

Ajatuksensuuntaajat ovat niitä lapsia, joilla on universumielämänura, ja neitseellisten Suuntaajien pitää todellakin hankkia kokemusta samalla, kun kuolevaiset luodut varttuvat ja kehittyvät. Aivan kuten ihmislapsen persoonallisuus laajenee evolutionaariseen olemassaoloon kuuluvia kamppailuja varten, samalla tavalla myös Suuntaaja kasvaa suureksi ylönousemuksellisen elämän seuraavan vaiheen harjoituksissa. [1195:1]

On myös merkillepantavaa, että ihmisyyttä edustava olemassaolo on harjoitusjakso, jonka Suuntaaja käyttää tehokkaasti hyväkseen valmistautuessaan tulevan elämän entistä lukuisampiin velvollisuuksiin ja laajempiin mahdollisuuksiin. [1195:1]

Suuntaajien perus-, jatko- ja uudelleen koulutuksesta kerrotaan Orvontonin Yksinäisen Sanansaattajan päättelyjen mukaan:

On pakostakin niin, että on olemassa kaikenkattava ja yksityiskohtainen järjestelmä neitseellisten Suuntaajien kouluttamiseksi ja kehittämiseksi ennen kuin ne lähetetään Diviningtonista eteenpäin, mutta me emme siitä todellisuudessa kovinkaan paljon tiedä. On epäilemättä olemassa myös laajalainen uudelleen koulutusjärjestelmä niitä Suuntaajia varten, joilla jo on kokemusta ihmisen sisimmässä olemisesta, ennen kuin ne

lähtevät uusiin tehtäviin kuolevaiseen liittyäkseen, mutta tätäkään emme aktuaalisesti tiedä. [1195:2]

Personoidut Suuntaajat ovat kertoneet minulle, että joka kerran, kun Opastajan asuttama kuolevainen ei jääkään eloon, Suuntaaja joutuu Diviningtoniin palatessaan jatkokoulutuskurssille. Tämän lisäkoulutuksen mahdollistaa kokemus siitä, että on asunut ihmisen sisimmässä, ja sitä annetaan aina ennen kuin Suuntaaja lähetetään uudelleen ajallisuuden evolutionaarisiiin maailmoihin. [1195:3]

Tähän lienee syytä lisätä, että vaikka Suuntaajat keskustelevat muiden olentojen kanssa ja ovat tietoisia sekä kykenevät käyttämään hyväkseen mm. koko luomakunnan uutistenkeruu- ja säädökset levittävää heijastusorganisaatiota niin Suuntaajien omaamat tiedot ovat turvassa.

Isän osasten tieto ja suunnitelmat eivät ole heijastettavissa. Henkien tunnistaaja voivat kyllä heijastaa Suuntaajien läsnäolon, mutta he eivät pysty tulkitsemaan Suuntaajien mielellisyyden sisältöä [313:4].

Me urantialaiset elämme kehityksellistä ja kokemuksellista elämäämme tällä desimaaliplaneetalla ja on merkillepantavaa kuinka tärkeää koko olemassaolon piirissä on monipuolinen kokemus:

Aktuaaliselle elämisen kokemukselle ei ole mitään kosmista korviketta. Vast'ikään muodostetun Ajatuksensuuntaajan jumalallisuuden täydellisyys ei millään muotoa varusta tätä Salaperäistä Opastajaa kokemuseräisellä hoivaamiskyvyllä. Kokemusta ei voi erottaa elävästä olemassaolosta, sillä kysymys on siitä ainoasta asiasta, jonka osalta minkäänmääräinen jumalallisuus ei voi antaa sinulle vapautta siitä välttämättömyydestä, että se on **aktuaalisesti elämällä** hankittava. Niinpä Ajatuksensuuntaajien on Korkeimman nykyisessä vaikutuspiirissä elävien ja toimivien kaikkien muiden olentojen tavoin hankittava kokemusta; niiden tulee kehittymällä edetä alemmista, kokemattomista ryhmistä korkeampiin ja kokeneempiin ryhmiin. [1195:4]

Kuolevaisen mielessä Suuntaajat läpikäyvät selkeän kehityksellisen elämänuran; ne tavoittavat sellaisen saavutusta merkitsevän todellisuuden, joka kuuluu niille ikuiset ajat. Askel askeleelta ne hankkivat Suuntaajalle ominaista taitoa ja kykyä tuloksena kaikista ja mistä hyvänsä kosketuksistaan aineellisiin rotuihin siitä riippumatta, jäävätkö niiden yksittäiset kuolevaiskohteet eloon vaiko eivät. Ne ovat myös ihmismielen kanssa tasavertaisia kumppaneita eloonjäämiskapasiteettia merkitsevän kuolemattoman sielun kehityksen vaalimisessa. [1196:1]

Suuntaajan kehityksen ensimmäinen vaihe saavutetaan fuusiossa kuolevaisen olennon eloonjäävän sielun kanssa. Kun te siis olemukseltanne kehitytte sisäänpäin ja ylöspäin ihmisestä Jumalaksi, Suuntaajat puolestaan kehittyvät olemukseltaan ulospäin ja alaspäin Jumalasta ihmiseksi. Ja näin tämän jumalallisuuden ja ihmisyyden välisen liiton lopputuloksena tulee ikiajat olemaan ihmisen poika ja Jumalan poika. [1196:2]

Jeesuksen ihmismielessä asuneesta Suuntaajasta ja hänen muista palvelutehtävistään sekä todellisten arvojen häviämättömyydestä kerrotaan aikaisemman lisäksi:

Teidän paikallisuniversuminne Suuntaajien toimintoja johtaa Nebadonin Mikaelin Personoitu Suuntaaja, se sama Opastaja, joka häntä askel askeleelta opasti, kun hän eli ihmiselämäänsä Jošua ben Josefín lihallisessa hahmossa. Luottamustehtävänsä tämä oivallinen Suuntaaja suoritti uskollisesti, ja viisaasti tämä uljas Opastaja ihmisluntoa ohjasi, kun se taukoamatta opasti Paratiisin-Pojan kuolevaismieltä Isän täydellisen tahdon mukaisen tien valitsemisessa. Tämä Suuntaaja oli aikaisemmin, Abrahamin päivinä palvellut Makiventa Melkisedekin mukana, ja se oli ollut mukana suunnattomissa urotöissä sekä ennen Makiventan sisimmässä asumista että edellä mainittujen lahjoittautumiskokemusten välillä. [1200:4]

Tämä Suuntaaja saavutti Jeesuksen ihmismielessä toden totta riemuvoiton, mielessä, joka jokaisessa esiinnousseessa elämäntilanteessa säilytti pyhittäytyneen antaumuksensa Isän tahtoa kohtaan, sanoihan hän: "Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun." Tällainen päättäväinen pyhittäytyminen on todellinen passi pois ihmislunnon rajoittuneisuuksista jumalallisen perillepääsyn lopullisuuteen. [1200:5]

Nyt tämä sama Suuntaaja heijastelee suurenmoisen persoonallisuutensa tutkimattomassa olemuksessa Jošua ben Josefissa ennen tämän kastetta vallinnutta ihmisyyttä, sitä ikuista ja elävää jäljennöstä niistä ikuisista ja elävistä arvoista, jotka kaikista urantialaisista suurin loi tavanomaisen elämän vaatimattomista olosuhteista sillä tavoin kuin hän eli elämänsä ammentaessaan täysin tyhjiin ne hengelliset arvot, jotka ylipäätään voidaan kuolevaisen kokemuksessa saavuttaa. [1200:6]

Kaikelle sille pysyvää arvoa omaavalle, joka on uskottu Suuntaajan haltuun, taataan ikuinen säilyminen. Nämä hallussaan olevat omaisuuserät Suuntaaja tietyissä tapauksissa säilyttää lahjoittaakseen ne tulevaisuudessa asuinpaikkanaan olevalle kuolevaisen mielelle. Toisissa tapauksissa, ja personoimisen jälkeen, nämä kuolemasta selviytyvät ja säilytetyt realiteetit pidetään tallessa tulevaa Kokonaisuniversumin Arkkitehtien palveluksessa tapahtuvaa hyväksikäyttöä varten. [1201: 1]

Suuntaajan ihmismielessä asumisesta, mielikuvituksen ja unitilan suomista mahdollisuuksista hengellisesti tärkeisiin ylitietoisuuden tilan muutoksiin kerrotaan:

Korkeimmat ja omatoimiset Suuntaajat kykenevät useinkin tuomaan ihmisen ajatteluun hengellisesti tärkeitä tekijöitä, milloin se virtaa vapaana luovan mielikuvituksen esteettömissä mutta hallituissa uomissa. Tällaisina hetkinä ja joskus myös unen aikana Suuntaaja kykenee pysäyttämään mentaaliset virrat, kammitsoimaan virtauksen ja sitten kääntämään ideain vuon toisaalle. Ja kaikki tämä tehdään, jotta saataisiin aikaan syvällisiä muutoksia ylitietoisuuden korkeammassa sopukoissa. Näin mielen voimat ja energiat virittyvät entistä täydemmin nykyisyyden ja tulevaisuuden hengellisen tason yhteydenpitoa merkitsevien sävelten sävellajiin. [1199:2]

Toisinaan on mahdollista saada mieli valaistumaan, on mahdollista kuulla sisälläsi jatkuvasti puhuvaa jumalallista ääntä niin, että saatat päästä osittaiseen tietoisuuteen sisimmässäsi pysyvästi asuvan potentiaalisen persoonallisuuden viisaudesta, totuudesta, hyvydestä ja kauneudesta. [1199:3]

Aineelliset häiriötekijät, epävakaa asenteet ja ennakkoluulot ovat Suuntaajan toimintaa häiritseviä tekijöitä. Myös rodulliset perintötekijät saattavat vaikuttaa toimintaan. Näiden ja muiden haittatekijöiden vuoksi ihmisten tietoisuuteen nousevat usein Suuntaajien keskeneräiset aikaansaannokset aiheuttaen käsitysten sekasortoisuutta.

Inhimillisen elämän ongelmista ja eteen tulevista aineellisen-ajallisista kompromisseista sekä hengellisten tavoitteiden saavuttamisesta sanotaan:

Elämän suuri ongelma on, miten sovittaa esi-isiltä perityt elämän viettämisestä koskevat mieltymykset Salaperäisen Opastajan jumalallisen läsnäolon alkuunpanemien hengellisten yllykkeiden asettamiin vaatimuksiin. Vaikkei yksikään ihminen universumissa ja superuniversumissa viettämänsä elämänvaiheen aikana voikaan palvella kahta herraa, on jokaisen ihmisen nyt Urantialla elämänsä elämän kuluessa pakostakin palveltava kahta herraa. Hänen on perehdyttävä siihen taitoon, miten tehdään jatkuvasti inhimillisiä, ajallisia kompromisseja, samalla kun hän osoittaa hengellistä alamaisuutta vain yhdelle herralle. Ja juuri tämän takia niin monet horjuvat ja epäonnistuvat, uupuvat ja sortuvat evolutionaarisen kilvoittelun paineen alla. [1199:5]

Vaikka biologisena perintöosana saadut aivovarustus ja sähkö-kemiallinen säätelyjärjestelmä vaikuttavat kumpikin tehokkaasti suuntaajatoiminnan piiriä rajoittavasti, mikään perinnöllinen rasite (normaaleissa mielissä) ei koskaan estä lopulta tapahtuvaa hengellisten tavoitteiden saavuttamista. Perinnöllisyys saattaa häiritä vauhtia, jolla persoonallisuus vallataan, mutta se ei estä taivasmatkalaisen tutkimusmatkan tarkoituksen lopulta tapahtuvaa toteutumista. Jos tahdot toimia yhdessä Suuntaajan kanssa, niin jumalallinen lahja tulee ennemmin tai myöhemmin kehittämään kuolemattoman morontiasielun, ja siihen fuusioituttuaan se esittelee uuden luodun paikallisuniversumin täysivaltaiselle Mestari-Pojalle ja lopulta Paratiisissa olevalle Suuntaajien Isälle. [1199: 6]

Edellä olevasta tekstistä on katsantokannasta riippuen varmaankin jotain tärkeitäkin kohtia jäänyt pois, mutta siinä on joka tapauksessa muutama kiintoisa ja jopa yllättäväkin tieto Suuntaajan suhteesta luotuihin. Oleellista on, että meillä kaikilla on lahjana saatu Salaperäinen Opas ohjaamassa ja muokkaamassa mieltämme ja kehitystämme. Ja meillä on vapaa tahto toimia. Oppikaamme, edistykäämme ja kehitykäämme. Meillä kaikilla on siihen mahdollisuus. Kiitos siitä Taivaalliselle Isälle.

Miten Jeesus löysi ja täytti Isän tahdon

SEPPÖ KANERVA
Helsinki, Suomi

Jeesuksen mainen elämä palveli yhtä ja ainoaa suurta tarkoitusta: Isän

*tahdon täyttämistä, ihmiselämän elämistä uskonnollisesti ja uskon keinoin. [2090:1] Älkää koskaan kadottako näkyvistänne sitä tosiasiaa, että Mikaelin lahjoittautumisen korkeimpana hengellisenä tarkoituksena oli lisätä **Jumalan paljastumista.** [1331:4]*

Jeesus, ruumiillistunut Kristus Mikael on Mikaelien luokkaan kuuluvat Paratiisin Poika, Luoja-Poika, ja olemme oppineet, että kunkin Luoja-Pojan on voitettava ja ansaittava kiistaton valta hallita omaa paikallisuuniversumiaan, kymmenen miljoonan asutetun maailman, tuhansien arkkitehtonisten sfäärien ja biljoonien kuolevaisten ja taivaallisten olentojen muodostamaa kokonaisuutta. Viimeisenä vaiheena Luoja-Pojan hankkiessa luomukseensa kohdistuvaa täyttä valtiutta on seitsemäs lahjoittautuminen, ruumiillistuminen, joka tapahtuu hänen uransa aikana vain kerran ja aina ihmisen, alimman eloonjäämispotentiaalin ja -mahdollisuuden omaavan luodun olennon hahmossa.

Kuuden aikaisemman lahjoittautumisen kuluessa Mikael oli täyttänyt Iankaikkisen Pojan, Ärettömän Hengen ja Paratiisin Kolminaisuuden kaikkien mahdollisten yhdistelmien tahdon. Seitsemännessä ja viimeisessä lahjoittautumisessa hänen oli määrä toteuttaa ja täyttää yksinomaan Paratiisin Isän, kaikkien Isän, tahto.

K Kristus Mikaelin, Ihmisen Pojan ja Jumalan Pojan, elämä oli Jumalan julkitulo. *Koko tässä epätavallisessa kokemuksessa ja sen kautta Jumala Isä halusi tuoda itsensä julki niin kuin hän aina tekee — tavallisella tavalla — jumalallisen toiminnan normaalilla, luonnollisella ja luotettavalla tavalla. [1331:6]* Filosofiselta kannalta on hyvä panna merkille, että Jeesuksen elämä ja opetukset eivät ole Isän tahdon absoluuttinen julkitulo, vaan pikemminkin sen finiittinen julkitulo. Jumalan finiittistä aspektia kutsutaan Korkeimmaksi Jumalaksi; eikä ihmisolento kykene Jumalasta ja Jumaluudesta käsittämään enempää kuin Korkeimman Jumalan. Meitä on valistettu, että Jeesus oli sitoutunut ohjelmaan Korkeimman julkituomisesta. (1324:4)

On Isän tahto, että ihmisestä tulee yhtä täydellinen kuin Isä itse on täydellinen. Ihmisten kohdalla tämä

kehotus koskee finiittistä täydellisyyttä. Jeesus, Ihmisen Poika, oli täysimääräisen uskollinen tälle Isän tahdon-ilmaukselle; ihmis-Jeesus saavutti finiittisen täydellisyyden lyhyen, vain 36-vuotisen kuolevaisena elämänsä elämän kuluessa. Ja hän teki sen ihmisenä, jumalallisiin oikeuksiinsa turvautumatta; hän saavutti tämän täydellisyyden Ajatuksensuuntaajansa avustamana ja katkeamattomassa yhteydenpidossa Paratiisin Isäänsä; ja jokainen ihminen voi potentiaalisesti päästä samaan. Niin tehdessään hän osoitti kaikille tämän planeetan ja universuminsa kymmenen miljoonan muun planeetan ihmisille, että on mahdollista olla uskollinen tuolle Isän käskylle; on mahdollista täydellistyä yhtä täydelliseksi kuin Isä on täydellinen. (1604:10, 2092:0, 2092:2)

Jeesus sanoi: *"Tiedän täyteen määräänsä, mitä kokonaisuudessaan on tämä pojan suhde Isään, sillä olen jo saavuttanut kaiken, mikä teidän on poikaudesta ikuisessa tulevaisuudessa saavutettava. Ihmisen Poika on valmis nousemaan Isän oikealle puolelle, joten teillä kaikilla on nyt minussa avoinna entistä leveämpi tie, joka johtaa Jumalan näkemiseen ja, ennen kunniaakkaan edistymisenne päättymistä, täydellistymiseen yhtä täydelliseksi kuin Isänne taivaassa on täydellinen."* [1604:8]

Kaikkien Isä on määrännyt, että ajallisuuden ja avaruuden luomusten täydellistymisen tulee tapahtua hitaasti mutta varmasti, pitkän ja kivuliaan evolutionaarisen prosessin kautta hänen alaistensa, taivaallisten olentojen sitä auliisti auttaessa, mutta ilman suoraa jumalallista väliintuloa tai puuttumista. Jeesus, Ihmisen Poika, oli aina uskollinen tälle jumalallisen tahdon ilmaukselle. Hän koki samat evoluutionmukaiset koettelemukset, piinat ja pettymykset, jotka jokaisen ihmisen on koettava, niiden kanssa kamppailtava ja niistä voitokkaana selvittävä. Ihmisen Pojasta tuli tiettyä ajankohtana tietoinen jumalallisesta alkuperästään, mutta hän kieltäytyi turvautumasta jumalallisten valtaoikeuksiensa osoittamiseen, ihmeisiin, "kahdentoista enkeli legioonan" tai muiden taivaallisten olentojen apuun. Ei, vaan hän toteutti kaiken tavallisella, normaalilla, luonnollisella ja luotettavalla tavalla. (1425:2—6) Jeesuksen ei ollut määrä puuttua ihmiskunnan biologiseen koostumukseen, niinpä hän ei jättänyt tälle planeetalle jälkeläisiä. Jeesus kunnioitti tämän maailman normaalia, evolutionaarista kehitystä, vaikka hänelle tuomiokautisena Poikana olikin suotu tiettyjä etuoikeuksia, jotka liittyivät maailman kansojen hengellisen ja uskonnollisen tilan edistämiseen. (1330:0)

Mikaelin Jeesus Nasaretilaisena tapahtuneen seitsemännen lahjoittautumisen tehtävänasettelu paljastuu tiivistetyssä muodossa Immanuelin antamissa ohjeissa ennen kuin Mikael inkarnoitui Jeesukseksi; jotkin ohjeista on laadittu Gabrielin kanssa neuvotellen (1325:3—1330:6). Ohjeisiin sisältyvät seuraavat kohdat ja toimeksiannot, joiden täytyy olla Paratiisin Isän tahdonilmauksia: Hänen finiittisen luodun **tahdostaan oli määrä tulla yksi** infiniittisen **Luojan** tahdon kanssa (1328: 3). Hänen oli määrä **paljastaa Jumala ihmiselle ja ihminen Jumalalle** (1328:5). Hänen oli määrä tuoda uusi anti **Korkeimman täysivaltaisuuteen** (1328: 3). Hänen tuli olla **katkeamattomassa kanssakäymisessä** Paratiisin Isänsä kanssa (1326:1). Hänen **ei** ollut määrä muodostua **esimerkiksi** ihmisalamaistensa yksityiskohtia myöten jäljitellä vaan hänen oli mielumminkin määrä toimia **inspiraationa** (1328: 4). Hänen oli määrä toimia **opettajan** osassa, ei kuninkaana, ajallisena hallitsijana tai pappina, saarnaajana tai uuden kultin taikka institutionaalisen uskonnon perustajana (1328:2; 1330:1). Hänen **ei** ollut määrä muodostua **epäjumalanpalveluksen jumaloinnin** kohteeksi (1330:2). Hänen oli määrä **päästää ihminen hengelliseen vapauteen** (1328: 3), hänen tuli omistaa ponnistuksensa ihmisen **hengelliseen uudistustyöhön** ja **älylliseen vapautumiseen** (1329:5). Hänestä **ei** saanut tulla **poliittista johtajaa** eikä hän saanut sotkeutua maailman talousjärjestelmään (1329:5). Hänen tuli **vapauttaa** ihmismielet ikiaikaisista **peloista** (1328:2). Hänen oli määrä elää **ihanteellinen uskonnollinen elämä** (1329:5). Hänen tuli huolehtia aikalaistensa **fyysisestä hyvinvoinnista** ja aineellisesta lohdullisuudesta; hänen oli määrä ”kiinnittää jossakin määrin huomiota myös siihen, että hän toteutti ja toi esimerkinomaisesti esille joitakin asioita, jotka **palvelivat käytäntöä** ja joista oli välitöntä hyötyä” hänen kanssaihmisilleen (1328:2; 1329:3). Jeesuksen oli määrä **päättää Luciferin kapina** Satanian järjestelmässä ja tehdä se *Ihmisen Poikana*, ihmisolentona (1327:2); on mitä merkillepantavinta, että Jeesuksen oli määrä lopettaa kapina tämän kapinassa tahruntuneen maailman kuolevaisena, josta tuli hänen Isän tahtoon alistuessaan heikkoudessaan vahva. Hänen tuli **päättää lahjoittautumisensa julistamalla tuomiokautinen tuomio** ja Aatamin jälkeisen aikakauden päättyminen kuolevaisten kuolleistanousuineen ja uuden, Pyhän Hengen, tuomiokauden alkamisjulistuksineen (1328:1). Jeesus Nasaretilainen oli määrä vuodattaa **Totuuden Henki**, ja sillä keinoin muun muassa mahdollistaa Ajatuksensuuntaajien yleismaailmallinen lahjoittaminen (1328: 3).

Sen lisäksi, mitä Immanuel sisällytti suunnitelmaan, jonka Nabadonin Mikaelin tuli Jeesuksena, Jošua ben Josefina, toteuttaa, olemme saaneet tietää, että jokaisen ihmisen on **hankittava kokemusta lastenkasvatuksesta**, joko täällä maan päällä tai sitten moron-

tiamaailmoissa.

Jeesus täytti, toteutti ja saavutti kaiken yllä esitetyn. Se oli hänen toimeksiantonsa, hänelle annettu käsky. Se oli Jumalan tahto hänen seitsemännen lahjoittautumisensa osalta.

1. Miten Jeesus löysi Isän tahdon

Jeesus oli ja on ihminen ja Jumala. Hän on tuollainen yhdistelmä, joka on ihmisille samoin kuin useimmille taivaallisenkin olennoille käsittämätön. Kyseinen yhdistelmä on Sonaringtonin salaisuus, ja se tulee pysymään ikuiset ajat muiden kuin Mikaelin luokkaan kuuluvien olentojen käsityskyvyn tuolla puolen.

Ja kuitenkin hän syntyi, eli ja kuoli tässä maailmassa niin kuin kuka tahansa kuolevainen; hän oli ihminen ihmisten joukossa. Hän koki saman fyysisen, mentaalisen ja hengellisen kasvun; samat kamppailut, epäilykset ja ponnistukset Isän tahdon selville saamiseksi, jotka ihminen kokee. Hän koki samat riemuvoitot, vakuuttuneisuudet ja varmuuden, jotka voi kokea jokainen ihminen; ja hän teki tämän kaiken **olemalla katkeamattomassa yhteydessä Taivaalliseen Isäänsä**, aivan kuten kuka tahansa ihminen voi tehdä. Hänen hengellinen kehityksensä oli vähittäistä, Isän osasen auttamaa kasvua (1425:1).

Jeesus-lapsi, joka syntyi 21. elokuuta 7 eKr, vietti elämänsä ensimmäiset vuodet Betlehemissä, Aleksandriassa ja lopulta Nasaretissa, kuten kuka tahansa hänen ikäisensä poika. 11. helmikuuta 2 eKr hän teki ensimmäisen varauksettomasti moraalisen valintansa, ja Ajatuksensuuntaaja asetui hänen mieleensä, aivan kuten tapahtuu kenen tahansa suunnilleen samanikäisen lapsen kohdalla. Ajatuksensuuntaaja oli varsin kokenut, sillä hän oli lähes 2000 vuotta ennen tuota merkittävää päivää palvellut Makiventa Melkisedekiä. Kaikkien aikakausien kaikkien lasten tavoin Jeesuskin oli tietämätön Ajatuksensuuntaajan saapumisesta.

Elämänsä varhaisvaiheessa Jeesus kävi läpi saman normaalin, evoluutionmukaisen kehityksen kuin kuka tahansa lapsi. Siihen kuului alkeellinen henkilökohtainen uskonto, joka perustui perinteisiin mutta vääriin käsityksiin Jumalan luonteesta. Hänen vanhempansa, Joosef ja Maria, kasvattivat hänestä juutalaisen, ja hänelle opetettiin perinteisen heprealaisuskonnon opinkappaleet ja dogmit. Hyvin pian hän alkoi kuitenkin kyseenalaistaa noita dogmeja ja etsi loputtomiin kysymyksiinsä vastauksia vanhemmiltaan ja lopulta myös Nasaretin synagogan hashenilta, hänen koulunsa opettajalta. Nuori Jeesus osoitti perinpohjaista kiinnostusta kaikkea ympäristössä havaitsemaansa kohtaan, mutta varsinkin sitä kohtaan, joka oli näkymätöntä. Hän suhtautui kuitenkin epäilevästi joihinkin juutalaisten uskonnollisiin tapoihin ja käytänteisiin, kuten ovenkamanaan naulatun pergamentinpalan koskettamiseen.

Hänellä oli tapana lausua perinteiset rukouksensa vanhempiensa opettamaan tapaan, mutta se ei häntä täysin tyydyttänyt. Rukouksensa lausuttuaan, hän tavallisesti vietti tovin ”juttelemalla vähän taivaallisen Isäni kanssa.” Näin alkoi hänen katkeamaton yhteydenpitonsa hänen Isänsä kanssa. Meitä auttaa merkittävästi, jos kiinnitämme huomiota siihen, mitä kerrotaan hänen nuoren pojan puheistaan ja viestinvaihdostaan taivaallisen Isänsä kanssa: *hän ... oli lopulta päättänyt ”puhua asiasta Isäni kanssa, joka on taivaassa”; ja koska hän ei ollut täysin varma vastauksesta, hänestä tuntui, että ...* [1365:4].

Ellemme me nykyajan ihmiset ole aina varmoja vastauksesta, siitä ei tarvitse huolestua. Mutta toimimme viisaasti, jos tuollaisessa tilanteessa pidätymme julistamasta omia ajatuksiamme jumalallisiksi vastauksiksi ja toimimasta sen ikään kuin olisimme täyttämässä Isän tahtoa. Olen vuosien mittaan nähnyt monien, jopa *Urantia-kirjan* lukijoiden menettelevän kyseisissä tilanteissa epäviisaasti. Suuri osa, ehkäpä kaikkikin nuoren *Urantia-kirjan* lukijayhteisömmme kokemista vaikeuksista juontuu tästä inhimillisestä mieltymyksestä julistaa omat ajatuksensa, ideansa, tulkintansa, käsityksensä ja toiveensa jumalallisiksi valtuutuksiksi, Jumalan käskyiksi. Tuloksena on ollut fanaattisuutta ja häikäilemättömiä tapoja toteuttaa kyseisiä puhtaasti ihmisperäisiä käsityksiä ja ideoita, siinäkin tapauksessa, että ne ovat niiden valtuutuksien ja ohjeiden räikeää rikkomista tai kiertämistä, joita voidaan kohtuuttomitta epäilyttä pitää yli-inhimillisten ystäviemme antamina.

Kerran toisensa jälkeen Jeesuksen vanhemmat löysivät hänet ”istumassa omissa oloissaan ja nuoren miehen päänsä käsien varassa suorittamassa ankaraa ajatustyötä”. Jeesus oli ajattelija, syvälinen ajattelija ja suunnittelija. Hän löysi Isän tahdon ajattelemalla — vertaamalla omia ajatuksiaan ajatuksiin, joita hän piti totuudellisia, kauniina, hyvinä ja rakastavina ja joista hän oletti, että ajatusten täytyi olla hänen taivaallisen Isänsä ajatuksia.

Jeesuksen elämän ensimmäinen yliluonnollinen tapahtuma sattui huhtikuun 8:n päivän iltana 7 jKr, kun hän oli pääsiäisenä käymässä Jerusalemissa, jolloin *hengellisen valaistumisen vuoksiaallot vyöryivät Jeesuksen kuolevaismielen läpi ... ja yön aikana hänelle ilmestyi ensi kertaa hänen maisen elämänvaiheensa aikana Immanuelin valtuuttama ja Salvingtonista matkaan lähtenyt erityistehtävään asetettu sanansaattaja, joka sanoi: ”Hetki on tullut. On aika sinun ryhtyä toimittamaan Isäsi asioita.”* [1376:1]

Salvingtonin-sanansaattajan, joka viime kädessä toi julki Isän tahdon, vierailua lukuun ottamatta Jeesus itse oli yhä epävarma mielensä ajatusten alkuperästä; mutta hän **tunsi** esimerkiksi, että tuhansien eläinten teurastaminen Jerusalemin temppelissä ei ollut, mitä hänen taivaallinen Isänsä edellytti tai mistä hän oli

mielissään. Jeesus kävi päivä päivältä yhä tietoisemmaksi siitä, mikä oli Isän tahdon mukaista ja mikä ei sitä ollut. Vaikkei Jeesuksella vielä ollutkaan suoraa yhteydenpitosuhdetta Suuntaajaansa, hän tiesi, mikä Isän tahto on; Isän, jonka ajatukset kävivät hänelle yhä selvemmiksi.

Jeesus, kaksitoistavuotias poikanen, ”lain poika” ja Israelin kansalaisyhteisön jäsen, tunsi, että hänen tuli ensimmäisen Jerusalemin-pääsiäisensä päätteeksi viettää jokin aika Isänsä huoneessa, Jerusalemin temppelissä, ja tässä vaiheessa hän oli maisen perheensä suhteen omituisen muistamaton. Muutaman päivän ajan hän osallistui temppelikeskusteluihin äimistyttäen oppineita rabbeja syvältä luotaavilla kysymyksillään ja näkökannoillaan. Muutamaa vuotta myöhemmin hän kuitenkin tunsi, että sellainen oli lapsekasta, eikä koskaan enää halunnut olla missään tekemisissä kyseisten keskustelujen kanssa.

Tästä on meille opiksi sikäli, että toisinaan tunnemme varsin intohimoisesti joistakin asioista, jotka jonkin ajan perästä tuntuvat menettäneen paljon tärkeydestään tai jopa sen kokonaan. Kysymys on pelkästään kasvamisesta; sitä ei tarvitse murehtia tai hävetä.

Kerrottu temppelivälikohtaus kuitenkin heijasteli myös Jeesuksen käymää kamppailua löytääkseen ratkaisun lojaalisuuksia ja kuuliaisuussuhteita koskevaan dilemmaansa: tuliko hänen olla toimittamassa taivaallisen Isänsä asioita vaiko olla maisten vanhempiensa kuuliainen poika. Hänen julki julistamansa päätös kuului: *”Vaikka minun onkin noudatettava taivaassa olevan Isäni tahtoa, olen myös oleva kuuliainen isälleni, joka on maan päällä.”* [1384:7]

Tuosta tapahtumasta lähtien hänen edessään oli jatkuvasti tarve tehdä valinta tämän maailman asioiden ja Isän asioiden toimittamisen välillä (1386: 2). Vain vähän myöhemmin Jeesuksen oli määriteltävä, liittyyisikö hän isänmaalliseen liikkeeseen vaiko ei, toimisiko hän tässä asiassa äitinsä ja sukulaistensa tahtoa vastaan ja pettäisi heidän toiveensa. Hän oli samanlaisessa tilanteessa, kun hänen oli päätettävä, menisikö hän rabbiinakatemiaan vai ei; ryhtyisikö hän itse Aleksandrian mahtavan synagogan rabbiksi. Hänen tapauksessaan kumpikin vaihtoehto, eli poliittinen osallistuminen ja rabbiinien sivistys, olivat vastoin niitä ohjeita, jotka hän oli saanut Immanuelilta — mutta joista Jeesus tuona elämänsä hetkenä oli tietämätön — joten hänen valintansa olivat eittämättä hänen, ja vain hänen, tekemiään.

Joka kerta, kun hänen oli määriteltävä kantansa yhteiskunnan instituutioihin ja perinteisen juutalaisuskonnon menettelytapoihin, hänen koetinkivenään oli: Mitä se tekee ihmissielun hyväksi? Tuoko sen Jumalan ihmisen luo? Tuoko se ihmisen Jumalan luo? (1388:5) Meillä nykypäivien urantilaisilla on usein edessämme samankaltaisia pulmatilanteita, mutta

omassa tapauksessamme oikea valinta ei välttämättä ole se, jonka Jeesus teki; voimme silti soveltaa niihin samoja kriteerejä.

Kun Jeesus oli neljätoistavuotias, hänen isänsä kuoli tapaturmaisesti, ja Jeesuksen oli omaksuttava vastuu leskiäitinsä ja seitsemän sisaruksensa huoltamisesta. Näin hänelle aukeni tilaisuus saada laaja, kuusivuotinen kokemus lasten kasvattamisesta, vastasyntyneen hoivamisesta lähtien, sillä hänen nuorin sisarensa ei ollut hänen isänsä kuollessa vielä edes syntynyt. Jeesuksen maisen isän, Joosefin, kuolema siis ohjasi hänen elämänsä kulkua monien vuosien ajan, sillä hänestä tuli veljiensä ja sisartensa tosiasiallinen isä.

Noina vuosina, jolloin hänen piti työskennellä lujasti hankkiakseen kirvesmiehenä, veneenrakentajana, ja lopulta tulkkina ja kotiopettajana leivän perheelleen, hänellä oli tilaisuus oppia tuntemaan lähes kaikki ihmiselämän puolet, ja se teki hänestä ymmärtäväisen ja myötätuntoisen veljemme. Kaikki tuo oli hänen taivaallisen Isänsä tahdon mukaista. Se, että hän suunnitteli ja rakensi uuden venetyypin, jonka Galileanmerellä purjehtivat sitten ottivat käyttöön, toimii esimerkkinä siitä, miten hän toteutti toimeksiantoa, jonka mukaan hänen tuli toteuttaa jotakin, jolla olisi käytännön merkitystä aikalaistensa hyvinvoinnin kannalta.

Neljännän aikakautisen ilmoituksen uudelleenesitys kertoo Jeesuksen maisesta elämänurasta ja raportoi vuosi vuoden jälkeen hänen ponnistuksistaan hallita mielensä, päästä oman mielensä ja jumalallisen mielen yhteneväisyyteen, ymmärtää itseään ja todellista olemustaan, hänen epäilyksistään ja epävarmuuden tunteistaan oman elämäntehtävänsä suhteen: oliko hän odotettu juutalaisten messias vai ei. Prosessi oman mielensä hallintaan saamisesta ja pääsemisestä täysimääräiseen yhteydenpitoon oman Ajatuksensuuntaajansa kanssa jatkui vuosikausien ajan, aina hänen kasteensa hetkeen saakka, 14. tammikuuta 26 jKr.

Neljäntenätoista ja viidentenätoista vuotenaan hän alkoi tiedostaa oman jumalallisuutensa ja oman kohtalonsa ... ennen kuin hän pääsi laaja-alaiseen yhteydenpitoon sisimmässään olevan Suuntaajan kanssa [1386:1]. Kuudennentoista vuotensa aikana Jeesus saavutti fyysisen ja älyllisen kasvunsa täydet mitat (1395:7). Hänen seitsemänneštoista vuodestaan sanotaan: tänä vuonna Jeesus onnistui saamaan mielensä paljon parempaan järjestykseen. Vähä vähältä hän oli saattanut jumalallisen ja inhimillisen olemuksensa yhteen. Ja koko tämän älytoiminnan jäsentymisen hän sai aikaan päätöstensä voimalla ja vain avulla, jota hän sai sisäiseltä Opastajaltaan [1398:4].

Kahdentenkymmenentenä vuotenaan hän oppii sovittamaan hengellisen elämäntavan ihanteensa maisen olemassaolon asettamiin vaatimuksiin ... Vakaasti hän hankkii taitoa, jota hän tarvitsee sovittaessaan toiveensa ihmisen tilanteen asettamiin arkipäiväisiin vaatimuksiin. Hän hallitsee jo melkein täydellisesti menetelmän, jolla hengelliseen käyttövoimaan sisältyvä

energia käytetään aineellisen suorituksen edellyttämän mekanismin pyörittämiseen ... hän oppii muuntamaan ajallisuudessa koetut vaikeudet ikuisuuden riemuvoitoiksi [1405:4]. Vuonna 18 jKr, 21:ntenä vuotenaan, Jeesus piti paljon yhteyttä taivaassa olevaan Isäänsä ja edistyi suunnattomasti ihmismielensä hallitsemisessa [1414:4].

Hänen 25:nnešto vuodestaan meille kerrotaan, että hän kävi läpi syvällisen mietiskelyn ja tulevien toimintojensa pohdiskelun jaksoja (1416: 3), ja meidän annetaan ymmärtää, että näitä syvällisen mietiskelyn jaksoja sattui milloin ja missä tahansa, jopa hänen työskennellessään korjauspajassaan. Hänen 26:nnešto vuotensa osalta saamme tietää, että hän oli täysin tietoinen potentiaalisista kyvyistään, mutta hän päätti olla Ihmisen Poikana käyttämättä noita kykyjä. Hänen päättäväisyytensä täyttää taivaallisen Isänsä tahto oli täysimääräistä (1416:6; 1417:1). Kerrotaan, että 27:ntenä vuotenaan *Jeesus edistyi yhä pitemmälle ihmismielensä entistäkin paremmassa hallinnassa ja ylsi uusille ja yhä korkeammille tasoille yhteydenpidossaan sisimmässään olevan Ajatuksensuuntaajan kanssa [1421:4]. 29:ntenä ja 30:ntenä vuotenaan, Väli-meren- ja Kaspianmeren-matkojensa vuosina, 23 ja 23 jKr Jeesus sai jotakuinkin päätökseen henkilökohtaisia kontakteja solmimalla toteuttamansa tutustumisen maailman moniin kansoihin. (1424:2).*

Tällä Välimerenmatkalla Jeesus edistyi pitkälle hänelle ihmisenä kuuluneessa tehtävässä saada aineellinen ja kuolevainen mieli hallintaansa, ja hänen sisimmässään asunut Suuntaaja saavutti suurenmoisia tuloksia tämän samaisen ihmisälyn nostamisessa entistä korkeammalle ja sen hengellisessä valloituksessa. Tämän matkan lopulla Jeesus itse asiassa tiesi, niin varmasti kuin ihminen ylipäätään voi tietää, että hän oli Jumalan Poika. [1424:4] Mutta hän oli yhä Ihmisen Poika. Hän ei vielä ollut saanut ihmismieltään täysin hallintaansa. Kuolevaisidentiteetti ei vielä ollut kokonaan Suuntaajan hallinnassa, eikä Suuntaaja ollut vielä luonut sille vastinetta. Hän oli edelleenkin ihminen ihmisten joukossa. [1424:5]

Ihmisen Pojan puhtaasi ihmiselle ominainen hengellinen kokemus — omakohtainen hengellinen kasvu — saavutti kutakuinkin lakipisteensä tämän kahdennenkymmenennenhdeksännešto vuoden aikana [1425:1]. Kaikki nämä vuodet — samanaikaisesti kun näytti siltä, ettei hän enää yhtä usein asettunut muodolliseen yhteyteen taivaallisen Isänsä kanssa, — hän kehitti yhä tuloksellisempia menetelmiä, joilla hän oli persoonallisessa yhteydessä sisimmässään olleeseen Paratiisin-Isän henkilösnäoloon. [1425:2]

Voimme oppia äskeisistä toteamuksista paljon. Pääsy mielekkääseen yhteydenpitoon Ajatuksensuuntaajansa kanssa vaati paljon aikaa, vuosikymmeniä, mutta Jeesus, Ihmisen Poika, osoitti sen mahdolliseksi saavuttaa jo lihallisen elämän kuluessa. Arvelen silti, että useimpien meistä tulee tähän saavutukseen yltääksemme odottaa aikaa, jolloin oleskelemme mansiomaailmoissa. Toinen huomionarvoinen havainto on se seikka, ettei Jeesus harjoittanut muodollisia rukouksia eikä rituaaleja

Jumalan läsnäoloon virittäytyäkseen. Hänen yhteydenpitonsa oli paremminkin jatkuvaa, katkeamatonta; hän tosiaankin toimi sen varassa, että Isämme on läsnä aina ja kaikkialla; hän näkee meidät kaiken aikaa.

Kahdenkymmenenennenyhdeksän vuotensa päättyessä Jeesus Nasaretilainen oli käytännöllisesti katsoen elänyt loppuun elämän, jonka elämistä edellytetään lihalliseen ruumiiseen pukeutuneilta kuolevaisilta ... hänestä oli nyt tullut jotakuinkin täydellinen ihminen, joka odotti tilaisuutta päästä tulemaan julki Jumalalle. Ja kaiken tämän hän teki ennen kuin oli täyttänyt kolmekymmentä vuotta. [1426:1]

Jeesuksen 30:nnesta vuodesta meille kerrotaan, että vuosi oli yksi epätavallisimmista vuosista Ihmisen Pojan sisäisessä kokemusmaailmassa. Siinä kehityksessä, jonka myötä rakentui toimiva sopusointu hänen ihmismielensä ja hänen sisäisen Suuntaajansa välille, tapahtui suurta edistymistä. Suuntaaja oli ollut aktiivisesti mukana panemassa ajattelua uuteen järjestykseen ja harjaanuttamassa mieltä niitä suuria tapahtumia varten, jotka tuolloin eivät enää olleet kovinkaan kaukaisessa tulevaisuudessa ... Tässä oli kysymys kahden jakson välisistä ajoista, sen olennon kokemasta siirtymävaiheesta, joka aloitti elämänsä ihmisen hahmossa näyttäytyvänä Jumalana ja joka nyt valmistautui viemään päätökseen maisen elämänuransa Jumalan hahmossa näyttäytyvänä ihmisenä. [1484:4]

31:ntenä vuotenaan, vuonna 25 jKr, Jeesuksen Ajatuksensuuntaaja johdatti hänet Hermonvuoren rinteille, jotta hän voisi siellä viedä päätökseen ihmismielensä hallintaan saamisen ja viimeistellä pyhittäytymisensä maisen tehtävänsä loppuun suorittamiseen. Elokuun kolmelle viimeiselle ja syyskuun kolmelle ensimmäiselle viikolle ajoittunut Hermonvuoren välinäytös merkitsi Jeesuksen puhtaasti ihmisen hahmossa elämän toimintavaiheen päätöstä (1492:6—7). Noiden hänen omissa oloissaan viettämänsä kuuden viikon aikana hän vei päätökseen tehtävänsä mielen ymmärrystä ja persoonallisuuden hallintaa merkitsevien kosmisten kehien saavuttamisessa. Tämän jakson jälkeen jäljellä oli enää mielen ja Suuntaajan sopusointuun asettumisen loppusalaus (1493:3). Nimenomaan silloin ja siellä, Hermon-vuorella-oleskelun viimeisellä viikolla Jeesus, Ihmisen Poika kamppaili hengessä voitokkaasti Caligastian ja Luciferiä edustaneen Saatanan kanssa. Välikohtausta kuvaillaan lopulliseksi *ihimillisen uskollisuuden koetuksiksi kapinallisten persoonallisuuksien esittämien vääristelyjen edessä. [1493:5]*

Silloin ja siellä, eräänä myöhäiskesän iltapäivänä, *puiden siimeksessä ja luonnon hiljaisuudessa Nebadonin Mikaelista tuli universuminsa hallitsijanvallan kiistaton haltija. Tuona päivänä hän vei päätökseen Luoja-Pojille määrätyn tehtävän, jonka mukaan heidän on ajallisuuden ja avaruuden evolutionaarisissa maailmoissa elettävä täysimääräinen elämä kuolevaisen lihalliseen hahmoon ruumiillistuneena ... Luciferin kapina Sataniassa ja Caligastian kapinaliike Urantiolla olivat itse asiassa selvitetty. [1494: 2]*

Taivaallinen tiedonanto siitä, että Jeesus oli

päyttänyt elämänuransa ihmisenä ihmisten parissa, saavuttanut ihmiselämän täydellisyyden, julkistettiin 14. tammikuuta 26 jKr, hetkenä jolloin Johannes hänet kastoi, kun kuultiin äänen julistavan: ”Tämä on rakastettu Poikani, joka on minulle suuresti mieleen.” (1494:2, 1504:4) Meidän on hyvä ottaa vaarin seuraavasta hänen kastettaan koskevasta tiedosta: *On ... ilmeistä, ettei Jeesus missään mielessä ottanut vastaan Johanneksen toimittamaa kastetta katumusriittinä tai syntien anteeksi saamiseksi. Ottaessaan vastaan Johanneksen toimittaman kasteen Jeesus vain noudatti monien hurskaiden israelilaisten esimerkkiä. [1511:0]*

Kun Jeesus kastettiin, hän oli tämän maailman kuolevainen, joka oli päässyt inhimillisen ylösnousemuksen täysimääräisyyteen kaikessa, mikä liittyi mielen valloittamiseen ja henkeen samastumiseen. Hän oli nyt täydellinen kuolevainen. Hänen kuolevaismielensä ja hänen sisimmässään eläneen Suuntaajan välille oli rakentunut täydellinen synkronia ja katkeamaton yhteys (1511:1). Jeesus olisi fuusioitunut Suuntaajaansa, mutta koska hän oli paitsi tämän maailman kuolevainen myös Luoja-Poika, Suuntaaja sen sijaan poistui Jošua ben Josef in täydellisestä sielusta vain palatakseen hetkeä myöhemmin Diviningtonista Personoituna Suuntaajana. Juuri tämä Personoitu Suuntaaja ilmoitti Jeesuksen olevan rakastettu Poika. Jeesus oli nyt täysin tietoinen Luoja-Pojan asemastaan.

Kasteensa jälkeen Jeesus vetäytyi neljäksikymmeneksi päiväksi Peraan kukkuloille suunnittelemaan maisen elämänsä seuraavaa vaihetta, jaksoa, jonka kuluessa julistettiin taivaan valtakuntaa.

2. Miten Jeesus täytti Jumalan tahdon

Monia tämän kysymyksen puolia on käsitelty lyhyesti jo edellisessä jaksossa, jossa keskityttiin tarkastelemaan etupäässä sitä, miten hän löysi Isän tahdon, en aio toistaa niitä esitykseni tässä jaksossa.

Seuraavassa katkelmassa esitetään yhteenveto Jeesuksen uskonelämästä: *Hänen verrattoman uskonnollisen elämänsä salaisuus oli tämä tietoisuus Jumalan läsnäolosta; ja hän saavutti sen järkevästi rukoilemalla ja vilpittömästi palvomalla — pitämällä yllä katkeamatonta yhteyttä Jumalaan — eikä johdatuksin, äänen kuulemisin, näkyjen näkemisin tai erikoisin uskonnollisin menoin. [2089:0]*

Jeesus oli finiittinen ilmoitus Paratiisin-Isästään. Hänen täydellinen elämänsä oli toisin sanoen ilmoitus siitä, miten ihmiselämä eletään jumalallisella tavalla, ja hänen opetuksensa olivat finiittinen ilmoitus hänen Paratiisin-Isänsä absoluuttisista ideoista ja ajatuksista. Yhtenä synnä siihen, miksi hänen Isänsä ja meidän Isämme kykeni niin täysin määrin tuodmaan itsensä Jeesuksen kautta julki oli Jeesuksen itsensäunohtavuus: *Kun olemme kohdatusten näin loistavan itsensä unohtamisen kanssa, alamme käsittää, kuinka Universaalinen Isä näki mahdolliseksi niin täysimääräisesti tuoda itsensä julki hänelle ja*

ilmoittaa itseään hänen kauttaan maailmojen kuolevaisille. [2088:4] Tuo toteamus on kohdistettu myös meille, hänen kuolevaistovereilleen. Se, mitä teemme kanssaih-mistemme hyväksi on tärkeää, ja avaa mahdollisuudet Isämme tuoda itsensä heille julki; minä ei ole tärkeä.

Lyhyen maisen elämänsä kuluessa Jeesus täytti Immanuelin ja Gabrielin ennen hänen lahjoittautu-mistaan antamien ohjeiden kaikki kohdat. Hänen tahtonsa ja infiniittisen Lujan tahto yhdistyivät. Hän näytti Ihmisille, millainen Jumala on, ja hän näytti Jumalalle, millainen ihminen on. Hän oli kat-keamattomassa yhteydessä Paratiisin-Isäänsä. Hänestä ei tullut ihmisille esimerkkiä; hänestä tuli innoite, joka pani hänen seuraajansa kääntämän maailman ylösalaisin — olkoonkin, että se tapahtui tavalla, jota hän ei tarkoittanut. Hän toimi elämänsä julkisen vaiheen ajan opettajana. Hän teki kaikkensa estääkseen elinaikanaan oman persoonansa idolisoimnin. Hän myötävaikuttii valtavasti ihmisen hengelliseen uudistumiseen ja älylliseen vapautumiseen. Hänestä ei tullut poliittista johtajaa, vaikka hän antoi joitakin neuvoja ja esitti joitakin visioita maailman poliittisista kehityskuluista. Hän ei sekaantunut maailman talousrakenteisiin, vaikka hän toki antoiakin hyviä neuvoja ja eettisiä ohjeita varallisuuden hoidosta. Hän sanoi apostoleilleen: *”Isäni tahto ei ole, että antaisin periksi houkutukselle ryhtyä opettamaan teille hallintoa, kauppaa tai sosiaalista käyttäytymistä koskevia sääntöjä”* [1576:6] Hän myötävaikuttii suunnattomasti ihmismielten vapautumiseen ikaikaisista peloista. Hän eli ihanteellisen uskonnollisen elämän. Hän huolehti aikalaistensa fyysisestä hyvinvoinnista ja aineellisesta mukavuudesta. Hän päätti Ihmisen Poikana Luciferin kapinan ja Caligastian kapinaliikkeen. Hän julisti kuolonuneen vaipuneiden eloonjäävien aikakautisen tuomion. Ja lopuksi hän vuodatti Totuuden Hengen.

Jeesus ei perustanut uutta **institutionaalista uskontoa**. Jeesus ei ole kristinuskon perustaja. Kristi-nusko on hänen niiden seuraajiensa ja kannattajiensa luomus, jotka muunsivat Jeesuksen pelastavan evankeliumin Jumalan Isyydestä ja ihmisten veljeydestä uskonnoksi Jeesuksesta. Mutta Jeesus toki perusti uskonnon, sellainenhan oli yhtenä synä siihen, miksi hän tänne tuli: *Jeesus perusti uskonnon, jonka sisältönä on Jumalan tahdon täyttämässä ja ihmisten veljeskunnan palvelemisessa saatu henkilökohtainen kokemus. Paavali puolestaan perusti uskonnon, jossa kunnialla kruunatusta Jeesuksesta tuli palvonnan kohde ja jossa veljeskunta koostui jumalalliseen Kristukseen uskovista uskovaistovereista. Jeesuksen lahjoittautumisessa nämä kummatkin käsitykset olivat hänen jumalallis-inhimillisessä elämässään potentiaalisina, ja on todella sääli, etteivät hänen seuraajansa onnistuneet luomaan yhtenäistä uskontoa, joka olisi saattanut asianmukaisella tavalla tunnustaa Mestarin sekä ihmis- että jumalallisen olemuksen sillä tavoin kuin ne hänen maisessa elämässään kietoutuivat erottamattomasti yhteen ja sillä tavoin kuin ne niin loistavalla tavalla tuotiin esille alkuperäisessä valtakunnan evankeliumissa.* [2092:4]

Uskonto on Jumalaa tuntevan ihmisen kehittyvän kuolemattoman sielun yksinomaisesti hengellinen kokemus. [1739:5]

Näin ... *Jeesus koetti selvittää, että uskonto on henkilökohtainen kokemus.* [1629:4]

En teeskentele kykeneväni tyhjentävästi tuomaan esille Jeesuksen elämän, olemuksen ja opetusten jokaista näkökohtaa. Voin valita hänen elämänsä ja opetustensa lukemattomista piirteistä ja puolista vain muutaman ja pyrkiä esittämään niistä henkilökohtaisen tulkintani tavalla, joka olisi sovellettavissa nykypäivän valtakunnan-rakentajien elämään ja palvelemaan nykyisiä uskonpoikia heidän kamppailuissaan ja pyrkimyksissään kohti totuutta. Koska Jeesuksen elämä ja opetukset palvelevat inspiroimalla meitä kaikkia, keskityn niihin piirteisiin ja näkökohtiin, jotka ovat kannaltamme hyödyllisiä, välillä hätkähdyttäviä, ja samalla helposti sivuutettuja ja unohdettuja.

2.1. Millainen Jeesus oli ihmisenä?

Jeesus sanoi: *”Kertokaa lapsilleni, että minä sen lisäksi, että suhtaudun hellästi heidän tunteisiinsa ja pitkämielisesti heidän heikkouksiinsa, olen myös armoton syntiä kohtaan ja suvaitsematon paatumuksen suhteen. Olen toden totta möyrä ja alamainen Isäni edessä, mutta olen yhtä säälimättömän kova, milloin kohtaan tahallista pahantekoa ja synnillistä kapinointia taivaassa olevan Isäni tahtoa vastaan.”* [1766:5]

Jeesus oli aggressiivinen. Tämä hätkähdyttävä luonnehdinta esiintyy neljännen aikakautisen ilmoituksen uudelleenesityksessä seitsemän kertaa. Hän kehotti myös apostolejaan ja seuraajiaan olemaan aggressiivisia: *”teidän on myös oltava urheita puolustaessanne vanhurskautta, väkeviä levittäessänne totuutta ja aggressiivisia julistaessanne tätä valtakunnan evankeliumia aina maailman ääriin saakka.”* [1931:5]

Jeesuksesta tehtyjä kuvia ei voi kuin suuresti valittaa. Näillä Kristusta esittäville maalauksilla on ollut turmiollinen vaikutus nuorisoon; temppelein kaupustelijat olisivat tuskin paenneet Jeesusta, jos hän olisi ollut sellainen mies, jollaiseksi taiteilijat hänet tavallisesti ovat kuvanneet. Hänen miehuullisuutensa herätti kunnioitusta; hän oli hyvä, mutta luonnollinen. Jeesus ei esiintynyt lauhkeana, sulokkaana, hellänä ja hyväntahtoisena mystikkona. Hänen opetuksensa oli järjestyttävän dynaamista. Hän ei vain tarkoittanut hyvää, vaan hän kulki ympäriinsä ja tosiaan teki hyvää. [1590:1]

Luonnetta arvioidessaan hän asetti tärkeimmäksi hyveeksi uskollisuuden, samalla kun **rohkeus** oli hänen opetustensa sydänveri. Hänen tunnuslauseensa oli *”Älkää pelätkö”,* ja kärsivällinen kestävyys oli hänen ihanteensa luonteenlujuudesta. Jeesuksen opetukset ovat uskonto, jonka tunnusmerkkeinä ovat pelottomuus, rohkeus ja sankaruus. [1582:1]

Yleinen näkemys Jeesuksesta on, että hän oli surujen ja tuskien mies, mystikko, hyvää tarkoittava mutta

epäkäytännöllinen fanaatikko ja sääliävä uneksija; maailmanparantaja, jonka maailmanparannuskaavailut menivät surkeasti myttyyn ja epäonnistuivat. Tai sitten toisen näkemyksen mukaan hän oli ja on jatkuvasti kiltti, sellainen joka painaa villaisella mitä tahansa. Jeesus ei ollut mitään tuon tapaistakaan. Jeesus ei ollut lempeäpuheinen mystikko, hän oli väkevä ja aggressiivinen; mikään synkkä persoona hän ei silti ollut, täynnä huolta ja murhetta; mutta kovasanainen hän aika ajoin oli; ja vaikka hän oli hyväntuulinen ja rakkaudellinen, hän ei ollut mikään väty, hän oli rohkea ja inspiroiva; hän ei ollut yksinäinen erakko, ei, hänen pakeilleen oli helppo mennä; hän oli sosiaalinen ja ystävällinen. Jeesus rakasti miehiä, naisia ja lapsia; hän luotti heihin, ymmärtäen toki heidän heikkoutensa, pelkonsa, epärehellisyytensä, itsekkyytensä ja kaikki heidän inhimilliset pimeät puoleensa. Vaikka Jeesus olikin voimakas ja aggressiivinen, hän ei ollut päällekkävyä, alentuva eikä oppimestarimainen. Hänen opetustapansa oli ainutlaatuinen: hän ei kertaakaan ryhtynyt oikomaan kenenkään ajatuksissa tai aatoksissa esiintyviä virheitä ja puutteita, vaan hän valotti niin hyvin sitä, mikä noissa aatoksissa oli oikeaa ja paikansapitävää, että hänen keskustelukumppaninsa sen tuloksena näkivät itse erehdyksensä ja virheensä. Vaikka hän puhuikin sellaisen menettelyn puolesta, ettei pahalle tule tehdä vastarintaa, ei tämä johtunut heikkoudesta, se oli pikemminkin positiivinen tapa toimia niin hätkähdyttävällä ja hämmentävällä tavalla, että päällekkävyä sai tilaisuuden harkita aikomustaan uudelleen.

Jeesus edellytti seuraajiltaan, että nämä reagoisivat jokaiseen elämäntilanteeseen positiivisesti ja asioihin tarttuen. Toisen posken kääntäminen tai mikä hyvänsä muu samantapainen teko vaatii aloitteellisuutta, edellyttää uskovan henkilön persoonallisuuden voimallista, aktiivista ja rohkeaa julkisuutta. [1770:1] Jeesuksen ohje kuului: *Älkää tehkö sitä virhettä, että taistelette pahaan vastaan sen omilla aseilla. [1580:2]*

Jeesus antoi seuraavat ohjeet apostoleilleen ja muille seuraajilleen mutta uskaltaudun arvelemaan, että hän antaisi samat ohjeet meille, hänen nykyisille seuraajilleen: *Ei ole tarkoitus, että olisitte passiivisia mystikkoja tai värättömiä askeetteja; teistä ei pidä tulla uneksijoita eikä tyhjäntoimittajia, jotka selällään maaten luottavat kuvitteellisen Kaitselmuksen toimittavan heille jopa elämän perushyödykkeet ... tiedän on myös oltava urheita puolustaessanne vanhurskautta, väkeviä levittäessänne totuutta ja aggressiivisia julistaessanne tätä valtakunnan evankeliumia aina maailman ääriin saakka. [1931:5]*

Se, mitä Jeesus edellytti seuraajiltaan omana aikanaan, koskee myös meitä, hänen myöhempien aikojen seuraajiaan ja häneen uskovia. Jeesus lausui monen monta toteamusta, jotka ovat täysin vastoin kuvaamme hänestä inhimillisen hyvyden, oikeudenmukaisuuden ja kohtuullisuuden ruumiillis- tumana. Sen, että ne ovat ristiriidassa omien hyvyys-, oikeus-, ja kohtuuskäsitystemme kanssa, tulisi saada

meidät tarkistamaan käsityksiämme. Jeesus sanoi: *Osoittakaa myötätuntoa urheille ja rohkeille samalla, kun epäätte liiallisen säälin niiltä pelkurimaisilta sieluilta, jotka elämiseen kuuluvat koettelemukset kohdatessaan nousevat kamppailemaan vain varauksellisesti. Älkää tarjotko lohdutusta niille, jotka kilvoittelematta antautuvat vaikeuksiensa edessä. [1766:7]*

On Jumalan tahto, että edistymme, kasvamme, tulemme paremmiksi; että ponnistelemme, kampailemme ja pyrimme eteenpäin; sillä jos emme niin tee, me taannumme, liu'umme takaisin johonkin alempiarvoiseen. Paikallaan pysyminen ei ole mikään vaihtoehto, sellaista valinnanvaraa ei ole. Jeesus sanoi apostoleilleen, *etteivät he voineet jäädä paikalleen, vaan heidän oli pakostakin joko kuljettava eteenpäin vanhurskaudessa tai taannuttava pahuuteen ja syntiin ... Hän pyytämällä pyysi heitä, etteivät he tyytyisi olemaan evankeliumin suhteen lapsia, vaan pyrkisivät saavuttamaan Jumalan pojan täysikasvuisuuden hengen yhteydessä ja uskovien yhteisössä. [1736:3]* Hän sanoi myös: *"Ette voi ikuisen valtakunnan asioiden osalta jäädä paikallenne. Isäni vaatii kaikkia lapsiaan kasvamaan armossa ja totuuden tietämisessä."* [1917:1]

Jeesuksen elämään ja opetukseen kuuluvat voimallisuuden ja rohkeuden piirre ei ole näytellyt keskeistä osaa perinteisessä kristinuskossa.

Jeesus oli **valikoiva**. Vaikka Jeesus vastustikin erottelua julistaen, että taivaan valtakunta oli kaikkia varten: juutalaisen ja pakanan, kreikkalaisen ja roomalaisen, rikkaan ja köyhän, vapaan ja orjan, nuoren ja vanhan, miehenpuolen ja naisenpuolen, kaikenikäisten ja kaikkiin sosiaaliryhmiin kaikkien kansojen keskuudessa kuuluvien sielulle (1536:3, 1593:6, 1608:3), hän oli silti myös valikoiva: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ei jokainen, joka sanoo 'Herra, Herra', pääse taivaan valtakuntaan, vaan pikemminkin se, joka täyttää taivaassa olevan Isäni tahdon."* [1569:1] *"Teiltä, jotka hylkäsitte pelastuksen, on ovi nyt suljettu. Tämä ovi ei ole auki niille, jotka itsekkäistä syistä sädekehän saadakseen tahtoivat astua sisälle valtakuntaan. Pelastus ei ole niitä varten, jotka eivät ole valmiita maksamaan sitä hintaa, että he täydestä sydämestään omistautuisivat tekemään sitä, mikä on Isäni tahto ... teidän on mielen ja ruumiin osalta hyödytöntä seistä tämän oven edessä kolkuttamassa ja sanomassa: 'Herra, avaa meille, sillä mekin tahtoimme olla suuria valtakunnassa.' Tulen silloin julistamaan, ettette ole minun katraastani. En ota teitä vastaan niiden joukkoon, jotka ovat kilvoitelleet hyvän uskonkilvoituksen ja saaneet palkkansa suorittamastaan epäitsekästä palvelusta valtakunnassa maan päällä. Ja kun sitten sanotte: 'Emmekö syöneet ja juoneet kansasi, ja etkö opettanutkin meidän kaduillamme?', sanon teille toistamiseen, että olette hengellisiä muukalaisia; että emme ole palvelijatovereita Isän armopalvelussa maan päällä, että en tunne teitä."* [1829:1]

Hän kehotti harkitsevuuteen ja viisauteen käännytettäessä sieluja valtakunnan puolelle ja evankeliumia julistettaessa. Jeesus sanoi: *"Älkää sitä, mikä on pyhää,*

tarjotko koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, jotteivät ne polkisi aarteitanne jalkoihinsa ja kävisi kimppuunne repien teidät kappaleiksi." [1571:5] Lausuma näyttää kuitenkin kovasanaisemmalta kuin mitä se on. Koirat tai siat ovat niitä, jotka tekevät itsestään koiria ja sikoja; niitä, jotka sulkevat korvansa totuudelta. Vastatessaan Ganidille, joka järkyttyi siitä, että Jeesus näytti haluttomalta antautua sielun pelastavaan keskusteluun erään henkilön, pakanan, kanssa, Jeesus sanoi: "*Ganid, tämä mies ei isonnut totuutta. Hän ei ollut tyytymätön itseensä. Hän ei ollut valmis pyytämään apua, eivätkä hänen mielensä silmät olleet avoinna ottamaan vastaan valoa sielulle. Tämä mies ei ollut kypsä pelastuksen sadonkorjuuseen ... Et voi ilmoittaa totuutta Jumalasta niille, jotka eivät häntä etsi; vastahakoisia sieluja et voi johdattaa pelastuksen riemuihin. Ihmiselle pitää elämässä saatujen kokemusten tuloksena kehittyä totuudennälkä, tai hänellä pitää olla halu Jumalan tuntemiseen sen seurauksena, että hänellä on kosketus niiden ihmisten elämään, jotka tuntevat jumalallisen Isän.*" [1466:2]

Mitä äskeisestä oppisimme? Tässä suhteessa tilanne ei viidennen aikakautisen ilmoituksen kohdalla millään lailla poikkea neljänestä. On samaa kuin "tarjoaisimme koirille sitä, mikä on pyhää", jos tyrkkäämme *Urantia-kirjan* planeettamme jokaisen kuolevaisen käteen; he voivat "käydä kimppuunne repien meidät kappaleiksi". On viisasta pitää totuuden ilmoitus vain niiden saatavilla, jotka "isoavat totuutta". On virhearvio uskoa, että jokainen ihminen isoaa totuutta ja ottaa ilmoituksen vastaan. Maailman tila on selkeä osoitus siitä, ettei näin ole. Useimmat ihmiset ovat äskeisen pakanan kaltaisia: tyytyväisiä itseensä. Tyytymättömyys itseensä on edellytyksenä sille, että pyytää apua ja että mieli on avoin "ottamaan vastaan valoa sielulle".

On muuan toinenkin rajoittava näkökohta. Jeesus sanoi: "*Onko minun tarpeen muistuttaa teitä, etteivät terveet tarvitse parantajaa, vaan parantajaa tarvitsevat pikemminkin sairaat? En ole tullut kutsumaan vanhurskaita vaan syntisiä.*" [1541:0]

Ei ole mitään mieltä yrittää voittaa evankeliumin puolelle niitä, jotka jo ovat taivaan valtakunnassa. Tämäkin näkökanta on huomionarvoinen levitettäessä neljännen aikakautisen ilmoituksen uudelleenesitystä, tapahtukoon se vaikka *Urantia-kirjan* IV osan erillisjulkaisuina.

Viidennen aikakautisen ilmoituksen levittämisessä sillä ei ole yhtä painavaa merkitystä, sillä siitä voi olla suuri hyöty myös Jumalan uskonpojille, taivaan valtakunnassa jo oleville.

On vieläkin yksi näkökohta, ja se paljastuu meille seuraavissa sanoissa: *Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita ... Ihmismielen korva on miltei kuuro ...* [1213:1]. Vaatii koko paljon ajattelua, vaatii avointa ihmismielen korvaa, jotta viidennestä aikakautisesta ilmoituksesta jotakin hyötyisi. Näiden opetusten levittäminen sellaisten keskuuteen, jotka eivät ole todellisia ajattelijoita ja joiden mieli on sulkeutunut on kuin "viskaisi helmiä sikojen eteen". Seuraavat sanat lausui Jeesus: "*Et voi pakottaa ihmisiä rakastamaan totuutta.*" [1713:0]

Jeesus oli myös **säälimätön ja tinkimätön**. Tämä pitää paikkansa, kun oli tehtävä valinta totuuden ja erheen välillä, mutta ei tule ymmärtää sen tarkoittavan, ettei hän olisi harjoittanut harkintaa ja viisautta maisissa ja ei-hengellisissä asioissa. Hän päätti olla turvautumatta ihmeisiin tai tunnustekoihin taivaan valtakuntaa edistääkseen: *Olisiko sopusoinnussa "Isän tahdon" kanssa, että jumalallinen mieli antaisi tämän verran myöten ihmismielen epäileväisyydelle? Jeesus päätteli, että se ei sitä olisi.* [1520:4] *Hän päätti valtakuntaa perustaessaan olla myöskään tekemättä mitään kompromisseja tämän maailman viisauden ja varallisuuden suoman vaikutusvallan kanssa. Jälleen kerran hän päätti luottaa yksinomaan Isän tahtoon.* [1520:5]

Jeesus kieltäytyi antamasta myöten pahuudelle, synnin liehakoimisesta nyt puhumattakaan. (1521:3) "*Kertokaa lapsilleni, että minä sen lisäksi, että suhtaudun hellästi heidän tunteisiinsa ja pitkämielisesti heidän heikkouksiinsa, olen myös armoton syntiä kohtaan ja suvaitsematon paatumuksen suhteen. Olen toden totta nöyrä ja alamainen Isäni edessä, mutta olen yhtä säälimättömän kova, kun kohtaan tahallista pahantekoa ja synnillistä kapinointia taivaassa olevan Isäni tahtoa vastaan.*" [1766:5]

(*Jatkuu sivulla 67*)

Hengellisen elämämme jakaminen

PEEP SÖBER
Tallinna, Viro

Yksi elämän ja olemassaolon peruslaeista universumissa on se, että meidät kaikki on kytketty jakamisen verkostoon. Se alkaa jo Jumaluksista ja päättyy solujen, mahdollisesti jopa aineen kvanttien tasolle.

Jos haluamme olla Jumalan kaltaisia, meidän tulee osallistua hengellisen elämämme jakamiseen. ”Jumala on henki”. Hengellistä elämääme elämällä meistä voi tulla yhä hengellisempiä ja sitä myötä Jumalan kaltaisia. ”Jumala on rakkaus”. Rakkaus ei ole sen enempää kuin elävien suhteiden jakamista. Voimme hengellisesti jakaa muiden kanssa vain ne arvot, jotka olemme kokeneet, ymmärtäneet ja ottaneet omaksemme. Aineellisella tasolla voimme jakaa sen, mitä **meillä on**, hengellisellä tasolla sen sijaan sen, mitä **olemme**.

Miten teemme eron omaamisen ja olemisen välillä? Voimme sopia siitä, että omaaminen kuuluu pinnalliselle tasolle; oleminen on sitä, mikä on syvällä ja sisässä, mielen sisin tila. Sellaiseen, että omaa joitakin ideoita totuudesta ja ymmärtääkin niitä, ei tarvita paljon aikaa eikä vaivaa. Meillä voi olla jotakin tietoa totuudesta. Voimme lukea *Urantia-kirjaa*, ymmärtää jossakin määrin sen peruskäsitteitä ja -opetuksia, mutta tuon totuuden mukaan eläminen kysyy paljon aikaa, ponnistelua ja antaumuksellisuutta. Mutta tuon totuuden mukaan eläessämme alamme omaksua sitä ja alamme muuttua samaksi totuudeksi. Aivan kuten Jeesus sanoi: ”Minä olen totuus.”

Voimme viisastua paljon, jos ymmärrämme Jeesuksen elämää sekä sitä, miten hän jakoi hengellisen elämänsä muitten kanssa. Se on niin yleispätevä esimerkki, että jokainen voi oppia siitä itselleen jotakin. Koska käytettävissäni oleva aika on rajallinen, keskityn seuraavassa vain niihin kohtiin, jotka omasta mielestäni sopivat konferenssiimme, sillä olemme tulleet tänne ensi sijassa jakamisen tarkoituksessa.

Jakaminen on rakastavan persoonan luontainen asenne

Jeesuksen koko elämä oli itse asiassa hänen minuutensa jakamista; sen vuoksi sitä sanotaankin lahjoittautumiseksi. Tämä ei tarkoita, että hän olisi jakanut **kaiken**, mitä hän oli ja mitä hänellä oli. Rajoittavia tekijöitä olivat ihmisten vastaanottokyky, kieli, uskonnolliset symbolit ja aikakaudelle ominaiset käsitykset. Hän oli tällaisessa jakavassa suhteessa ”pystysuorassa” suunnassa Isään ja ”vaakasuorassa” suunnassa muihin ihmisiin. Samat kaksi

suuntaa ovat perustavanlaatuisia myös omalla kohdallamme, kun jaamme hengellistä elämäämme. Meidän on kohdistettava huomiomme sisäänpäin, Ajatuksensuuntaajan ja Totuuden Hengen suuntaan, ja ulospäin, veljiemme ja sisartemme suuntaan. On tärkeää huomata, että **ennen** jokaista ratkaisevaa päätöstään tai uutta elämänvaihettaan Jeesus aina jakoi hengellisen elämänsä Isän kanssa. Ei ole epäilystäkään siitä, että hän oli katkeamattomassa yhteydessä Paratiisin-Isään koko aikuisikänsä ajan, mutta siitä huolimatta hän vetäytyi lyhyiksi ajoiksi omiin oloihinsa, erilleen muista ihmisistä, tai hän vietti hiljaisen hetken ennen kuin ryhtyi uusiin toimiin tai antoi vastauksen kysymykseen. Jos jopa Jeesus tarvitsi tällaisia hiljaisia kausia, miten paljon enemmän me niitä tarvitsemme! Meidän on todellakin meille suurimpaan mahdolliseen asteeseen saakka ladattava uudelleen hengelliset paristomme jumalallisista virtapiireistä. Jakamalla sisäisen elämämme Isän kanssa voimme sen jälkeen jakaa sen toisten ihmisten kanssa.

Jakaminen ja saaminen

Arkilogiikkamme mukaan jakaminen ja saaminen ovat vastakohtia. Aineellisten hyvyksien kohdalla on niin, että meidän on ne saatava ennen kuin voimme niitä jakaa. Jakaminen saattaa jopa näyttää tyhmältä toimintatavalta, koska meidän on tehtävä työtä saadaksemme yhä enemmän omaisuutta, hankkiaksemme itsellemme tietoa tai totuutta tai valtaa. Joku valaistuneempi huomaa, että jakaminen ja saaminen eivät ole hengellisessä elämässä vastakohtia. Kuta enemmän kykenemme jakamaan, sitä enemmän voimme saada! Jakamalla suurimpaan määräänsä sen, minkä Jeesus näki mahdolliseksi elämässään jakaa, hän saavutti suurimpaan määräänsä sen mikä oli hänelle mahdollista, ja hänestä tuli paikallisuniversumimme hallitsija, samalla hän hankki laajassa mitassa ihmisen kokemusta kuolevaisten elämästä.

Voimme huomata, että juutalaisten keskuudessa oli kahdenlaisia Jeesuksen sanoman kuuntelijoita, ja kumpikin ryhmä väitti olevansa uskonnollinen ja Jumalaa palveleva. Ensimmäistä ryhmää voi sanoa **jumalakeskeiseksi** — suuremmissa tai pienemmissä määrin he tiedostivat tämän uuden, Jeesuksen kautta annetun ilmoituksen Jumalasta. Toista ryhmää voi sanoa **itsekeskeiseksi** — he eivät tunnistaneeet, kuka Jeesus itse asiassa oli tai mikä hänen sanomansa oli. Heidän tahtonsa perussuuntautuminen jakoi uskovat näihin

kahteen eri ryhmään. Maailma ei ole paljontaan muuttunut; voimme nähdä yhä samat kaksi ryhmää. Jos kerromme hengellisestä elämästämme, kohtaamme aivan varmasti ihmisissä nuo samat suuntaukset ja kummatkin julistavat olevansa uskonnollisia ja hengellisiä. Oma 25-vuotinen hengellisen kentän kokemukseni on antanut minulle jonkin verran näkemystä näistä kahdesta vastakkaisesta ihmisten tendenssistä: toiselle ryhmälle on mieluista jakaminen; toiselle taas on saaminen. *Urantia-kirjan* opetukset ovat mitä oivallisin väline osoittamaan, kuka on kuka ja mitkä ovat heidän tarkoituksensa. Tiedämme Jeesuksen suoneen vihämiehilleen monta tilaisuutta muuttaa mielensä, mutta hän ei koskaan määrällilyt eikä kontrolloinut heitä. Hän varoitti oppilaitaan ja rukoili heidän puolestaan, mutta hän ei pannut toimeen ryhmärükousta Juudaksen mielen muuttamiseksi. Ymmärtäessään Juudaksen tehneen lopullisen kavalluspäätöksensä, Jeesus jopa kehotti Juudasta tekemään, mitä tämä oli päättänyt tehdä! Jos oppilaat lähtivät Jeesuksen luota, hän ei koskaan yrittänyt manipuloida heitä eikä käyttänyt taivuttelukykyjään saadakseen heidät palaamaan. Tästä seikasta on hyvä olla tietoinen silloin, kun jaamme hengellistä elämäämme ja jotkut henkilöt torjuvat sen.

Joitakin jakamisen sosiaalisia näkökohtia

Voimme kuulla esitettävän mitä erilaisimpia mielipiteitä siitä, tarvitsemeko organisaation hengellisen elämämme jakamista varten. On ilmiselvää, että voimme jakaa hengellisen elämämme henkilökohtaisissa suhteissamme perhe- ja ystäväpiirissä tai työpaikalla tarvitsematta siihen mitään organisaatiota. Perin usein ihmiset sanovat, etteihän Jeesukseen perustanut mitään järjestöä hengellisen elämänsä jakamista varten, joten mihin me sellaista tarvitsisimme? Se on totta. Hän ei käyttänyt organisaatiota **henkilökohtaisen** hengellisen elämänsä jakamiseen. Mutta hänen elämänsä käännekohtana oli ensimmäisten apostolien valitseminen ja heidän kouluttamisensa. Se oli sen organisaation alkuitu, jota hän tulisi käyttämään levittäessään uutta ilmoitustaan Jumalasta.

Pulma on mielestäni tämä: Onko valintamme käsitellä vain omaa hengellistä elämäämme vai olemmeko tekemisissä myös ilmoituksen, aikakautiseksi kutsumamme ilmoituksen, kanssa? Henkilökohtaisen hengellisen elämämme jakamista varten emme tarvitse mitään erityistä organisaatiota. Sellaisen luominen voi olla jopa vahingollista. Siitä saattaa tulla lahko tai omien, alituisen muuttuvien uskomustemme ympärille rakentunut omituinen "ismi". Jumalan valtakuntaa ei voi rakentaa henkilökohtaisten uskomusten, ei edes aikakautisesta ilmoituksesta tekemämme henkilökohtaisten tulkintojen ympärille. Sellainen **voi rakentua** ja sellainen taatusti **rakentuu** aikakautisten ilmoitusten ympärille: neljännen, viidennen ja tulevien. Voimme apostolien tavoin halutessamme olla

ilmoituksen alkuvaiheen opettajia. Sellaista tarkoitusta ajatellen on parempi, että organisoidumme, sillä tarvitsemme tietyn määrän järjestystä, rakennetta, johtajuutta ja verkostoa. Se ei voi eikä sen tule häiritä henkilökohtaisen hengellisen elämämme jakamista. Näin menetellessämme voimme kokea jotakin ylimääräistä: levittäessämme opetuksia voimme kokea hengellistä tiimityötä ja hengellistä ryhmäjohtajuutta. Olemme lukeneet, että eräs *tärkeimmistä kuolevaisena kokemanne elämänvaiheen aikana opittavista läksyistä on ryhmätyö*. [312:1]

Tiimityö likeyrityksessä ja ryhmätyö hengellisessä ryhmässä on luonteeltaan ja tavoitteiltaan erilaista. Hengellisen elämäsi jakamiseen parhaiten soveltuva paikka on sen vuoksi hengellinen ryhmä. Monille se on *Urantia-kirjan* opintoryhmä. *Urantia*-liikkeen historiasta tiedämme, että *Urantia*-ilmoitus annettiin alun alkaen ryhmälle (kontaktikomissiolle) eikä jollekulle yksilölle. Tiedämme kyseisten henkilöiden muodostaneen ryhmän jo useita vuosia ennen ilmoituksen alkua. Kontaktikomissiolla ja Foorumilla oli järjestö rakenne; *Urantia*-säätio ja *Urantia*-veljeskunta eivät syntyneet tyhjästä eikä pelkästä inhimillisestä kunnianhimosta. Olemme kaikki lukeneet, että universumissa individualisteille on peräti vähän tehtäviä. Toteamme kuitenkin, että perin pieni lukijajoukko on liittynyt opintoryhmiin ja lukijajärjestöihin. Miksi? Onko antaumus vajavaista? Minusta näyttää siltä.

Ensi kokemus monista antaumuksellisiksi *Urantia-kirjan* opetusten lukijaksi tunnustautuvista paljastaa heidän motiivikseen enemmässä tai vähemmässä määrin itsekkyyden, jopa fanaattisuuden. On tärkeää muistaa, että vain **epäitsekäs** antaumus on todellinen hengen hedelmä. Tästä aiheesta on opittavissa monet läksyt Luciferin kapinaa, Aatamin ja Eevan rikkomusta ja Juudaksen kavaluutta tarkastelemalla.

Kumppanimme hengellisen elämän jakamisessa

Huomaamme hengellisen kypsyyssasteen vaihtelevan suuresti lukijasta toiseen. Mielestäni usein viljellyt sanonnat "uusi lukija" ja "pitkäaikainen lukija" eivät riitä hengellisen kypsyyden kuvaamiseen. Ollessani tekemisissä muiden ihmisten kanssa olen havainnut, että on hyödyllistä soveltaa Jeesuksen määritelmää kultaisen säännön eri tasoista (1650—1651). Tuosta näkökulmasta asiaa huolellisesti tarkastelemalla havaitsemme, miten suuresti toisistaan poikkeavia voivat olla ne tasot, joilla ihmisten huomio liikkuu. Jotkut elävät "lihan tasolla", toiset "tunteiden tasolla", "mielen tasolla", "veljellisen rakkouden tasolla", "moraalisella tasolla" tai mahdollisesti jopa "hengellisellä tasolla". Jos joku keskittyy tunteiden tasolle, ei se silti sitä tarkoita, että hän jättäisi kaikki muut tasot huomiotta. On kuitenkin paljon helpompi siirtyä veljellisyyden tasolta mielen tai tunteiden tasolle kuin päinvastoin. Hengellisestä

kypsyydestä puhuvia kohtia voi löytää moniaita, vaikkapa psyykkiset kehät, mutta tarkastelkaamme seuraavaa lainausta *Urantia*-kirjasta, joka sekkin käsittelee kultaista sääntöä:

Jotkut henkilöt näkevät ja tulkitsevat kultaisen säännön puhtaasti älylliseksi vahvistukseksi ihmisten keskinäisestä veljeydestä. Toiset kokevat, että tämä ihmisten välisten suhteiden kuvaus on ihmispersoonallisuuden hellien tunteiden emotionaalinen täytyminen. Joku toinen kuolevainen tuntee tämän saman kultaisen säännön mittakeppinä, jolla mitataan kaikkia sosiaalisia suhteita, — sosiaalisen käyttäytymisen normina. Ja on vielä niitäkin, jotka pitävät sitä sellaisen suuren moraalinolettajan positiivisena kehotuksena, joka kiteytti tähän lauseeseen korkeimman käsityksen siitä, mikä on moraalinen velvollisuus kaikkien veljeyssuhteiden osalta. Tällaisten moraalisten olentojen elämässä kultaista säännöstä tulee koko heidän filosofiansa viisas keskipiste ja kehä.

Jumalaa tuntevista totuudenrakastajista koostuvan uskoviin veljesyhteisön muodostamassa valtakunnassa tämä kultainen sääntö saa eläviä ominaispiirteitä. Ne edustavat hengellistä oivallusta niillä korkeammilla tulkinnan tasoilla, jotka panevat kuolevaiset Jumalan pojat suhtautumaan tähän Mestarin esittämään kehotukseen vaatimuksena heidän suhtautua kanssaihmiisiinsä tavalla, jolla näille koituu suurin mahdollinen hyvä siitä, että uskova on heihin yhteydessä. Todellisen uskonnon omin olemus on siinä, että rakastat lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Mutta ylevin oivallus ja totuudenmukaisin tulkinta kultaista säännöstä sisältää tietoisuuden tällaiseen jumalallisen julistuksen mukaiseen kestävään ja elävään realiteettiin kätkeytyvästä totuuden hengestä. Tämän universaalista

kanssakäymistä koskevan säännön oikea kosminen merkitys paljastuu vasta silloin kun se oivalletaan hengellisesti, vasta kun Pojan henki tulkitsee käyttäytymistä koskevaa lakia Isän hengelle, joka asustaa kuolevaisen ihmisen sielussa. Ja kun tällaiset hengen johdattamat kuolevaiset oivaltavat tämän kultaisen säännön todellisen merkityksen, he täytyvät ylitsevuotavuuteen saakka siitä vakuuttuneisuudesta, että he ovat ystävällisen universumin kansalaisia, ja heidän ihanteensa henkitodellisuudesta tyydyttyvät vasta, kun he rakastavat kanssaihmiisiä niin kuin Jeesus meitä kaikkia rakasti, ja tämä on Jumalan rakkauden todeksitulon todellisuus. [1950:1—3]

Olen havainnut tämän selityksen auttavan kumppanimme hengellisen vastaanottavaisuuden ymmärtämistä hengellistä elämäämme jakaessamme. Jos olemme samalla tai lähes samalla tasolla, se on jakamista ajatellen kaikkein luonnollisinta ja tehokkainta. Muissa tapauksissa saattaa syntyä moninaisia väärinkäsityksestä johtuvia ongelmia, ellemme huoli ottaa huomioon näitä erilaisia tasoja. Jeesuksen elämästä voimme löytää monia esimerkkejä siitä, että hän opetti eri ihmisiä eri tavalla.

Tämä lyhyt esitys on vaatimaton yrityksen jakaa hengellistä elämää, mutta koska en kenties ole vielä tarpeeksi vahvasti ”hengelliselle tasolle” keskittyvä, päätän esitykseni tähän. Antakaa sen vuoksi anteeksi, jos mahdollisesti olen jättänyt sanomatta jotakin oleellista tästä vaikeasta hengellisen elämämme jakamisen aiheesta.

Uskonnollisen elämäntavan korkein ilmenemä

RUTH KASK
Viiksi, Viro

Vaikkei Urantian keskitason kuolevainen voikaan toivoa saavuttavansa sellaista korkeaa luonteen täydellisyyttä, jollaisen Jeesus Nasaretilainen lihallisen elämänvaiheensa aikansa saavutti, jokaisen kuolevaisuskovan on silti täysin mahdollista kehittää vahva ja eheä persoonallisuus niiden täydellisyyteen kehittyneiden suuntaviivojen mukaan, jotka Jeesuksen persoonallisuus antaa. [1101:5]

Olkaa täydelliset niin kuin Taivaallinen Isänne on täydellinen! Paljonko vaatii aikaa tulla yhtä täydelliseksi kuin hän? Kysymys nousee sellaisen aloittelijan mielessä, joka haluaa aloittaa taivasmatkansa. Tiensä löytäneet ja Taivaalliseen Isäänsä uskovat ja luottavat eivät tee moista kysymystä. Todellinen uskonpoika kasvaa joka hetki

viisaudessa, ja seuraava kysymyksemme kuuluukin: mitä tuo viisaus on?

Äly versoo aineellisesta olemassaolosta, milloin sitä valaisee kosmisen mielen läsnäolo. Viisaus sulkee sisäänsä tietoisuuden tiedosta, joka on nostettu uusille merkitystasolle ja jota aktivoi viisaudenauttajana tunnettu universumiantimen läsnäolo. [1949:5] Aito universumiymmärrystä omaava lapsi etsii elävää Totuuden Henkeä jokaisesta viisaasta sanonnasta. Jumalaa tunteva yksilö on kaiken aikaa kohottamassa viisautta jumalallista tuloksiinpääsyä merkitseville elävän totuuden tasolle; hengellisesti edistymätön sielu on kaiken aikaa kiskomassa elävää totuutta alas kuolleille viisauden tasolle ja pelkän ylevöityneen tiedon valtakuntaan. [1949:6]

Kristus Mikael tuli tähän maailmaan Jeesuksen persoonassa täyttämään Taivaallisen Isän tahdon, ja meidän edessämme on sama tehtävä, jos haluamme olla täydellisiä. Yksi kysymys kuitenkin jää: Mistä tunnistaa Isän tahdon? Isän tahdon tunnistaminen on aidosti uskonnolliselle ihmiselle elintärkeää. Lukiessamme *Urantia-kirjaa* kohtaamme varsin usein sellaisia käsitteitä kuin totuus, kauneus ja hyvyys, aina toisiinsa kytkeytyneinä. Kysymyksessä ovat arvot, jotka ovat Isän tahdon mukaisia. Elävä totuus on aina dynaamista, ja ihmismielessä se voi esiintyä vain kokemuksen vuoksi. Se tarkoittaa, että meidän on eletävä totuutta. Jeesuksesta tiedämme, että hän oli eittämättömän vilpitön; hänessä ei ollut minkään vertaa ulkokultaisuutta. Hän oli vapaa teennäisyydestä; hän oli aina virkistävän aito. Hän ei milloinkaan alentunut mahtailuun eikä hän koskaan turvautunut huijaukseen. Hän eli totuutta täsmälleen niin kuin hän sitä opetti. Hän oli totuus. Hän tunsu, että hänen oli pakko opettaa vapahtavaa totuutta omalle sukupolvelleen siitakin huolimatta, että tällainen vilpittömyys toisinaan tuotti tuskaa. Hän oli kaikkea totuutta kohtaan empimättömän uskollinen. [1101:6]

Elää totuudessa tarkoittaa, että on vilpitön jokaisena elämänsä hetkenä. Ensimmäisenä askeleena on olla rehellinen itselleen. Sydämessäsi vallitseva rauha todistaa, että elät totuudessa.

Jumalallinen totuus on hengessä havaittu ja elävä realiteetti. Totuus ilmenee vain korkeilla hengellisillä tasoilla, jotka merkitsevät jumalallisuuden tajuamista ja tietoisuutta yhteisyydestä Jumalan kanssa. Totuuden voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaavoiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi tai ihmisen käyttäytymisen älyperäisiksi malleiksi. Kun ryhdytte antamaan jumalalliselle totuudelle ihmisperäistä sanamuotoa, se varsin nopeasti kuolee. Vangitun totuuden kuoleman jälkeen tapahtuva pelastaminen voi parhaimmillaankin päättyä vain siihen, että tuloksena on omalaatuista älyllistettyä ja jalostunutta viisautta. Staattinen totuus on kuollutta totuutta, ja vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoriana. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismielessä olla vain kokemuksellinen olemassaolo. [1949:4].

Ympäriämme on epäilemättä jatkuvasti ihmisiä, jotka ponnistellessaan kohti hengellistä täydellisyyttä lyövät laimin elämän fyysiset puolet, ja päin vastoin.

Mestarin persoonallisuuden ainutlaatuinen piirre ei niinkään ollut sen täydellisyys kuin sen sopusuhtaisuus, sen erinomainen ja tasapainoinen eheys. Vaikuttavin tapa kuvata Jeesusta on seurata sen henkilön esimerkkiä, joka syyttäjiensä edessä seisovaa Mestaria osoittaessaan sanoi: "Kas siinäpä ihminen!" [1101:5]

Olen mieltynyt *Urantia-kirjan* luvun 181 toisen jakson kappaleisiin, joissa Jeesus esittää henkilökohtaiset jäähyväissanansa apostoleilleen. On lohduttavaa ja syvästi liikuttavaa saada tietää, että he olivat niin erilaisia. Vaikka apostolit pyrkivät omien parhaiden mittojensa mukaan ja saman opettajan ohjeita ja opetuksia noudattaen olemaan täydellisiä, he olivat silti erilaisia. He olivat epäilemättömän vilpittömiä ja he yrittivät elää parhaan ymmärryksensä mukaan ja sopusoinnussa yksilöllisten

kehitystasojensa kanssa. Siitä huolimatta, että he olivat läheisesti Mestarin seurassa niinkin pitkään, heidän yksilöllinen kasvunsa ja heidän totuuden, kauneuden ja hyvyyden ymmärryksensä oli perin erilaista. Jäähyväiskehotukset ansaitsevat tulla myös meidän taholtamme vakavasti otetuiksi. Hämmästyisin, jos et löytäisi itseäsi apostoleiden joukosta.

Jäähyväispuheessaan Jeesus lausui nämä yksinkertaiset ohjeet:

"Jos tahdotte seurata jäljessäni sitten, kun poistun luotanne, tuokaa esille totisimmat voimainponnistuksenne elääksenne opetusteni hengen ja elämäni ihanteen — Isän tahdon täyttämisen — mukaisesti. Tehkää näin sen sijaan, että koettaisitte jäljitellä luonnonmukaista elämänkulkuani lihallisessa hahmossa niin kuin minun on pakosta ollut se tässä maailmassa eletävä." [1953:5]

Mutta Mestari oli niin peräti helppo hyväksyä, häntä oli niin perin helppo lähestyä. Kaikessa hoivassaan hän oli peräti käytännöllinen samalla, kun kaikille hänen suunnitelmilleen oli tunnusomaista asialle pyhittäytynyt terve järkevyys. Hänessä ei vähimmässäkään määrin ilmennyt oikullisia, arvaamattomia eikä eriskummallisia taipumuksia. Hän ei konsanaan toiminut oikukkaasti, päähänpistojen mukaan eikä hysteerisesti. Kaikessa opetustyössään ja kaikessa, mitä hän teki, yhdistyi aina erinomainen arvostelukyky oivalliseen sopivaisuudentajuun. [1101:7]

Tutkikaamme, mitä Jeesus lopullisina kehoituksinaan ja varoituksinaan lausui joillekuille apostoleilleen. Johannekselle hän sanoi muun muassa näin:

"Kerran kutsuimme sinua ja veljeäsi ukkosenpojiksi. Lähdit mukaamme itsepäisenä ja suvaitsemattomana, mutta olet muuttunut paljon ajoista, jolloin tahdoit minun pyytävän salamaa iskemään tietämättömiä ja ajattelematomia epäuskoisia päähän. Ja sinun täytyy muuttua yhä lisää. Sinusta pitäisi tulla sen uuden käskyn apostoli, jonka olen teille tänä iltana antanut. Omista elämäsi sille, että opetat veljesi rakastamaan toisiaan niin kuin minä olen teitä rakastanut." [1955:5]

Siinä paikallaan yläsalissa seistessään ja kyynelten virra tessa hänen poskiaansa Johannes katsoi Mestaria kasvoihin ja sanoi: "Niin minä tahdon tehdä, Mestari, mutta kuinka voin oppia rakastamaan veljiäni enemmän?" Ja siihen Jeesus vastasi: "Opit rakastamaan veljiäsi enemmän oppiessasi ensiksi rakastamaan enemmän heidän taivaallista Isäänsä ja alettua vilpittömästi tuntea enemmän mielenkiintoa sitä kohtaan, että heillä on kaikki hyvin ajallisuudessa ja ikuisuudessa. Ja kaikkea tällaista ihmisen tuntemaa kiinnostusta ruokkii ymmärtäväinen myötätunto, epäitsekkäs palveleminen ja aulis anteeksiantaminen." [1955:6]

Nuo sanat ovat toden totta kauniita, ja ne ovat yhtä rakkaita meille kuin ne olivat Johannekselle; ne ravistavat meidän sydäntämme yhtä paljon kuin ne ravistivat Johanneksen. Eikö vain? Voisiko kukaan koskaan esittää palavampaa — tarkkanäköisemmin lausuttua — vetoomusta rakkauden puolesta kuin tämä? Voisiko kukaan, koskaan, väittää rakastavansa liian paljon? Etteikö olisi mahdollista hänen rakastaa enemmän? Että hän on jo ylittänyt rajansa? Ettei ehdottomasti ole mitään mahdollisuutta hänen rakastaa enemmän, hänen syventää ihmissuhteitaan, hänen antaa enemmän, hänen päästä lähemmäksi Jumalaa ja veljiään ja sisariaan? Ei. Voimme

rakastaa joka päivä enemmän, arkielämässämme, jokaisessa teossamme ja toimissamme, jokaisessa ihmissuhteessa ja joka hetki.

Simon Selootille Jeesus sanoi: *"Olet totisesti Abrahamin poika, mutta mikä vaiva minulla onkaan ollut koettaessani tehdä sinusta tämän taivaallisen valtakunnan poikaa. Rakastan sinua, ja niin rakastavat myös kaikki veljesi. Tiedän, että rakastat minua, Simon, ja että rakastat myös valtakuntaa, mutta koetat yhä vieläkin saada tämän valtakunnan tulemaan sellaisena kuin sen itse haluaisit. Olen varsin hyvin tietoinen siitä, että lopulta käsität evankeliumini hengellisen luonteen ja merkityksen ja että toimit uljaasti sitten, kun sitä julistetaan. Mutta minua huolestuttaa, mitä sinulle saattaa tapahtua, kun lähden. Tieto siitä, ettet horju, riemastuttaisi minua. Minut tekisi onnelliseksi tieto siitä, ettet sen jälkeen kun menen Isän tykö, jätä apostoliuttasi ja että hoidat asiiasi hyväksyttävällä tavalla yhtenä taivaan valtakunnan suurlähettiläistä."* [1956:2]

Nuo sanat kuultuaan Simon vakuutti Jeesukselle lojaalisuuttaan. Mutta Jeesus jatkoi sanottavaansa lausuen seuraavat kauniit sanat:

"On totisesti virkistävää kuulla sinun puhuvan tuolla tavoin, eritoten tällaisena hetkenä, mutta, hyvä ystäväni, et vielääkään tiedä, mistä sinä puhut. En hetkeäkään tahtoisi epäillä lojaalisuuttasi, antaumustasi, sillä tiedän, ettet epäröisi ryynnätä taisteluun ja kuolla puolestani, kuten kaikki nämä muutkin tekisivät ... Olen kerran toisensa jälkeen sanonut sinulle, ettei valtakuntani ole tästä maailmasta ja että opetuslapseni eivät taistele saadakseen sen perustetuksi. Olen kertonut tämän asian sinulle monta kertaa, Simon, mutta et suostu katsomaan totuutta silmiini." [1956:4]

Simon yritti kärsimättömänä keskeyttää Jeesuksen sanat, mutta Jeesuksella oli lausuttavanaan Simonille vielä monta ystävällistä varoitusta ja tarkkanäköistä kehotusta:

"Kukaan apostoleistani ei ole sydämeltään sinua rehellisempi ja vilpittömämpi, muttei heistä kukaan tule olemaan yhtä järkyttynyt ja rohkeutensa menettänyt kuin sinä, sitten kun olen mennyt. Jokaisena masennuksen hetkenäsi on henkeni pysyvä luonasi, eivätkä nämä veljesi sinua hylkää. Älä unohda sinulle antamaani opetusta siitä, millainen suhde maanpäällisen kansalaisuuden ja Isän hengellisen valtakunnan poikauden välillä vallitsee. Punnitse tarkkaan kaikkea, mitä olen sanonut sinulle siitä, että keisarille annetaan, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mikä Jumalan on. Simon, omista elämäsi sille, että osoitat mahdolliseksi kuolevaisen ihmisen täysin tyydyttävästi täyttää kehotukseni tunnustaa ajalliset velvollisuudet siviiliviranomaisia kohtaan ja samalla suorittaa hengellinen palvelus valtakunnan veljesyhteisön piirissä. Jos Totuuden Henki sinua opettaa, mitään ristiriitaa ei koskaan tule olemaan niiden vaatimusten välillä, jotka johtuvat toisaalta kansalaisuudesta maan päällä ja toisaalta poikaudesta taivaassa, elleivät ajalliset vallanpitäjät katso oikeudekseen vaatia sinulta senlaatuista kunnioitusta ja palvontaa, joka kuuluu vain Jumalalle." [1956:5]

Miten tarkkanäköisiä todella olivatkaan Jeesuksen sanat Simonille, kun muistetaan, että

Jerusalemisa toimeenpantujen vainojen seurauksena tapahtuneen hajaantumisen jälkeen Simon vetäytyi väliaikaisesti pois toiminnasta. Hän oli sananmukaisesti musertunut. Hän oli luopunut nationalistipatriootin osastaan Jeesuksen opetusten hyväksi; nyt kaikki oli mennyttä. Hän oli epätoivon vallassa. Mutta muutamassa vuodessa hän puhalsi taas toivonsa henkiin

ja lähti julistamaan valtakunnan evankeliumia. [1565:7]

Jeesuksen opetukset olivat aina harmoniassa hänen persoonallisuutensa kanssa.

Ihmisen Poika oli aina ryhdikäs persoonallisuus. Jopa hänen vihollisensa tunsivat tervettä kunnioitusta häntä kohtaan. He pelkäsivät yksinpä hänen läsnäoloaankin. Jeesus oli peloton. Hän oli enemmän kuin täynnä jumalallista innostusta, mutta hänestä ei silti koskaan tullut fanaattista. Hän oli tunne-elämältään aktiivinen, muttei koskaan häilyväinen. Hänellä oli runsas mielikuviutus, mutta hän oli silti aina käytännöllinen. Hän kohtasi elämän realiteetit avoimesti, muttei hän koskaan ollut yksivakainen eikä proosallinen. Hän oli rohkea, muttei koskaan huimapäinen; varovainen, muttei koskaan pelkurimaisesti. Hän oli myötätuntoinen, muttei koskaan hempeilevä; ainutlaatuinen, muttei eriskummallinen. Hän oli hurskas, muttei hurskasteleva. Hän oli niin perin ryhdikäs siksi, että hän oli täydellisen eheä. [1102:1]

Jeesuksen näkemykset olivat perin avaramielisiä. Hän kehotti seuraajiaan saarnaamaan evankeliumia kaikille kansoille. Hän oli vapaa kaikesta pikkusieluisuudesta. Hänen myötätuntoinen sydämensä sulki sisäänsä koko ihmiskunnan, jopa kokonaisen universumin.

On valloittavaa, että meillä on tilaisuus oppia erotamaan Taivaallisen Isän tahto Jeesuksen erikoislaatuisen persoonallisuuden antaman esimerkin avulla. Hänen esimerkkinsä ihmiselämän elämisestä kirvesmiehen poikana on erinomainen. *Urantia-kirjan* sanoin hänen henkilökohtaisina opetuksina, lohdutuksena ja rohkaisuna lausumillaan sanoilla on kantavuutta myös meidän kohdallamme, sillä mekin olemme kaikki keskenämme erilaisia, vaikka olemmekin hänen seuraajiaan ja apostolejaan.

Eikö loppujen lopuksi olekin niin, että itse kukin meistä haluaa saavuttaa uskonnollisen elämäntavan korkeimman tason maisen elämänsä kuluessa. Millaiselta näyttäneen oma korkein tasoni? Olisikohan siinä kysymys ensimmäisen psyykkisen kehän saavuttamisesta? Mitä se tarkoittaa?

Ensimmäinen kehä. Suuntaaja ei yleensä voi puhua suoraan ja välittömästi kansasi ennen kuin saavutat asteittain etenevän kuolevaiskehityksen ensimmäisen ja viimeisen kehän. Tämä taso edustaa mielen ja suuntaajan välisen suhteen korkeinta mahdollista todellistumista ihmisen kokemuksessa ennen kuin kehittyvä morontiasielu vapautuu siitä aineellisesta ruumiista, johon se on puettu. [1210:10]

Vaikka Suuntaajan ääni aina kaikuukin sisimmässänne, useimmat teistä sitä tuskin koskaan elinaikanaan kuulevat. Kolmannen ja toisen saavutuskehän alapuolella olevat kuulevat välitöntä Suuntaajan ääntä tuskin muulloin kuin äärimmäisen kaipauksen hetkinä, kohtalokkaassa tilanteessa ja ratkaisevan päätöksenteon jälkeen. [1213:4]

Voimme kuvitella, mitä Suuntaaja meistä itse kullekin sanoisi. Se saattaisi olla jotakin sen viestin tapaista, jollaisen Suuntaaja lähetti koskien muuatta henkilöä, joka oli jo saavuttanut finaalitien statuksen:

Suuntaaja pyysi muun muassa, "että hän entistä

uskollisemmin antautuisi vilpittömään yhteistyöhön kanssani, yhä iloisemmin mielin kestäisi asettamani tehtävät, yhä uskollisemmin toteuttaisi järjestämäni ohjelman, yhä kärsivällisemmin kulkisi asettamieni koettelemusten läpi, entistä sinnikkäämmin ja riemullisemmin kulkisi valitsemaani polkua, yhä nöyremmin ottaisi vastaan sen häneen kohdistuvan luottamuksen, joka loputtomien ponnistelujeni tuloksena kenties tulee hänen osakseen.” [1213:5]

Arvelen, että jokainen meistä hyötyisi vastaavallisesta kehotuksesta. Olen päättänyt suhteutua tähän kehotukseen varsin omakohtaisesti. Uskon mieluusti sen edustavan myös oman Suuntaajani toivomuksia; ja oma toiveeni on olla sille uskollinen.

Jeesuksesta sanottiin totuudenmukaisesti: ”Hän luotti Jumalaan”. Ihmisenä ihmisten joukossa hän luotti mitä ylevimmin Isään, joka on taivaassa. Hän luotti Isäänsä niin kuin pieni lapsi luottaa maiseen vanhempaansa. Hänen uskonsa oli täydellistä, muttei koskaan mahtailevaa. Näyttäytyipä luonto ihmisen maanpäällistä hyvinvointia kohtaan miten julmana tai miten välinpitämättömänä hyvänsä, Jeesus ei koskaan uskossaan horjunut. Pettymys ei saanut hänestä otetta, eikä vaino häneen tehonnut. Ilmeinenkään epäonnistuminen ei häneen koskenut. [1102:4]

Hän rakasti ihmisiä veljinään, samalla kun hän tiedosti, miten nämä olivat synnynnäisten kykyjensä ja hankittujen ominaisuuksiensa puolesta erilaisia. ”Hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää”. [1102:5]

Jeesus oli harvinaisen hyväntuulinen ihminen, muttei hän silti ollut mikään sokea eikä mieleton optimisti. Hänen alinomainen kehotuksensa kuului: ”Olkaa hyvällä mielin.” Hän pystyi säilyttämään tämän luottavaisen suhtautumisensa siksi, että hän horjumatta luotti Jumalaan ja järkähtämättä uskoi ihmiseen. Hän oli kaikkia ihmisiä kohtaan liikuttavan huomaavainen, sillä hän rakasti heitä ja uskoi heihin. Hän oli aina uskollinen vakaumuksilleen ja suurenmoisen luja omistautumisessaan Isän tahdon täyttämiseksi. [1102:6]

Jos vilpittömänä toiveenasi on täyttää aina Taivaallisen Isän tahto, siinä tapauksessa on varsin totta, että olet täydellinen kanssakäymisissäsi ja yhteydenpidossasi lähimmäistesi kanssa samaan tapaan kuin Jumala itse heidän suhteensa menettelisi, sillä Jeesuksen sanat kuuluivat: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.” Kultaiseen sääntöön sisältyvä kehoitus kuuluu: ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Kyseisen säännön toteuttamiseen tulee täydellisyyden dimensio, jos tahdomme rakastaa lähimmäistämme niin kuin Jumala häntä rakastaa; kuten Jeesus teki. Toden totta, [h]än rakasti ihmisiä veljinään, samalla kun hän tiedosti, miten nämä olivat synnynnäisten kykyjensä ja hankittujen ominaisuuksiensa puolesta erilaisia. ”Hän kulki ympäriinsä ja teki hyvää.” [1102:5]

Mestari oli aina antelias. Hän ei koskaan väsynyt sano-

maan: ”On autuaampaa antaa kuin ottaa.” Hän sanoi: ”Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.” Kaikessa rajattomassa anteliaisuudessaan hän ei kuitenkaan koskaan ollut tuhmaavainen eikä kohtuuton. Hän opetti, että pelastuksen saadaksesi sinun pitää uskoa. ”Sillä jokainen saa, joka etsii.” [1102:7]

Hän oli suorapuheinen, mutta aina hyväntahtoinen. Hän sanoi: ”Ellei näin olisi, olisin sen teille kertonut.” Hän oli avoin, mutta aina ystävällinen. Hän ei peitellyt rakkauttaan synnintekijää kohtaan eikä vihaansa syntiä kohtaan. Mutta kaikessa tässä hämmästyttävässä suoruudessaan hän oli erehlyttömän **oikeudenmukainen**. [1102:8]

Haluaisin lukea yhden sellaisen kohdan *Urantia-kirjasta*, joka tuntuu monista liikuttavalta. Kysymyksessä ovat Jeesuksen jäähyväissanat Alfeuksen kaksosille:

”Lapsukaiseni, olette yksi niistä kolmesta veljesparista, jotka päättivät seurata minua. Olette kaikki kuusi tehneet hyvin siinä, että olette työskennelleet omaa lihaanne ja vertanne olevien kanssa sopuisasti, mutta ketkään eivät siinä ole onnistuneet teitä paremmin ... Omistakaa elämäne sille, että nostatte arkipäiväisen uurastuksen korkeammalle tasolle. Osoittakaa kaikille ihmisille maan päällä ja taivaan enkeleille, kuinka iloisesti ja uljaasti kuolevainen ihmisen voi palata edellisten päiviensä töihin sen jälkeen, kun hänet on joksikin aikaa kutsuttu tekemään työtä Jumalan erityispalvelussa. Vaikka teidän tulisi palata aikaisempien työtehtävienne pariin mukananne se uusi valaistuminen, jonka suo kokemuksenne Jumalan poikaudesta ja entistäkin korkeampi tietoisuus siitä, ettei Jumalaa tuntevalle ihmiselle mikään ole vain arkipäiväistä työtä tai maallista uurastusta. Teille, jotka olette tehneet työtä kanssani, on kaikesta tullut pyhää, ja kaikesta maisesta aherruksesta on tullut palvelus itselleen Jumala Isälle.” [1959:3]

Millaisen taivaallisen lahjan tuo viesti sisältääkään! Kaikki Jumalan poikautensa tunnustavat saavat omistaa elämänsä jokaisen toimen, elämänsä pienimmänkin yksityiskohdan **Jumalalle**. Tämän totuuden tiedostaminen on uskonnollisen elämäntavan korkein huippu, ja tämä koskee joka ainoaa tämän planeetan asukasta. Sen ilmentymiä ovat täydellinen rauha, ilo ja onni siitä, että on taukoamatta Jumalan kanssa ja että on yhtä kaiken sen kanssa, mitä hänessä on. **Juuri näin** itse kukin meistä on hänessä — se on näin yksinkertaista.

Jeesus oli täydellisen ehjä ihmispersoonallisuus. Ja tänäkin päivänä — aivan kuten aikanaan Galileassa — jatkuu hänen työnsä kuolevaiskokemuksen yhdistämiseksi ja inhimillisten pyrkimysten yhteensovittamiseksi. Hän ehyttää elämän, jalontaa luonteen ja yksinkertaistaa kokemuksen. Hän astuu ihmisen mieleen sitä kohottaakseen, sen muuntaakseen ja kirkastaakseen. On kirjaimellisesti totta, kun sanotaan: ”Jos jollakulla on sisimmässään Kristus Jeesus, hän on uusi luomus; vanha on katoamassa; katso kaikki tulee uudeksi. [1103:6]

JEE SUKSEN OPETUKSET JUMALAN VALTAKUNNASTA

PHILIP TAYLOR

Chapel Hill, Pohjois-Carolina, Yhdysvallat

Rauha kanssanne, veljet ja sisaret. Olen iloinen tästä tilaisuudesta puhua näin monen Jumalaa tuntevan miehen ja naisen kanssa, ja minulle tuottaa suurta mielihyvää, kun saan jakaa kanssanne nämä sanat. Tietäkää, että rukoilen usein tämän liikkeen hengellisen edistymisen puolesta ja rukoilen niin ikään teistä itse kunkin hengellisen edistymisen puolesta. Kerron tämän siksi, että haluan tuoda julki teitä, veljeni ja sisareni, kohtaan tuntemani rakkauden; toivon vilpittömästi, että saavutatte sen jumalallisen suuruuden, johon teillä on oikeus.

Aloitan puheeni tällä teitä kohtaan tuntemani rakkauden julistuksella, sillä tiedän veljemme Mikaelin haluavan, että rakkaus on perussävelenä kaikissa tekemisissämme. Ellei tämän organisaation airuena ole rakkaus, siinä tapauksessa sillä ei ole luojamme siunausta ja siltä puuttuu jatkuvuuden voima. Sanon näin siksi, että tämä konferenssi on omistettu taivaallisen Isämme tahdon täyttämiseksi, ja hänen tahtonsa on saavutettavissa vain rakkaudella kyllästettyjen sielujen halullisuudella. Tähän vaatimukseen ei tule suhtautua kevyesti. Jotta Urantia-liike olisi menestys, meidän tulee todella ja aidosti rakastaa toisiamme.

Edessäni ovat koolla suuren hengellisen liikkeen johtajat — liikkeen, jonka tarkoituksena on saattaa sisään uusi aikakausi. Suuria johtajia meistä voi kuitenkin tulla vain, jos me hengellisinä tienraivaajina pidämme rakkautta sydämessämme ensi sijalla.

Puhuessani itsestämme johtajina, tarkoitan nimenomaan sitä. Olemme uuden aikakauden — valon ja elämän aikakauden alun — johtajia. Emme voi pitempään vähätellä itseämme. Tällä planeetalla on perin vähän niitä miehiä ja naisia, jotka kykenevät käsittämään *Urantia-kirjaan* kätkeytyvän sanoman suuruutta ja hengellistä merkittävyyttä. Mutta te, veljeni ja sisareni, olette tajunneet sen suurenmoisuuden. Näin ollen meidän harteillemme kaatuu riemukas taakka viedä tämä sanoma kanssaihmisillemme. *Urantia-kirja* sanoo, että keskivertokuolevainen ei voi toivoakaan saavuttavansa Jeesus Nasaretilaisen täydellisyyttä. Entä moniko täällä haluaa olla keskiverto? Moniko tässä salissa uskaltaa ottaa haasteen vastaan? Jos nämä sanat inspiroivat sinua, jos hengellinen haaste elää Jumalan kunniaksi valtaa sydämesi, kuuntele silloin lisää. Tämän haasteen vastaanottaminen on yksinkertaista. On vain yksi seikka, joka meidän tulee tehdä, ja se on: etsiä taivaallisen Isämme tahtoa. Suuntaaja kumppaninamme meidän täytyy kohdistaa koko hengellinen ponnistelumme

varauksettomaksi haluiksi täyttää hänen tahtonsa niin kuin tapahtuu taivaassa. Mutta kuulkaa nämä sanat: ”varauksettomaksi haluiksi” — meidän täytyy tehdä mitä tahansa ja olla mitä tahansa toteuttaaksemme hänen suunnitelmansa kuolevaisten täydellistämistä. ”Varauksellinen halu on hyödytöntä”.

Haluaisin lukea kohdan sivulta 1221:

*Rauha tässä elämässä, eloonjääminen kuolemassa, täydellisyys seuraavassa elämässä, palvelu ikuisuudessa — kaikki nämä saavutetaan (hengessä) **tällä hetkellä**, kunhan luodun persoonallisuus suostuu alistamaan — päättää alistaa — luodun olennon tahdon Isän tahdolle. [1221:5]*

Muuta ei meiltä edellytetä. Mitään ei tarvitse uhrata, mitään valoja antaa. Meidän tarvitsee vain haluta hänen täydellistämisuunnitelmaansa. Jos tämä on todellista, jos noin halajamme täydellistymistä, silloin jokaisena hengellisesti tärkeänä hetkenä ja jokaisena inhimillisen heikkouden tuokiona, kun rakkaus elää syvällä sydämessämme, pysähdyimme ja sanomme: ”Isä, mikä on sinun tahtosi?” Jos tämä halu todella on olemassa, silloin Isä on elämämme keskiössä, ja olemme hänen opastuksensa varassa. Tämä ei ole Jumalan mysteeri. Se on aivan yksinkertaista. Suurin ponnistus, jonka Jumalaa tunteva mies tai nainen voi tehdä, on varaukseton täydellisyys halu ja riippuvuus jumalallisesta opastuksesta.

Kunhan tämä päätös on tehty (ja se, että olemme riippuvaisia Jumalasta kuten Jeesus oli riippuvainen Jumalasta, on epäilyksetöntä), silloin Isä on elämämme keskipisteessä, eikä meidän enää tarvitse etsiä opastusta ystäviltämme, tuttaviltamme tai hengellisiltä organisaatioilta.

Kehotan niitä, jotka ovat turhautuneet aidon hengellisen johtajuuden puuttumiseen — esiintykööt sitä omassa kirkossasi, työtovereissasi tai Urantia-lukijakunnan eri lohkojen piirissä —, huomaamaan, että turhautumisesi syynä on kykenemättömyytesi nähdä todellista hengellistä johtajuutta ja sitä, mistä se tulee. Todellisella henkiopastuksella on vain yksi lähde, ja se on taivaallinen Isä. Kun isä on elämämme keskiö, kun meistä on tullut hengen johdattamia, silloin huomaamme, että on vain yksi hengellinen organisaatio, ja se on miesten ja naisten hengellinen veljeskunta, jossa Isämme on keskellä, jota Mikael johtaa ja jossa vallitsee rakkaus. Tämä on universumin hengellinen protokolla; tämä on se tapa, jolla valon ja elämän aikakausi tuodaan sisään ja tapa, jolla universumia hallinnoidaan.

Onko mieleemme juolahtanut kysyä, miksi Jeesuksen opetuksia julistavat menneet ja nykyiset liikkeet ovat ryvetyneet pirstaloitumisessa ja sisäisessä taistelussa? Entä nyt, eikö taivaallisen Isän tahto ole, että Urantia-liike kukoistaa? Tiedämme, että se on hänen tahtonsa, mutta miksei niin ole käynyt? Miksi on ollut niin vaikeaa edistää sellaisen kirjan opetuksia, jota jokainen lukija pitää lähellä sydäntään. Voin vastata kysymykseen vain toisella kysymyksellä. Olemmeko yrittäneet rehellisesti löytää Isän tahdon näissä asioissa? Olemmeko etsineet mielestämme tätä ilmoitusta koskevaa Isän suunnitelmaa tai olemmeko kenties yrittäneet toteuttaa omia ideoitamme? Jätän kysymyksen vastaamatta ja annan tulosten puhua puolestaan.

On monia Urantia-liikettä koskevia ihmisten suunnitelmia, mutta valon ja elämän aikakaudesta on vain yksi jumalallinen suunnitelma. Minkä suunnitelman haluamme valita? Ihmisperäiset suunnitelmat saattavat olla eksklusiivisia, vain yhden tai toisen organisaation johtajien saatavilla. Mutta jumalallinen valon ja elämän suunnitelma on kaikkien niiden saatavilla, jotka haluavat pyrkiä noudattamaan hänen tahtoaan. Tämä Isän suunnitelma on saatavillamme tälläkin hetkellä. Se, mitä voimme tehdä suunnitelman toteutumisen hyväksi, on saatavillamme tälläkin hetkellä. Ja osallistumisemme tähän suunnitelmaan on täydellisesti koordinoitua jokaisen muun Jumalaa tuntevan miehen ja naisen kanssa, joka päättää täyttää Isän tahdon. Älkää erehtykö: meille on paikkamme Jumalan suunnitelmassa. Meidän tarvitsee vain sanoa: ”Haluan olla hyödyksi sinulle ja Mikaelille.” Itse asiassa tämä suunnitelma on mitä suurimmassa määrin riippuvainen meistä ja veljistämmme ja sisaristamme. Tätä suunnitelmaa ei voi toteuttaa muutaman yksilön voimin. Tämän suunnitelman toteutuminen riippuu laajapohjaisesta osallistumisesta. Tämän suunnitelman toteutumiseen tarvitaan kaikkien Jumalaa tuntevien palveluksia. Kysymyksessä on uusi aikakausi, jolloin hengellisiä liikkeitä eivät enää hallinnoi kuolevaiset johtajat; suunnanmääritys tulee sisältä, mielessämme olevalta Jumalan hengeltä. Tapahtuu laajapohjainen Jumalaan palvelevien miesten ja naisten osallistumisen vyöry. Ja he tunnustavat ainoaksi liikkeensä todelliseksi johtajaksi Nebadonin Mikaelin. Ja saavutetaan tavoitteiden yhtenäisyys.

Miettikääpä seuraavaa ajatusta: Jos me törmäämme vaikeuksiin yrittäessämme suhteellisen pienen Urantia-lukijakunnan toimintojen ja ideoiden yhdistämistä, niin miten äärettömän paljon suurempi haaste onkaan yhdistää ja koordinoida tämän universumin biljoonan asutetun planeetan toimia ja ponnisteluja! Tämä pelottava tehtävä kuitenkin toteutuu, koska Jumalan tahto hallitsee tätä universumia.

Käsitellessään taivaan valtakunnan luonnetta Jeesus loi kuvan universumihallinnon kahdesta osa-alueesta:

”Ensiksi. Jumalan valtakunta tässä maailmassa: ylimpänä oleva halu tehdä sitä, mikä on Jumalan tahto; ihmisen epäitsekkäs rakkaus, jonka tuottamia hyviä hedelmiä ovat kohentunut eettinen

ja moraalinen käyttäytyminen.

”Toiseksi. Jumalan valtakunta taivaassa: kuolevais-tenuskovien päämäärä; tila, jossa Jumalan rakastaminen täydellistyy ja jossa Jumalan tahtoa toteutetaan entistä jumalallisemmin.” [1860:13—1861:1]

Kuten huomaatte, taivaallisen Isämme tahdon noudattaminen on Korkeimman selkäranka. Se on se kanava, jonka kautta kosmista orkesteria johdetaan.

Tämä tosiasia huomioon ottaen, eikö siis olisi järkevää odottaa että hoitaessamme arkielämämme asioita ja miettiessämme parasta toimintatapaa, luotamme taivaallisen Isämme opastukseen? Eikö riippuvaisuutemme hänestä ole valtakunnan asioiden kannalta elintärkeää? Eikö riitä, että yksinkertaisesti vain tunnustaa hänen hallitsevan ylimpänä? Usko Isän tahdon toteutumiseen ei muunnu Isän tahdon täyttämiseksi. Jotta hänen suunnitelmansa toteutuisi, meidän tulee olla siinä mukana. Itse asiassa ainoa tapa, jolla Isän suunnitelma voi vallita maailmassa, on että se tapahtuu oman aktiivisen osallistumisemme kautta. Olemme tosiaankin kaikki Jumalan toimijoita, ja juuri meidän kauttamme taivaan valtakunnasta tulee todellisuutta. Ilman apuamme valon ja elämän aikakauden on pakko odottaa parempien aikojen koittamista.

Entä miten pystymme elämään Isämme tahdon mukaisesti? Miten pääsemme sellaiselle yhteydenpidon tasolle? Yrittäessäni erottaa Isän ajatukset mielessäni, huomaan sen edelleen varsin vaikeaksi, mutta tiedän, että kerran se vielä onnistuu. Mikä mielestäni on tärkeää kaikissa pyrkimyksissämme palvella häntä on se tieto, että Isä ja hänen Pokansa ovat siinä kanssamme. He opastavat meitä ja ilmoittavat meille, mitä tehdä ja mitä sanoa. Alussa on tärkeää vain, että haluamme tehdä hänen tahtonsa eli toisin sanoen haluamme olla hyödyksi. Tarkoitin tällä, että annamme itsemme hänen käyttöönsä tekemään hänen työtään toisten hyväksi. Meistä tulee toimivaa rakkautta. Tässä vaiheessa käymme varsin tietoisiksi niistä tilanteista, joihin hän on meidät saattanut. Tiedostamme, että lähettyvillä on joku, jolle voimme olla avuksi. Tämän tiedostettuaamme sanomme: ”Isä, haluan täyttää sinun tahtosi” ja ajattelemmme sitten, mitä hän haluaisi meidän tekevän.

Nyt haluaisin puhua omasta kokemuksestani Isän tahdon täyttämässä. Jaan nämä kokemukset kanssanne siinä toivossa, että ne auttavat teitä parempaan yhteydenpitoon Isän kanssa. Ymmärrän hyvin, etten ole mikään poikkeuksellinen henkilö. Minulla ei ole mitään erityisiä lahjoja. Olen koko lailla kaltaisenne. Olen aivan varmasti vasta-alkaja tässä asiassa. Ymmärrän myös, että olen vasta hiljattain aloittanut tämän seikkailun enkä halua väittää omaavani mitään epätavallisia kokemuksia näissä asioissa. Jotkin ensimmäiset yritykseni päättyivät jonkinmoiseen epäonnistumiseen, mutta näiden epäonnistumisten välillä olen kokenut totuuden lähimmäistensä kanssa jakamisen ihmeen.

Muistan erään kokemuksen; olin silloin kävelyllä Washington DC:n Georgetownin kaduilla. Olin muutamaa

vuotta aikaisemmin käynyt koulua Washingtonissa, ja koska olin yksin, halusin käydä uudelleen joillakin niistä alueista, jotka olivat kerran olleet minulle tuttuja. Tullessani M-kadulle, Georgetownin pääväylälle, ajattelin Isää ja sanoin hänelle: "Isä, haluan olla hyödyksi."

Tuon sanottuani mieleni kääntyi muihin asioihin: miten kaupunki olikaan kaunis, miten sen yöelämä oli kiihottavaa ja myös miten nälissäni olinkaan. Korttelin verran myöhemmin tulin voileipäkaupan kohdalle ja jotakin pikaruokaa kun etsiskelin, päätin mennä sisälle.

Tiskin takana olevaa miestä lukuun ottamatta kauppa oli tyhjä. Tervehdin häntä hymyllä ja tein sitten tilaukseni. Otin voileivän käteeni ja istahdin oven-suupöydän ääreen. Aterian puolivälissä mies tiskin takaa tuli ovelle polttamaan savuketta. Katsahdin hänen suuntaansa ja panin merkillä, että hänen päänsä päällä, oven yläpuolella oli arabiankielinen kyltti.

Kyltti kiinnitti heti huomioni. Minulla ei ollut aavistustakaan, mitä siinä arabiaksi sanottiin, mutta arvelin sen olevan luonteeltaan hengellistä, ja mieleeni hiipi ajatus, että minun pitäisi kysyä Isältä, voisinko olla avuksi. Rauhoitin siis mieleni ja kysyin: "Isä, mikä on sinun tahtosi?"

Pysähdyn hetkiseksi tähän kertoakseni teille ajatusprosessistani, kun päättelin, mitä hän tahtoi. Mielessäni liikkui monta ajatusta. Yksi niistä oli, että pitäisin huolen vain omista asioistani: "Ole hiljaa äläkä vaivaa häntä." Toinen ajatus: "Enhän minä voi ryhtyä keskusteluun ruokaa suussani." Tai: "Mitä jos äkillinen kiinnostukseni miehen uskontoa kohtaan saa minut näyttämään omituiselta tyypiltä?" Kaikki nämä ajatukset liikkuivat mielessäni, mutta se ajatus, joka tuntui Isän tahdolta, oli yksinkertaisesti: "Kysy häneltä, mitä kyltissä sanotaan." Tuo ajatus tuntui eniten hänen tahdoltaan, sillä siitä puuttui pelko, se oli aito, ja ennen kaikkea se todennäköisesti vetäisi minut keskusteluun yhden lähimmäisen kanssa, ja se oli, mistä tietoni mukaan Jeesus oli aina mielissään. Niin tapahtui ja tuon päätöksen myötä, kysyin häneltä, mitä kyltissä sanotaan.

"Kyltissäkö?", hän sanoi, "No jaa, se on Jumalaa tarkoittava arabiankielinen sana. Pidän sitä tuolla, jotta hän pysyisi mielessäni koko päivän."

"Pidän siitä", vastasin, "minäkin pidän Isän mieluusti mielessäni. Ymmärrän, että olette muslimi. Voisitte ehkä kertoa minulle jotakin vähän enemmän uskonnostanne. Olen lukenut paljon Koraanista, mutta minulla ei ole ollut tilaisuutta keskustella monenkaan muslimin kanssa."

"No, me olemme paljon teidän kristittyjen kaltaisia", hän sanoi. "Uskomme Jumalaan, rukoilemme ja opimme häneltä tekemään oikein."

Siitä keskustelu jatkui kauniina islamia, taivaallista Isää, sisimmässä olevaa henkeä ja ihmisten veljeyttä koskevana ajatusten- ja totuuden vaihtona. Se oli toden totta merkittävä ajatustenvaihto; kaksi Jumalan lasta jakamassa toistensa kokemuksia. Koimme, kuinka kaksi ihmistä paljasti toinen toiselleen totuuden, kauneuden ja hyvyyden korkeampia tasoja. Oma opetukseni käsitteli

Jumalan henkeä, hänen opetuksensa islamin hyvyttä.

Kaikki kokemukseni eivät ole tuottaneet tällaisia hedelmällisiä tuloksia, mutta nämä uudet kokemukset ovat saaneet minut isoamaan lisää sielua tyydyttäviä kohtaamisia, joissa lähestytään lähes tulkoon täydellisiä sellaisen aitouden tasoja, jollaista ei usein esiinny Jumalan lasten välillä. Se, mitä tapahtuu, on totuuksien vaihtoa, jota miedontaa laupeus. Olen aina halunnut tällaisia kokemuksia veljeni ja sisarteni kanssa, mutta useimmiten ne on estänyt pelkäävä asenteeni tai jokin ennakkoluuloinen näkökanta. Aivan liian usein esteenä on saavuttamattomissa oleva hengellisen intiimisyuden aste. Mutta Isän ja hänen Poikansa avulla sellaiset kokemukset ovat tosiaan mahdollisia. Tällaisia aitouden, itse asiassa rakkauden, kyllästämiä ajatustenvaihtoja voi sattua ja niitä sattuu.

Kun tämä aito kokemus tapahtuu, niin se mitä todellisuudessa on menossa, on sitä, että hienon hienolla, mutta peräti rakastavalla ja rehellisellä tavalla Isä puhuu minun kumppaninani, mutta tekee sen sellaisella tavalla, että olen siitä täysin tietämätön. Itse asiassa ainoa tietoinen ponnistukseni on sekä pyrkimys täyttää Isän tahto että pyrkimys kyseisen yksilön kanssa käymässäni keskustelussa löytää se totuuden jalokivi, jonka pohjalta voin laajentaa keskustelua niin, että totuus hallitsee sitä. Olen täysin tietoinen keskustelun kulusta ja siitä, mitä sanotaan, mutta hämmästyin silti kerta toisensa jälkeen siitä, miten keskustelussa päästiin tähän totuuden julkituloon. Esille tulevat ideat hämmästyttävät minua. Ei niin, että nuo totuudet olisivat uusia, vaan en vain ole koskaan kyennyt pukemaan näitä totuuksia yhtä kauniiksi sanoiksi.

Kun olet päättänyt palvella, Isä tuo sinut hänen muitten lastensa saataville niin, että voit paljastaa heille hänen totuutensa, kauneutensa ja hyvytensä. Älä epäilekään, etteikö niin tapahtuisi. Tämän kokeneet huomaavat kyllä, että jumalallista koordinoitua tapahtuu. Itsesi ja Jumalan välillä toteutuneen kumppanuuden takia muut hakeutuvat lähellesi, ja näin voitte jakaa hänen rakkautensa. Tämä on minun kokemukseni Isämme tahdon toteuttamisesta. Muuta ei tarvita kuin tietoisuus tilaisuudesta palvella häntä. Jumalan palvelijat etsivät kaiken aikaa tilaisuuksia, joissa he voivat olla hyödyksi. Oletpa bussissa, menossa kauppaan tai töihin, astu Isän palvelukseen sanomalla nämä sanat: "Isä, olen käytettävissäsi toteuttamaan sinun tahtoasi." Muista sitten myös, mitä Jeesus neuvoi meitä tekemään:

"Tunne kiinnostusta kanssaihmissiäsi kohtaan, opettele rakastamaan heitä ja etsi tilaisuutta tehdäksesi heidän hyväkseen jotakin, josta olet varma, että he haluavat niin tehtävän." [1439:0] Hänen hyödyksi olemista koskeva paras neuvonsa oli hänen lainaamansa juutalainen sananlasku: *"Jos kuka haluaa, että hänellä on ystäviä, esiintyköön ystävällisesti."* [1439:0]

Nimenomaan tällä tavoin ystävällisesti ja järkevästi inhimillistä vuorovaikutusta harjoittamalla voimme alkaa palvella Isää: auttamalla, opettamalla ja rakastamalla toisia. Niin toimiessamme ihmiset alkavat nähdä uuden

ilmoituksen Jeesuksesta sellaisena kuin sitä eletään hänen seuraajiensa elämässä. Ja juuri tällainen antaumus ja sitoutuminen johtaa siihen moraaliseen päätöksentekoon ja hengelliseen kehitykseen, jonka tuloksena on korkeampi suuntaajakomunnikoinnin taso, mikä puolestaan saattaa meidät lähemmäksi kykyä erottaa Isän ajatukset omassa mielessämme.

Mutta ennen sitä, meidän tulisi kanssakäymisissämme lähimmäistemme kanssa kantaa varsin vähän huolta suoran suuntaajakontakin tasosta etsiessämme oikeita sanoja keskustelumme. Se tapahtuu aikanaan. Tarvitsee vain toimia avoimesti yhteistyössä Isän kanssa avoimessa, aidossa ja pelottomassa rakkauden julkituonnissa lähimmäisiään kohtaan ja puhua vapaasti. Kerron teille oman kokemukseni perusteella, että näin toimiessani olen hämmästyntynyt siitä totuuden, kauneuden ja hyvyyden määrästä, joilla sanani ovat täyttyneet. Mitä hienovaraisimmalla mutta tiedostamattomalla tavalla olen tuntenut, että Isä puhui minun kauttani.

Haluaisin jakaa kanssanne toisenkin kokemuksen. Se sattui San Franciscossa. Olin tuolloin majoittuneena hotellin ja kuljeskelin taas kaupungin katuja ruokapaikkaa etsiskellen. Huomaan nyt, että sekä edellinen tarinani että nyt kertomani pyörivät ruokahaluni ja Isän tahdon täyttämisen haluni ympärillä, mutta vakuutan teille, ettei noiden kahden välillä ole mitään todellista yhteyttä. Ellei sitten ole niin kuin olemme *Urantia-kirjasta* lukeneet, että alkukantainen ihminen ajatteli vain tuntiessaan nälkää. Huomasin tämän seikan vasta tätä kirjoittaessani, mutta aika langettavalta se kuulostaa. Se kuitenkin oli kokemukseni, ja niin siinä kävellessäni San Franciscon värikkäitä katuja, sanoin Isälle, että halusin olla hyödyksi hänelle ja Mikaelille. Pyysin häntä myös ohjaamaan minut sinne, missä minun oli tarpeen olla.

Tuossa elämänvaiheessani takanani oli jo muutama palkitseva kokemus Isän palvelemisesta, ja koska halusin niitä lisää, aloin ihmetellä, miten Isä ja näkymättömät ystävämme ohjaavat meidät sinne, missä meidän on tarpeen olla. Mielessäni kävi Jeesus, joka Roomassa ollessaan *tuli henkilökohtaisesti ottaneeksi yhteyttä yli viiteensataan tämän maailman kuolevaiseen, ja näissä yhteydenotoissa tuli esiin hänen syvä myötätuntonsa, ja ne koituivat kohteidensa mielenlennykseksi.* [1461:1]. Tuo kaikki tapahtui kuuden viikon aikana. Miten hänen onnistui olla noin tehokas? Sehän merkitsee lähes kolmea kontaktia päivässä. Tiedän, että Jeesus halusi olla hyödyksi ja että hän tavoitteli aina Isän tahtoa. Siitä johtuen enkelit varmaankin ohjasivat monet ihmiset hänen luokseen tai hänet muitten luokse.

Mutta mistä minä tiedän, että voin olla hyödyksi niille lukuisille ihmisille, jotka ovat lähelläni, ajattelin. Jokin tahdikas, ystävällinen, rakkaudellinen tapa lähestyä ihmisiä täytyy olla olemassa. Ajatuksissani vastasin itselleni, että Mikael tarjoaa minulle kaikki tarpeelliset keinot. Se on keino päästä keskustelun alkuun. Ehkä se on jokin ystävällinen teko, ehkä hymy tai vaikkapa vain kysymys.

Noissa ajatuksissani löysin ruokabaarin, melko viehättävältä vaikuttavan rakennuksen sivustalta. Muistan ajatelleeni: "Onkohan täällä joku, jota voin auttaa?"

Ruoan valittuani otin tarjottimeni ja istuuduin pöytään. Ateriani puolivälissä panin merkille erään vanhahkon miehen, joka istui seuraavassa pöydässä. Hän vaikutti aika yksinäiseltä eikä aivan onnelliselta, ja etsin mielestäni jotakin, jonka voisin sanoa tai jotakin jonka voisin tehdä piristääkseni tuota miestä. Etsin ja etsin mielestäni jotakin, mitä voisin tehdä. Mitään ei löytynyt. Turhauduin: Miksen keksinyt mitään sanottavaa? "Todellakin haluaisin auttaa tätä miestä", ajattelin. Minua hämmensi erityisesti se, että tunsin osasylliseksi vastauksen löytymättömyyteen oman pelkoni tilannetta kohtaan. Eli minua pelotti lähestyä ventovierasta ja ryhtyä hänen kanssaan juttusille. "En halua näyttää narrilta", ajattelin, "varsinkaan muitten ihmisten nähden. Entä jos pelotan hänet tiehensä?" Sitten, ikään kuin oman virheeni havaiten pysähdyn ja sanoin: "Isä, mikä on sinun tahtosi?"

Mieleeni ei tullut mitään houkuttelevaa ajatusta.

Suuressa hämmennyksessäni onnistuin kuitenkin lopulta rentoutumaan ja palasin ennen baariin astumistani ajattelemiini aatoksiin. Muistan, miten ajattelin Mikaelin antavan minulle tarpeelliset keinot, jos palvelujani tarvittaisiin. Mitään sellaista ei mielestäni kuitenkaan löytynyt. Ehken olekaan hyödyksi. Turhautuneena nousin pöydästä viedäkseeni paperilautaseni roskiin. Tajusin, että olin tavallaan pakottamassa Isää työntämään kätensä tähän tilanteeseen, jossa minua ei tarvittu.

Lähtöä tehdessäni panin kuitenkin merkille erään toisen nuoren miehen. Hän istui yksikseen näpelöimässä kannettavaa tietokonettaan. Huomasin, että hänen pöydällään kahvikupin vieressä oli kirja *The Seven Habits of Highly Effective People* ["Ääritehokkaiden ihmisen seitsemän tottumusta"]. Katseeni etsiytyi tuohon kirjaan, ja lähes vaistonvaraisesti kysyin: "Isä, mikä on sinun tahtosi?"

Etsin mielestäni vaihtoehtojeni skaalaa. Ensimmäinen ajatus oli, kuten niin usein tapahtuu, pelokas ajatus: "Lähde tiehesi. Normaalit ihmiset eivät puhu ventovieraille, eivät ainakaan uskonnosta." Toinen ajatus: "Hänhän näyttää kiireiseltä; älä häiritse häntä." Kolmannessa ajatuksessa sitten jo kimaltelikin totuus ja hyvyys. "Tuo kirja on aina kiinnostanut minua. Mitä hän mahtanee siitä ajatella. Entä millainen on henkilö, joka pyrkii olemaan ääritehokas." Luonnostaan lankeava ajatus, joka tuntui eniten Isän ajatukselta; ajatus, jonka Ajatuksensuuntaajani ehkä toi mieleeni, oli tämä viimeinen ajatus. Se oli rakkaudellisin sikäli, että se soi minulle tilaisuuden tutustua yhteen kanssaihmiseeni. Ja koossa oli kaikki tarpeellinen. Käytettävissäni oli ystävällinen tapa ryhtyä keskusteluun.

Ja valloittava keskusteluhan siitä sukeutuikin. Keskustelimme ääritehokkaiden ihmisten tavoista ja tottumuksista, mikä johdatti keskustelemaan koulutuksesta. Ja tuosta lähtökohdasta, kunhan olin keskustelun kuluessa etsinyt niitä totuuden jalokiviä, joita aina löytyy hartaassa keskustelussa, Suuntaajani ja minä löysimme keinon tuoda taivaallinen Isä ja hänen jokaisessa ihmisessä oleva henkensä keskustelun piiriin. Mitä kaikkea keskustelun kuluessa lausuttiin on suurimmaltaan jo unohtunut, paitsi se tietty hetki, jolloin uskoakseni

Suuntaaja kumppaninani sanoin:

”En pidä itseäni kristittynä. Mieluumminkin soisin minua pidettävän Jeesuksen seuraajana. Se, mikä kristinuskossa tekee minuun suurimman vaikutuksen, liittyy hänen elämäänsä. Kerron tämän siksi, että ymmärrän sinun olevan juutalainen, ja minulle tuottaa tuskaa se, että niin monet juutalaiset eivät kykene arvostamaan hänen elämäänsä vain siksi, että niin kutsuttu kristillinen uskonto kasaa päälleen niin paljon vaatimuksia. Jos kuitenkin loisit vaikka vain silmäyksen hänen elämäänsä, hänen henkilökohtaiseen jumalasuhteeseensa ja siihen, miten hän pyrki täyttämään Jumalan tahdon, minusta tuntuu, että se auttaisi sinua tulemaan paremmaksi juutalaiseksi ja vieläkin suuremmaksi Jumalan pojaksi.”

Tovin vielä keskusteltuaamme ja kyselyämme lähdimme ystävälliset sanat vaihdettuaamme kumpikin omille teillemme. Minun mukani lähti tyytyväisyys siitä, että olin täyttänyt Isän tahdon; hänen mukanaan lähti lappunen, johon oli kirjoitettu sen lukemani suurenmoisen kirjan nimi, joka kertoo erään ääritheokkaan uskonharjoittajan yhdestä ja ainoasta tavasta ja tottumuksesta.

Haluni palvella muita on huomioni mukaan tuonut Isän elämäni keskipisteeksi. Olen taatusti tunnistanut riippuvuuteni hänestä. Kerron näistä kokemuksista siinä toivossa, että muutkin astuvat esiin kertomaan kokemuksistaan, jotta voisimme oppia tuloksellisimpia tapoja kommunikoida Suuntaajan kanssa ja täyttää Isän tahtoa. Tai elleivät he ole kokeneet tätä kumppanuutta Jumalan kanssa, toivon, että he kokevat ja puolestaan kertovat näitä tarinoita hengen johdatuksessa olevien miesten ja naisten hyödyksi.

Tällaiset oivalluksia tarjoavat kokemustenvaihdot ovat keino, jonka avulla tämä veljeskunta kasvaa isäsuhteessaan. Meidän täytyy kuitenkin olla tietoisia siitä kyynisyydestä, joka maailmassa yhä vallitsee, kun puhe kääntyy Jumalan ajatusten löytämiseen omasta mielestään, prosessiin, joka on täysin normaali. Kasvaakseen tämä hengen johdattama veljeskunta kaipaa avointa jakamisen kulttuuria ja vapaata kokemustenvaihtoa. Isän tahdon täyttämistä koskeva täysi ilmoitus ei paljastu *Urantia-kirjassa*. Pikemminkin vaaditaan, että Jumalan lapset paljastavat hänen olemuksensa ymmärtämisen luonteen toinen toisilleen.

Eikö kysymyksessä ole Korkeimman teko, kun ajallisuuden lapset saavat jumalallisen kokemuksen Jumalan jumalallisen olemuksen paljastamisesta toinen toisilleen? Eikö meidän tulisi kokea yhtä paljon mielihyvää Isän persoonallisuuden eri puolien julkituomisesta omassa elämässämme kuin koemme auttaessamme muita löytämään totuutta, kauneutta ja hyvyyttä heidän elämässään? Uskoakseni se on Isän tahto. Minun täytyy kuitenkin taas kerran korostaa sitä, että meidän on tarjottava sellainen hengellinen kulttuuri, jossa muut tuntevat tervetulleina kertomukset heidät

kokemuksestaan yhteydenpidosta Isän kanssa. Paitsi, että hyödyimme eri ihmisen kokemusten kuulemisesta, meillä on sitä myötä myös turva siitä, että jakamisen myötä hengellinen elämämme pysyy kontrollissa niin, ettei siinä esiinny sellaisia *oikullisia, arvaamattomia eikä eriskummallisia taipumuksia* [1101:7], jotka monta kertaa ovat tulosta hengellisestä eristyneisyydestä. Tällainen vuorovaikutus toimii reaalisenä välineenä, jota käyttäen meillä kaikilla on mahdollisuus *kehittää vahva ja eheä persoonallisuus niiden täydellisyyteen kehittyneiden suuntaviivojen mukaan, jotka Jeesuksen persoonallisuus antaa.* [1101:5]

Muistan kun kerran kerroin joistakin kokemuksistani eräällä lukijalle, miten minua jälkeen päin varoitettiin suuresta vaarasta, joka piilee siinä, että yrittää erottaa Isän ajatukset omassa mielessään. Varoittaja oli uskoakseni oikeassa. Meidän on tarpeen olla varovaisia. Vaarana on, että korottaa omat ajatuksensa jumalalliseen asemaan, jolloin voi erehtyä luulemaan, että omat ajatukset ovat Jumalan ajatuksia. Seikka ei silti saa säikäyttää meitä. Meidän tulee edetä varoen ja erotella huolellisesti mieleemme ajatukset. Tämän tarjotun opastuksen huomiotta jättäminen kuitenkin riistäisi minulta nämä kokemukset ja itse asiassa se mitä toisi Isän tahdon.

Tarkastelen tätä planeettaa ja tätä organisaatiota ja kysyn itseltäni: Eikö suurempana vaarana ole Isän suunnitelmien jääminen vaille huomiota? Pakotammeko hänen opastuksensa huomiotta jättämällä itsemme kokonaan oman opastuksemme varaan? Pelkään niin. Tunnen hengellisessä elämässäni paljon suurempaa turvallisuutta, kun se nojautuu Isän antamiin suuntiin mielummin kuin omaan opastukseeni.

Tiedän olevani oikeilla jäljillä. Mistä sen tiedän? Hengen hedelmistä. Kertomistani kokemuksista ja muutamista muista tiedän tosiasiallisesti tehneeni yhteistyötä jonkin totuudellisen, kauniin ja hyvän luomisessa — ja mikä vieläkin suurempaa: osallistuin suurenmoiseen rakkauden julkituontiin. Kävin itse asiassa läpi kokemuksen, jollaisia Luojamme käy läpi kaiken aikaa — minulle annettiin lahjaksi kyky luomiseen, ja se oli kokemus, joka on uskoakseni lisännyt oman antimensa Korkeimpaan.

Vaikka onkin syytä olla varuillaan vaarojen suhteen, se voidaan mielestäni kompensoida sillä, että luodaan normaalin mielen omaavien, jalat tukevasti maassa olevien, helposti lähestyttävien, asioistaan kertovien, rakastavien ja hengen johdattamien uskovien hengellinen kulttuuri. Kyseisen veljeskunnan tulisi olla vastuussa tuon päämäärän toteutumisesta. Olen puhunut tästä jo edellä, mutta sanon sen vielä kerran: Se, mitä maailma nyt tarvitsee on, että se näkee Jeesuksen elävän maan päällä niiden kuolevaisten miesten ja naisten elämässä, jotka ovat päättäneet etsiä Isän tahtoa.

Isämme tahdon noudattaminen — Jumalan yhteisyys, ylimaallinen tietoisuus Jumalan tuntemisesta

KATHLEEN SWADLING
Sydney, Australia

Minua on pyydetty alustamaan aiheesta ”Isämme tahdon noudattaminen — Jumalan yhteisyys, ylivertainen tietoisuus Jumalan tuntemisesta”. Kun minua pyydettiin alustamaan tästä aiheesta, välitön ajatukseni oli: ”Voi herran pieksut, miten ihmeessä voin puhua jostakin noin valtavasta ja syvällisestä, jostakin joka on niin perin lähellä sydäntäni, väaristelemttä jonkin sellaisen totuutta ja kauneutta, joka on valovuosien päässä sanojen maailmasta?”

Ajattelin: ”Kuinka voin puhua kyseisestä aiheesta uskonharjoittajain ryhmälle puhumatta heille jotakin, jonka he jo tietävät, — ilman, että ’saarnaan kirkkokuorolle’, niin kuin sanonta kuuluu?” Ajattelin: ”Miten voin puhua jostakin, joka on ym märeittävässä ja tunnistettavissa enimmäkseen vain tekojemme kautta — hengen hedelmistä?” Epäilen edelleen, pystynkö tekemään aiheelle oikeutta.

Haluan johdattaa teidät teeman käsittelyyn jakamalla kanssanne kaksi inspiraation lähdeä, jotka auttoivat minua virittymään tähän esitykseen.

Toinen niistä on laulu ja toinen on maalaus. Kumpikin on koskettanut minua sielun tasolla, ja minua halutti jakaa ne kanssanne, sillä minulle ne osoittavat, miten pari ihmistä — lauluntekijä ja maalari — halutessaan jakaa osan hengellisestä olemuksestaan kanssamme päätyivät hyödyntämään siinä taiteen keinoja.

He kykenivät tuottamaan jotakin, jolla on potentiaali koskettaa ihmisten sielua ja nostaa heidät ylös siihen ylimaalliseen paikkaan, jossa voi tuntemalla tuntea totuuden ja kauneuden.

Tämän maalauksen tekijä on persialaistaitelija Mohmud Farštšian, ja sen nimi on ”Palvonta” — kuva ihmisestä, joka tavoittelee kohti Jumalaa.

Laulun nimi on ”Horizon” [Horisontti], ja sen on säveltänyt ja sen laulaa aviomieheni Trevor. Minulle tämä laulu on kuva sielun asennoitumisesta — uskon julistuksesta ja pyhittäytymisestä Jumalan tahdon täyttämiseen — ihmisestä, joka vilpittömästi jakaa sisäisen elämänsä Isän kanssa.

Vaikka useimmilta puuttunevatkin lahjat, jotka mahdollistavat sielussa tunnettujen arvojen jakamisen taiteen keinoin, meille on kuitenkin annettu ainutlaatuinen persoonallisuus yksilöllisine lahjoineen, sisimmässä oleva

henki ja vapaus päättää luoda sellainen merkitysten ja arvojen maailma, jonka voi jakaa kanssaihmistensä kanssa. Kun sen jakaa muitten kanssa, se voi tuottaa tunteita, jotka ovat aivan yhtä voimakkaita ja liikuttavia kuin ovat Jumalaa tuntevien taiteilijoiden jotkin teokset.

Avain Isän tahdon täyttämiseen on sisäisen elämänsä jakaminen hänen kanssaan — ylimaallinen tietoisuus Jumalan tuntemisesta — sekä päätösten tekeminen Isän tuon sisimmässämme olevan osan jakamisesta sellaisena kuin se ilmenee oman ainutlaatuisen persoonallisuutemme kautta. Muusta ei ole kysymys kuin halusta nähdä Isän henki lähimmäisissämme ja tunnistaa hyvyys, totuus ja kauneus siinä, miten Isän henki tulee ilmi jokaisessa ainutlaatuisessa persoonallisuudessa.

Itse kullakin meistä on jalokivi, joka piilee epätäydellisen olemuksemme soran alla. Sitä sanotaan sieluksi. Koska sielu on kehittyvä, kasvava realiteetti, se joutuu helposti piiloon soran alle.

Voimme itse kukin valita, mitä yritämme löytää elämästä ja mitä yritämme löytää lähimmäisistämme. Valintamme voi olla, että näkee vain epätäydellisen olemuksen ulkoisen soran, ja ollessaan heidän kanssaan tekemisissä suhteutuu vain siihen tai sitten voi yrittää löytää tuon jalokiven — sielun — ja suhteutua siihen.

Aivan kuten jalokivien löytäminen edellyttää useimmiten ponnistelua ja päättäväisyyttä, samaa edellyttää myös hengen loistavien ihanouksien löytäminen. Siihen tarvitaan pitkäjännitteisyyden mahdollistavaa motiivia — siihen tarvitaan rakkautta ja halua tehdä hyvää toisille. Miten sitten pääsemme sellaiseen tilaan, että olemme niin rakkauden ja toisille hyvän tekemisen halun kyllästämiä, että meillä on tarvittava virike ja sisäinen tarve olla pitkäjännitteisiä ja etsiä kanssaihmisissämme olevaa hyvyttä?

Miten pääsemme niin pitkälle, että olemme vilpittömästi kiinnostuneita lähimmäisistämme ja halukkaita osoittamaan heille kiinnostuksemme?

Ennen kuin yritän vastata äskeisiin kysymyksiin, aion selvittää, mitä se todellisuudessa merkitsee, että jollakulla on kohtuullisen hyvä idea sydämessään tai mielessään siitä, mitä ”Jumalan tahto” oikein on, sillä minulla on sellainen tuntuma, että ilmauksesta ”Jumalan tahto” vallitsee paljon epätietoisuutta.

Kuvittelin, että paras tapa selvittää asia on jakaa kanssanne oma kokemukseni, jonka kautta omassa mielessäni pääsin sinuiksi sen kanssa, että erotan mitä ”Isämme tahto” merkitsee kaikkien meidän ihmisyyksiöiden kohdalla.

Urantia-kirjassa on muuan kohta, joka kiehtoo minua enemmän kuin muut. Se on se, jossa meille annetaan ytimekäs ”Jumalan tahdon” määritelmä.

Kerta toisensa jälkeen olen kuullut vilpittömien Jumalaa etsivien ystäväni kysyvän: ”Mutta mistä minä tiedän, mikä Jumalan tahto on?” Opintoryhmissä kuulemme tämän kysymyksen tavan takaa.

Monet havaitsivat, että heillä on polttava halu täyttää Isän tahto, mutta heillä ei ole vaaleansinisintäkään aavistusta siitä, miten meidän on ajateltu tietävän, mikä hänen tahtonsa itse kunkin kohdalla on? Onhan niin, että *Urantia-kirja* kertoo Ajatuksensuuntaajain toiminnan tapahtuvan valtaosaltaan tiedostamattamme. Kirja sanoo:

Mutta on parempi, että ihminen erehtyy hylkäämään, mitä Suuntaaja esittää, siksi, että hän uskoo sen olevan pelkästään ihmisestä itsestään lähtöisin oleva kokemus, kuin että hän kömmähtää ylentämään kuolevaisen mielestä lähtevän reaktion jumalallisen arvokkuuden korkeuksiin. Muistakaa, että Ajatuksensuuntaajan vaikutus on enimmäkseen, jos kohta ei kokonaan, ylittajunnallinen kokemus. [1208.4]

Äskeisen kaltaiset kohdat saavat varmasti monet varuilleen, etteivät vain **olettaisi** tietävänsä, mikä Jumalan tahto on meidän kohdallamme, sillä pelkona on joutua itsepetoksen uhriksi. Onhan niin, että olemme tietoisia monista fanaatikoista, jotka oikeuttavat omituiset tai jopa pahat tekonsa julistamalla, että he noudattavat Jumalan tahtoa.

Jumalaa etsiessäni olen vuosien mittaan pohdiskellut tavan takaa tätä kysymystä. Ennen kuin minusta tuli *Urantia-kirjan* opiskelija, kokeilin monia erilaisia metodeja pyrkimyksessäni ”kuulla”, mitä Jumala halusi minun tekevän. Jos minun oli elämässäni tehtävä jokin tärkeä ratkaisu kävin tavallisesti perin huolekkaaksi, ellen kyennyt saamaan Jumalalta mitään selkeää suuntimaa. Halusin Jumalan näyttävän tai kertovan minulle, mikä hänen tahtonsa tässä tai tuossa tilanteessa oli. Sitten jouduin pelon ja huolten valtaan, jotten vain tekisi väärää ratkaisua. Voimme saattaa itsemme hirvittäväan tilaan, kun vilpittömästi haluamme tehdä Jumalan tahdon, mutta emme kuolemaksemmekaan kykene saamaan selville, mikä hänen tahtonsa on.

Toisinaan saatoin ajatella: Miksei hän räväytä tahtoaan taivaalle neonkirjaimin niin, että se olisi selkeästi kaikkien nähtävillä? No, tulin ennen pitkää tietämään, että Jumalan toimintatapa, siunattua kyllä, ei ole minun toimintatapani. Sain niin ikään tietää, että Jumalan toimintatapa on äärettömän paljon viisaampi. Törmätessäni seuraavaan *Urantia-kirjan* kohtaan, joka vastasi kysymykseeni, mieleni pääsi tämän polttavan

kysymyksen osalta lopulta rauhaan. Kysymyshän kuului, mitä ”Jumalan tahto” oikein tarkoittaa?

Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa... [1221:2]

Luen sen uudelleen: Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin **osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa...** [korostus minun]

Lause iski minua silmien väliin kuin salama — tehokkaammin kuin taivaalla loistavat neonkirjaimet. Sen yksinkertaisuus ja kauneus ovat niin Jumalan olemuksen ja luonteen kaltaisia, niin kuin Jeesus ne meille paljasti ja niin kuin ne paljastuvat *Urantia-kirjassa* koko matkaltaan.

Jumalan toimintatapaan ei kuulu, että hän juoksisi ympäriinsä kertomassa meille, mitä pitäisi tehdä ja mitä olla tekemättä tietyissä tilanteissa. Meidän on selvitettävä se itse. Hän on kuitenkin varustanut meidät kaikelle tarpeellisella tehdäksemme päätöksiä sen valossa, minkä ymmärrämme todeksi, kauniiksi ja hyväksi. Osoittamalla halua jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa saatamme itsemme sellaiseen mielenvireeseen, jossa yritämme omasta tahdostamme keskustella itsensä kaiken toden, kauniin ja hyvän lähteen kanssa ja kertoa hänelle asiamme. Vaikka se, mitä tarvitaan, on yksinkertaista — osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa — seuraamukset ovat kuitenkin suunnattomia — siksi sanotaan, että Isän tahdon täyttäminen ei ole **enempää eikä vähempää**. Asiat yksinkertaisesti vain lutviutuvat, kun vakavissamme haluamme jakaa elämämme Jumalan kanssa.

Meidän on kuitenkin tehtävä paljon enemmän. Oivallus siitä, että Jumalan tahto on yksinkertaisesti vilpittömästi jakaa sisäinen elämänsä hänen kanssaan, on vasta alkua.

Tämä teko itse asiassa saattaa meidät sellaiseen mielenvireeseen, jossa kykenemme tekemään päätöksiä ja saamaan selville asioita siinä valossa, että olemme tietoisia tosiasiallisesta läsnäolostamme Luojan edessä; siksi yritämme tehdä parhaamme ja olla rehellisiä itsellemme — et voi salata mitään Jumalalta yrittäessäsi vilpittömästi jakaa sisäisen elämäsi hänen kanssaan. Tuo ”saamaan selville” -kohta — päätösten tekeminen tiedostaessaan olevansa hänen edessään — on tukenamme sille valinnalle, että päätämme suorittaa mahtavia tekoja hänen kumppaninaan.

Juuri tällä jumalatietoisella mielen valinta-areenalla meidät varustetaan sillä hengellisellä voimalla, joka ilmenee vasta, kun asianomaisella on horjumaton usko ja ehtymätön rohkeus — se juuri määrää, tuotammeko hengen hedelmiä ja onko meillä mitään vaikutusta Isämme muihin lapsiin, eli missä määrin kykenemme olemaan hyödyksi kanssaihmemme palvelemisessa.

Nyt haluaisin meidän kulkevan läpi sen prosessin,

jossa sielu kehittyä ja persoonallisuutta alkaa ajaa halu palvella kanssaihmissä — jossa halu täyttää Jumalan tahto kääntyy hänen tahtonsa **tosiasialliseksi elämiseksi**.

Ilmoitus on annettu meille lahjaksi lisäämään ajatteluamme. Voisimme tavallaan sanoa, että ilmoitus on Jumalan tapa ujostelematta kertoa meille, mitä meidän pitäisi askaroida.

Urantia-kirja on ikään kuin elämisen käsikirja. Siinä ovat kaikki vastaukset, ja jos tutkimme kirjaa syvällisesti ja jos tosissamme yritämme liittää opetukset elämäämme, emme voi eksyä. Se on antanut meille ajattelun puitteet, mieleemme areenalla olevat puitteet ajatustemme muotoilemiseen ja arvioimiseen ja sitten sen päätöksen tekemiseen, mitä tehdä ymmärtäessämme meille annetun informaation.

Mikä saa sielun kasvamaan?

Urantia-kirja-opintojemme perusteella tiedämme, että sielu kehittyä suorana tuloksena minuuden ja sisäisen Isä-osasen vuorovaikutuksesta — persoonallisuuden vapaasta tahdostaan tekemästä valinnasta seurata sisimmässä olevan hengen, Ajatuksensuuntaajan, johdatuksia. Tiedämme myös, että tämä prosessi on valtaosaltaan tiedostamaton. Olemme silti tietoisia tietyistä **kokemuksista**, jotka aiheuttavat hengellistä arvoa olevan valinnan, mikä puolestaan myötävaikuttaa sielumme kasvuun.

Mistä tietää, että on **kokenut** hengellisen realiteetin? Mistä saa selville, mitä **aito hengellinen kokemus** tarkoittaa? Tässä yksi ehdotus:

Meille syntyy ajatus. Se saattaa pulpahtaa mieleemme, tai olemme mahdollisesti saaneet jonkin tiedon jostakin lukemastamme tai jostakin kuulemastamme.

Muokkaamme sen mielessämme tavalla, joka tekee siitä rationaalisen. Sitten meissä syntyy tunne sen ymmärtämisestä ja jos erotamme siinä totuussisältöä, meille syntyy tunne **oivaltamisesta**, joka on sinänsä ja itsessään **kokemus**.

Ajatus siirtyä sen jälkeen ajattelun maailmojen tuolle puolen ja siitä tulee **kokemus**: ymmärtämisen **kokemus**, tietämisen **kokemus**.

Kokiessamme totuuden oivaltamisen, meillä on henkilökohtainen ilmoitus ja **tuntemme** jotakin: **tuntemme** arvostuksen tuntemuksen tai tunteen kauneudesta, joka sisältyä oivaltamaamme totuuteen.

Kauneuden arvostamisen kokeminen — revelaatio — luo meissä kohottavan tuntemuksen, syvän kunnioituksen tunteen. Käytämme usein ilmaisua ”kunnioitusta herättävä” — meitä liikuttaa ja inspiroi totuuden oivaltamisen kauneus: **koem-me** jotakin hyvää, **koemme** jotakin jumalankaltaista — aidon hengellisen realiteetin.

Meille kerrotaan sivulla 1459:

Ilmoitettu totuus, omakohtaisesti löydetty totuus, on

ihmissielun ylin ilo; se on aineellisen mielen ja ihmisen sisimmässä olevan hengen yhteinen aikaansaannos. Tämän sielun, joka erottaa totuuden ja rakastaa kauneutta, ikuisen pelastuksen takaa se hyvyyden isoaminen ja janoaminen, joka panee tämän kuolevaisen kehittämään yksiselitteiseksi tavoitteeseen Isän tahdon täyttämisen, Jumalan löytämisen ja hänen kaltaisekseen tulemisen. [1459:4]

Voimmeko siis otaksua, että sellaiset kokemuksemme, jotka herättävät kunnioituksen tunteen ja totuuden, kauneuden ja hyvyyden arvossa pitämisen, koetaan sielun tasolla, tuolla tasolla, joka kehittyä ja kasvaa siinä laajuudessa kuin päätämme välittää merkityksistä ja arvoista, jotka ovat Jumalan kaltaisia?

Hengellisen realiteetin kokeminen nostaa sinut korkeammalle tietoisuuden tasolle eli paikkaan, joka on liian syvälinen sanoin kerrottavaksi. Mitä hyvänsä sanoja käytämmekään kokemusta kuvailemaan, tiedämme sen tuovan mukanaan mielenrauhaa ja ajatuksen selkeyttä. On tapahtunut jotakin, jolla on **merkitystä ja arvoa**. Sivulla 1219 meille kerrotaan:

Sikäli kuin ihmisen kehittyvästä morontiasielusta tulee jumalatietoisuuden arvotodellistumana totuuden, kauneuden ja hyvyyden läpitunkema, niin tämän tuloksena olevasta olennosta tulee samassa määrin hävittämättömässä oleva. Ellei ole mitään ikuisten arvojen säilymistä ihmisen kehittyvässä sielussa, silloin kuolevaisten olemassaolo on vailla merkitystä, ja elämä itse on traaginen harha. [1219:6]

Traaginen harha! Kuka meistä haluaisi elää elämää, joka on traaginen harha? Niinpä elämisen arvoista onkin vain elämä Jumalan tahtoa täyttäen, sellaisia valintoja ja päätöksiä mieleemme areenalla tehden, joilla on hengellistä arvoa. Mitä järkeä olisi elää elämää millään muulla tavalla?

Miten sitten sovitamme yhteen nämä sisäisessä elämässämme kerätyt arvot ja löydettyt revelaatiot arkiolomassaolomme päivittäisiin kamppailuihin? Miten me ponnistelevat kuolevaiset käytännön arkielämässämme menettelemme tällaisten uskomattomien ihanteiden kohdalla? Päivittäinen elämämme on täynnään kamppailuja ja haasteita, ja ne on hoidettava ruumiissa ja mielessä, joita hallitsevat imettäväisperäiset, eläimelliset reaktiot hormonaalisiin ja sähkö-kemiallisiin ärsykkeisiin.

Minkälaisesta omituisesta pulmatilanteesta löydämmeekään itsemme enimmän aikaa: Pyrimme kohti korkeampia arvoja ja janoamme edes vilahdusta hengellisistä realiteeteista samalla, kun taistelemme matalamman, eläinperäisen olemuksemme kanssa. Voimme kuitenkin etsiä lohtua siitä *Urantia-kirjan* kohdasta, joka käsittelee tätä ihmisen suurta paradoksia:

Monet kuolevaisen ihmisen ajallisista vaikeuksista versovat hänen kaksinaisesta suhteestaan kosmokseen. Ihminen on osa

luontoa — hän on olemassa luonnon keskellä — ja kuitenkin hän kykenee nousemaan luonnon yläpuolelle. Ihminen on finiittinen, mutta hänen sisimmässään on kipinä infiniittisyyttä. Paitsi että tällainen kaksinainen tilanne sisältää pahuuden potentiaalin, se synnyttää myös monia sellaisia sosiaalisia ja moraalisia tilanteita, joita kuormittavat paljo epävarmuus ja melkoinen ahdistus. [1221:8]

”Joita kuormittavat paljo epävarmuus ja melkoinen ahdistus” — tuntuupa tutulta. Ottaen huomioon vaikeudet, joiden kanssa päivittäin kamppailemme; ottaen huomioon epätäydellisen, matalan kehitystasomme, miten me siis jaamme jumalatoisuusutemme muiden kanssa ja käänämme sisäisen elämämme ulospäin näkyväksi?

Jos olemme päättäneet, että ainoa elämisen arvoinen elämä on palveleva ja Jumalan tahdon noudattamiseen pyhittäytynyt elämä ja jos tiedämme, että Jumalan tahdon täyttäminen on erottamattomasti sidoksissa siihen, että etsii Jumalaa joka ainoasta kanssaihmisestään — että etsii jalokiviä —, siinä tapauksessa meidän on tarpeen omaksua ensimmäiseksi huolenaiheeksemme suhteemme toinen toisiimme.

Miten helppoa onkaan olla piittaamatta kanssaihmisistään, kun olemme niin suuressa määrin uppoutuneet arkisen olemassaolon mitättömiin aineellisiin huoliin? Miten suuressa määrin arvostamme aineellisia hyvyksiä enemmän kuin sitä, että käytämme aikaa tutustuaksemme ympärillämme oleviin? Miten nopeasti huitaisemmekaan toisen sivuun, koska emme välittäneet uhrata aikaa katsoaksemme soran alle ja löytääksemme sinne kätkeytyvän jalokiven? Miten monesti loukkaammekaan toista ajattelemattomilla sanoillamme? Miten olemmekaan kärkeäitä arvostelemaan ja miten kyvyttömiä ottamaan vaarin ja todella kuuntelemaan toisia? Kuinka usein välttelemmekään liiallista ystävällisyyttä, jottei vain kallisarvoinen aikamme tuhlaannu johonkin, joka saattaa olla sivussa aineellisista pyrinnoistämme?

Jos toteamme syyllistyvämmme joihinkin äsken mainituista käyttäytymistavoista tai niihin kaikkiin, on kenties paikallaan arvioida uudelleen prioriteettinsa. On ehkä aika tehdä joitakin vakavia tarkistuksia omissa asenteissaan samalla, kun jatkaa päivittäisiä toimiaan.

En suinkaan puhu sellaisen puolesta, että luopuisimme aineellisista pyrinnoistämme. Sellainen toisi mukanaan turhan paljon epätasapainoa elämäämme ja siihen fyysiseen maailmaan, jossa elämme. Sen sijaan puhun sellaisen puolesta, että muutamme asenteitamme, samalla kun edelleenkin hoidamme päivittäiset, ajalliset velvollisuutemme ja vastuamme.

Jos ensisijaisena huolenamme on elää Jumalan tahdon mukaisesti ja jos pidämme asianamme luvata Jumalalle hänen kanssaan viettämiemme sisäisen elämämme istuntojen aikana olla tietoisia tuosta ensisijaisesta huolesta, silloin pitäisi käydä helpommaksi

nähdä kanssaihmisemme Isämme silmissä kallisarvoisina ja siis sen arvoisina, että heidän kanssaan kannattaa ystävyysty.

Jeesus kykeni vaikuttamaan varsin moniin ihmisiin päivittäisessä elämässään siksi, että hän osoitti aina kiinnostusta heitä kohtaan. Hänellä oli tapana esittää heille kysymyksiä ja saada heidät puhumaan. Esitän teille joitakin sellaisia *Urantia-kirjan* helmiä ystävyystyemasta, jotka valaisevat tätä tärkeää asiaa:

Eristäytyminen pyrkii tyhjentämään sielun energiavarat. Yhdessäolo kanssaihmistensä kanssa on välttämätöntä, jotta elämänhalu uudistuisi, ja ilman sitä ei pysy yllä rohkeus, jolla käydään ihmiselämän elämisen korkeammille tasoille nousemisesta johtuvat kamppailut. Ystävyys lisää elämän iloa ja tekee sen riemuvoitoista riemullisempia. Ihmisten väliset rakkauteen ja läheisyyteen pohjautuvat yhteenliittymät ovat omiaan karkottamaan kärsimykseen liittyvän murheen ja suuren osan vastoinkäymiseen kuuluvasta katkeruudesta. Ystävän läsnäolo lisää kaikkea kauneutta ja ylevöittää kaikkea hyvyttä. [1776:2]

Jeesuksen persoonallisuudessa oli jotakin sellaista suurenmoista ja innoittavaa, joka poikkeuksetta veti nuoria ihmisiä puoleensa. Hän sai heidät aina tuntemaan olonsa luontevaksi seurassaan. Tämän luontevan kanssakäymisen suuri salaisuus oli kenties se kaksinainen tosiasia, että hän oli aina kiinnostunut siitä, mitä he tekivät, kun taas omia neuvojaan hän tarjosi heille peräti harvoin, elleivät nämä sitten sitä pyytäneet. [1420:6]

Kun Ganid havaittuaan, että useimmat heidän sattumoisin tapaamansa ihmiset viehättyivät Jeesukseen, tiedusteli, mitä hän voisi tehdä saadakseen ystäviä, hänen opettajansa sanoi: *”Tunne kiinnostusta kanssaihmissiäsi kohtaan, opettele rakastamaan heitä ja etsi tilaisuutta tehdäksesi heidän hyväkseen jotakin, josta olet varma, että he haluavat niin tehtävän.”* Sitten hän lainasi vanhaa juutalaista sananlaskua: *”Jos kuka haluaa, että hänellä on ystäviä, esiintyköön ystävällisesti.”* [1438:5]

Ottakaa vaarin Mestarin sanat ”tunne kiinnostusta kanssaihmissiäsi kohtaan...”

Harjaannuta muistiasi niin, että se säilyttää pyhinä aarteinesi voimaa antavat ja muistamisen arvoiset elämän tapahtumat, joita voit tahtosi mukaan palauttaa mieleesi omaksi nautinnoksesi ja mielenlyennykseksesi. Rakenna tällä tavoin itseäsi varten ja itsesi sisälle galleria, jossa sinulla on varalla kauneutta, hyvyttä ja taiteellista loistavuutta. Mutta jaloimmat kaikista muistoista ovat suurenmoisen ystävyuden suurista hetkistä kertovat, aarteina vaalitut muistumat. [1779:4]

Nämä ihmiselon korkeat tasot saavutetaan rakastettaessa Jumalaa yli kaiken ja rakastettaessa epäitsekäästi ihmistä, Jos rakastat kanssaihmissiäsi, sinun on täytyntä havaita heidän arvonsa. Jeesus rakasti ihmisiä niin tavattoman paljon siksi, että hän antoi heille niin tavattoman suuren arvon. Lähimmäisistäsi

voit löytää arvoja parhaiten, kun otat selville heidän vaikuttimensa. Jos joku ärsyttää sinua, aiheuttaa mielipahan tunteita, niin sinun tulisi myötäeläen pyrkiä löytämään hänen näkökulmansa, ne syyt, jotka aiheuttavat hänen moittittavan käyttäytymisensä. Heti, kun ymmärrät lähimmäistäsi, sinusta tulee suvaitsevainen, ja tämä suvaitsevaisuus kasvaa ystävyydeksi ja kypsyy rakkaudeksi. [1098:1]

Jesus pystyi auttamaan ihmisiä näin paljon siksi, että hän niin vilpittömästi rakasti heitä. Hän todellakin rakasti jokaista miestä, jokaista naista ja jokaista lasta. Hän kykeni olemaan tällainen todellinen ystävä verrattoman ymmärryksensä ansiosta — hän tiesi perin tarkasti, mitä ihmisen sydämessä ja mielessä liikkui. Hän oli kiinnostunut ja terävä huomioidentekijä. Hän oli oivallinen inhimillisten tarpeiden ymmärtäjä, hän oli taitava inhimillisten kaipausten selvilleottaja. [1874:7]

Kun ihmisille on näin tavallista tuntee itsensä yksinäiseksi, eristyneeksi, laiminlyödyksi ja huomiotta jätetyksi, vaikka ympärillä on mahdollisesti koko joukko kanssaihmisia, ja sitten ilmestyy joku, joka osoittaa aitoa kiinnostusta jotakuta kohtaan **sellaisena kuin** hän on, tuo ihminen herkistyy ja tuntee mahdollisesti piristyneensä, koska joku aidosti kiinnostui hänestä. Tavattoman monet kulkevat kuin eksyksissä ja yksinäisyydessä. Tavattoman monet sortuvat hengelliseen pimeyteen. Kiinnostamalla ihmisistä ja jakamalla todellisen minämme muiden kanssa luomme arkielämäämme lukemattomia tilaisuuksia tuoda edes hiukan auringonvaloa muitten elämään.

Haluaisin mainita vielä yhden asian, joka mielestäni kruunaa käsittelemäni aiheen Jumalan yhteisyydestä, sisäisen elämämme jakamisesta ja Isämme tahdon täyttämistä. Tarkastelkaamme siis muuatta happotestiä, joka paljastaa miten tuloksellisia olemme tämän ihanteen käytännöllistytymisessä. Olettakaamme, että olemme tehneet lujaa työtä sisäisen elämämme kanssa: meille on kehittynyt tottumukseksi se, että osoitamme säännöllisesti halukkuutta jakaa sisäinen elämämme Isän kanssa. Olemme sinut tämän suhteen kanssa. Olettakaamme lisäksi, että meille on yhä helpompaa kiinnostua tuttavuuksistamme ja ystävyyttä heidän kanssaan — opimme yhä paremmin rakastamaan taas yhtä sielua joka päivä. Tunneimme olevamme yhä paremmin kuin kotonamme sosiaalisen areenan suhteissamme.

Happotesti on tämä: Kuinka aikaansaavia olemme **työskennellessämme** heidän kanssaan, joita olemme alkaneet rakastaa ja ihailla? Sivulla 311 sanotaan:

Universumin kaikista niistä ongelmista, joiden ratkaisu edellyttää kokemuksen ja soveltuvuuden tuoman viisauden käyttämistä, eivät mitkään ole älyllisten olentojen välisistä suhteista ja keskinäisistä yhdistymistä juontuvia tärkeämpiä. Olipa kysymys ihmisten välisistä yhteenliittymistä

kaupan ja liike-elämän, ystävyyden ja avioliiton puitteissa tai enkeliarmeijoiden välisistä yhteyksistä, niissä ilmenee jatkuvasti pientä kitkaa, vähäisiä väärinkäsityksiä, joka ovat liian mitättömiä herättämään edes sovittelijoiden huomiota, mutta tarpeeksi ärsyttäviä ja häiritseviä haitatakseen universumin sujuvaa toimintaa siinä tapauksessa, että niiden sallitaan kertautua ja jatkua. [311:5; korostus minun]

Avioliitossa ja perhe-elämässä haasteenamme on jatkuvasti työskentely ja eläminen niiden kanssa, joita elämässämme eniten rakastamme, ja olemme samanlaisen haasteen edessä, kun meidän on työskenneltävä ja toimittava yhdessä toisten kanssa laajemmilla puitteilla. Miten menettelemme henkilön suhteen, jonka kanssa olemme eri mieltä, mutta jonka kanssa meidän tulee toimia yhdessä saadaksemme tietyn työn tehdyksi? Saatamme rakastaa häntä syvästi, mutta mielestämme hän on väärässä jossakin tilanteessa tai on osoittanut heikkoa harkintakykyä, mutta jotenkin vain meidän on selvitettävä mielipide-erot, jotta käsillä oleva tehtävä tulisi suoritetuksi.

Tämä nimenomaan on hyvä happotesti osoittamaan, kuinka tuloksellisesti kykenemme ylläpitämään tuota ystävyyttä. Johtaako erimielisyys umpikujaan, jossa ystävyys joutuu vaakalaudalle? Oliko ystävyys alun alkaenkin vain ihon ohutta, kun se näin helposti särkyi?

Lähimmäistemme rakastaminen voi olla helppoa, ellei heidän kanssaan tarvitse työskennellä ja uurastaa. Meidän on helppo rakastaa toisiamme konferensseissa ja opintoryhmissä, mutta entä kun joudumme samaan komiteaan tai työryhmään?

Halusin äskeisellä sanoa, että meidän ei tule tuntee liian suurta omahyväisyyttä kysymyksen ollessa hengellisyydestä suhteissamme toinen toisiimme, ellei meitä ole koeteltu tavalla, joka osoittaa, miten tuloksellisia olemme työskennellessämme toistemme kanssa. *Urantia-kirja* sanoo sivulla 312:

*Eräs tärkeimmistä kuolevaisena kokemanne elämänvaiheen aikana opittavista läksyistä on **ryhmyty**. Täydellisuuden sfäärejä kansoittavat ne, jotka ovat oppineet tämän muiden olentojen kanssa yhdessä työskentelemisen taidon. [312:1]*

Urantia-kirja-opintojemme perusteella tiedämme, että muiden kanssa yhdessä työskentelyn oppiminen on yksi kuolevaisten evolutionaarisen ja finiittisen elämänuran pääpiirteistä.

Jos tutkimme Edentian koulutusmaailmoja käsittelevää jaksoa *Urantia-kirjan* sivulla 493, huomaamme, että tie, joka johtaa tiimityön osaamiseen ja arvolliseen sosiaalistumiseemme, on pitkä ja vaikea. Kasvumme vaatii välillä konflikteja.

Tärkeitä totuuksia nousee toisinaan pinnalle konfliktissa jonkun kanssa, jota rakastaa. Tulisi pitää mielessään, ettei konfliktin olemassaolo saa liikaa huolestuttaa; eikä sitäkään pidä turhia surra, ettei sen käsittely ehkä ollut ihan onnistunutta. Meidän tulisi

mieluumminkin työstää sitä, miten selvittää konflikti ensi kerralla ja auttaa toinen toistamme oppimaan parempia tapoja selvittää konfliktit.

On anteeksiantamatonta, jos annamme konfliktin tuhota ihmissuhteen. Täällä läsnäolevat ovat tulleet tähän konferenssiin rakkaudesta ja kiinnostuksesta *Urantia-kirjaa* kohtaan sekä siksi, että kirjasta ammennetut totuudet ovat tehneet meihin valtavan vaikutuksen. Tuntemamme hengelliset realiteetit ovat koskettaneet niin syvästi sisäistä elämäämme, että tunnemme tarvetta tehdä itsestämme ja maailmastamme paremman oppimalla yhä lisää näistä opetuksista sekä tarvetta tutkia keinoja näiden opetusten levittämiseksi kanssaihmisillemme maailman joka kolkassa. Moniko meistä on ottanut omakseen palvelukutsun, joka esitetään sivulla 43:

Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdyntyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsityksistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismielestä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmiselussa on parasta. [43:3]

Urantia-kirja haastaa meidät löytämään keinot ja menetelmät levittää viidettä aikakautista ilmoitusta. Niiden meistä, jotka ovat päättäneet työskennellä ryhmissä ja tiimeissä, tulee oppia, miten toimia **tu-
loksellisesti** ystäviemme kanssa. Meidän täytyy oppia kohdistamaan huomio yhteisiin päämääriin, vaikka vastassa usein onkin se haaste, että olemme rakkaiden ystäviemme kanssa eri mieltä. Ystävyiden todellisuus joutuu happotestiin tällaisten haasteiden edessä.

Urantia-kirja esittää meille monta esitelmaa tehokkaasta yhdessä työskentelemisestä. Jos *Urantia-kirjan* lukijatiimeinä haluamme muuttaa maailman tuomalla kirjan ja sen opetukset ihmiskunnalle, meidän tulee pitää alati mielessämme viisaaseen johtajuuteen kytkeytyvän järkevän tiimityön voima. *Urantia-kirjan* sivulla 911 sanotaan:

Sivilisaatiossa on paljon, hyvin paljon sen varassa, että löytyy innostunutta ja tehokasta kuormankiskomisen henkeä. Painavaa taakkaa nostettaessa ei kymmenestä miehestä ole juurikaan enempää hyötyä kuin yhdestä, elleivät he nosta yhdessä — kaikki samalla hetkellä. Ja tällainen ryhmätyö — sosiaalinen yhteistyö — on johtajuuden varassa. [911:2]

Tehokkaan ryhmätyön olennaisiin aineksiin kuuluu, että tiimin jäsenet ovat samaa mieltä tavoitteista ja että kukin ryhmän jäsenistä ottaa huomioon ja hyväksyy muut jäsenet ja tekee yhteistyötä heidän ja ryhmän johtajien kanssa. Tämä tarkoittaa usein sitä, että on otettava vastaan haaste suostua johonkin, josta ei

välttämättä ole samaa mieltä.

Onnistuneen yhteistyön merkittävimmät esteet ovat siinä, että monilla on epäkypsä mieltymys pitää kunniaa individualismia ja olla luottamatta henkilöihin, joilla on johtajan ominaisuuksia tai jotka ovat johtajan asemassa. Voimme estää ryhmän tehokkuuden riitautumalla toistemme kanssa työtapa- tai mielipideeroista johtuen.

Apostolit Natanael ja Tuomas toimivat kiintoisina kohteina tehokasta ja tehotonta tiimityötä tutkittaessa. Viimeisissä kehotuksissaan ja varoituksissaan apostoleille Jeesus sanoi Natanaelille:

"Natanael, sen jälkeen kun sinusta tuli apostolini, olet oppinut elämään ennakkoluuloisuuden yläpuolella ja olemaan yhä suvaitsevampi. Mutta sinun on vielä opittava paljon lisää. Olet ollut tovereillesi siunaus sikäli, että vakaa vilpittömyytesi on ollut heille alituisena muistutuksena. Kun olen mennyt pois, saattaa käydä, että suorasukaisuudestasi muodostuu sellainen este, ettet tule toimeen veljesi kanssa, olivatpa nämä entisiä tai uusia. Sinun tulisi oppia, että hyvänkin ajatuksen julkituomista tulee sovittaa kuulijan älyllisen tason ja hengellisen kehityksen mukaiseksi. Vilpittömyydestä on valtakunnan työssä suuri hyöty, kun se kytkeytyy hienotunteisuuteen.

"Jos oppisit työskentelemään yhdessä veljesi kanssa, saattaisit päästä pysyvämpiin tuloksiin..." [1960:2; 1961:1]

Jeesus sanoi Natanaelille myös: *"Jos siis palvelet minua koko sydämestäsi, pidä huolta siitä, että väsymätöntä kiintymystä osoittaen omistaudut tekemään kaikkiesi, jotta veljilläni maan päällä olisi hyvä olla. Sekoita ystävyttä neuvoihisi ja lisää rakkautta filosofiaasi. Palvele kanssaihmiäsi, kuten minä olen sinua palvellut. Ole ihmisille uskollinen, niin kuin minä olen sinusta huolta pitänyt. Vähennä arvostelevuuttasi; vähennä sitä, mitä joiltakuilta ihmisiltä odotat, ja niin vähennät pettymyksesi määrää."* [2049:1]

Pankaa merkille, että Jeesus sanoi Natanaelille: "Jos oppisit työskentelemään yhdessä veljesi kanssa, saattaisit päästä pysyvämpiin tuloksiin..." ja että hän antoi Natanaelille kokonaisen kokoelman ohjeita siitä, miten päästä suurempaan suvaitsevuteen kanssaihmiäsiä kohtaan. Tietämme kuitenkin, ettei Natanael kyennyt yhteistyöhön Pietarin ja muiden kanssa Helluntain jälkeen (2051:4), sillä hän vastusti evankeliumin julistamisessa tapahtunutta muutosta, kun Jumalan poikauden ja ihmisten veljeyden sijasta alettiin julistaa Kristuksen ylösnousemuksesta.

Joten vaikka hän olikin faktojen osalta oikeassa, hän ei kuitenkaan nähnyt sitä paljon oleellisempaa totuutta, että olisi kärsivällisesti pysytellyt tovereittensa seurassa ja työskennellyt suuremman asian hyväksi.

Natanaelin sanotaan olleen *kahdentoista apostolin joukossa ... vertaansa vailla oleva nero* [1558:5]. Jos hän olisi jäänyt Jeesuksen niin huolellisesti ja kärsivällisesti kouluttamaan ryhmään ja työskennellyt sen kanssa, hänen verrattomammalla evankeliumin ymmärryksellään

olisi mahdollisesti ollut lopulta myönteinen vaikutus suuntaan, jonka kristillinen liike omaksui.

Sen sijaan hän meni ilman seuraavaa Intiaan ja teki siellä epäilemättä hienoa työtä, mutta kuinka paljon enemmän hän olisikaan saanut aikaan, jos olisi ottanut vaarin Jeesuksen hänelle lausumista kehoituksista.

Samalla kun Natanaelin oli vaikea toimia hänen kanssaan eri mieltä olevien mukana, Tuomas sen sijaan osoitti suurempaa suvaitsevuutta. Sivulla 1562 sanotaan:

Kahdentoista apostolin kokouksissa Tuomas oli aina varovainen, ja hän puhui aina sellaisen menettelytavan puolesta, joka asetti turvallisuusnäkökohdat etusijalle, mutta jos hänen varovainen näkökantansa äänestettiin nurin tai hylättiin, hän oli aina ensimmäinen, joka lähti pelottomasti toteuttamaan päätettyä ohjelmaa. Kerran toisensa jälkeen saattoi sattua, että hän nousi vastustamaan jotakin hanketta sillä perusteella, että se oli hänestä uhkarohkea ja suurellinen; hän tapasi väitellä asiasta katkeraan loppuun saakka, mutta kun Andreas sitten tapansa mukaan äänestyi asiasta ja kun kaksitoista apostolia mahdollisesti olivat päättäneet tehdä juuri sitä, mitä hän niin sinnikkäästi oli vastustanut, Tuomas oli ensimmäisenä sanomassa: "No niin, mennäänpä sitten!" Hän oli hyvä häviöjä. Hän ei kantanut kaunaa eikä jäänyt lääkitsemään loukattuja tunteita. Ei ollut kerran eikä kahdesti, kun hän asettui vastustamaan sellaista, että Jeesuksen sallittiin asettua alttiiksi vaaralle, mutta kun Mestari sitten päätti ottaa sellaiset riskit, juuri Tuomas oli se, joka sai apostolit liikkeelle rohkeilla sanoillaan: "Tulkaahan nyt toverit, menkäämme ja kuolkaamme hänen kanssaan." [1562:2]

Voimme oppia paljon Tuomakselta, joka osoitti uskomatonta halukkuutta suostua kulloiseenkin toimintaohjelmaan, vaikkei hän täysin hyväksynytäkään johtajiensa ja tiimitovereittensa valitsemissa menetelmissä.

Joten, *Urantia-kirjan* lukijatoverini, pyydän teitä osoittamaan aitoja sielunne asenteita työskennellessänne toisten kanssa.

Pyydän, että opimme kukoistamaan ja kasvamaan konflikteista ja että muodostamme mahtavia miesten ja naisten tiimejä, jotka ovat halullisia sitoutumaan työhön *Urantia*-ilmoituksen puolesta. Oppikaamme toimimaan

toistemme kanssa saavuttaaksemme mielekkäitä päämääriä; älkäämme hajautuko pettyneiksi lahkokunniksi, jotka etsivät samanmielisiä veljiä ja sisaria, koska heidän kanssaan on helpompi työskennellä. Kään-nämmekö selkämme toimintaohjelmalle siksi, ettemme mahdollisesti pidä johtajiemme ja tiimitovereittemme valinnoista. Pysykäämme yhtenäisinä keskittyen yhteisiin tavoitteisiimme ja sopeutukaamme siihen, että matka on pitkä ja taatusti vaikea, jos kohta epäilemättä myös kiehtova ja palkitseva.

Tämän aiheen "Jumalan tahdon noudattaminen — Jumalan yhteisyys, ylimalainen tietoisuus Jumalan tuntemisesta" loppusanoina ja yhteenvetona totean, että sisäisen elämän jokaisen aidosti hengellisen kokemuksen todellinen arvo on siinä, missä määrin tosiasiallisesti jaamme todellisen minämme muiden kanssa, siinä missä määrin aidosti rakastamme ja palvelemme kanssaihmissiämme ja pidämme tuon rakkauden voimissaan ajallisuuden myrskyjenkin läpi. Sivulta 1096 lue:

*Uskonto ei ole menetelmä, jolla päästään paikalleen pysähtyneeseen ja autuaaseen mielenrauhaan, vaan se on heräte, joka panee asianomaisen **valjastamaan sielunsa dynaamiseen palveluun**. Se on koko minuuden pestautumista uskolliseen rakastavan Jumalan palvelukseen ja ihmisen palvelemiseen. [1096:6; korostus minun]*

Kun uskovan saa liikkeelle se henkivoima, joka seuraa vilpittömästä antaumuksesta Jumalan tahdon täyttämiseen, silloin hengen hedelmät tulevat totisesti ilmi: sielu organisoituu DYNAAMISEEN PALVELUUN.

Kiitoksia tarkkaavaisuudesta. Jumala siunatkoon teitä kaikkia.

Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa... [1221:2]

TOTUUDEN HENKI, SUOJELUSENKELIT JA MUUT YSTÄVÄT

MOUSSA NDIAYE
Dakar, Senegal

Hyvät naiset ja herrat, sallikaa minun tarkentaa, että tämä tutkielma annetusta aiheesta käsittelee ihmistä, hänen suhdettaan Jumalaan ja hänen toimintaansa kohti elämää ja valoa marssivissa luoduissa univertumeissa.

1. Ihminen itse

Tarkastellessamme ihmisyksilöä tulemme ensin todenneeksi hänen olemuksensa: Hän on kolmen realiteetin (edelleenkin käsittämätön) yhdistelmä, jotka tekevät hänestä tunnistettavan ja jotka ovat ruumis, mieli ja vapaa tahto. Nämä perusvarustukset, toimivassa yhteenliittymässä, ovat se vähin määrä, jotta hänestä voidaan puhua normaalina maan kamaralla elävänä ihmisolentona.

Kunhan luomme vähän tarkemman katseen keskivertoihmiseen, pääsemme laaja-alaisempaan käsitykseen: jokainen hänen osatekijöistään saavuttaa täyden ilmiänsä. Tapahtuu sarja muodonmuutoksia, mutaatioita ja muuntumisia ja hänen ruumiinsa muuttuu sikiöasteesta täysikasvuisen kehoksi, hänen mielensä yksinkertaiset primaarirefleksit muuntuvat mieleksi, jolla on älyllinen, moraalinen ja sosiaalinen järki, ja hänen persoonallisuutensa (hänen vapaa tahtonsa) kehittyi mielihyvään tai kipuun reagoivasta persoonallisuudeksi, joka tekee ratkaisuja, on idealistinen ja ylittää itsensä.

Nämä hänen olemuksensa osatekijöissä tapahtuvat muuntumiset ovat selkeä osoitus evoluutiosta hänen ihmisolemuksensa luomisessa. Mutta tämä evoluutio noudattaa yhä selvemmin suunnitelmaa, jossa erotamme selkeän näkemyksen täydellisyiden kaipuun aiheuttamasta edistyksestä. Itse asiassa hänen olemuksensa eri osatekijöiden muodonmuutoksen vaiheet paljastavat, että hän on hankkinut lisääntyvässä määrin menetelmiä, kokemuksellisia prosesseja ja maan päällä elämisen taitoa. Aikuisikä varustaa yksilön keholla, joka on psykomotorisesti äärettömän paljon kyvykkäämpi kuin vastasyntyneen keho; mielen, joka on harkintakyvyllään ja loogiikaltaan verrattomasti imeväisikäisen primaarirefleksejä verrattomampi, ja vapaan tahdon, jonka kyvyt ideainmuodostukseen ja itsensä ylittämiseen ovat mittaamattomasti suuremmat kuin yksinkertaisen mielihyvällä tai kivulla elämään tai ympäristöön reagoimisiin. Ihmisolennon koostumus sisältää selkeästi todellisen suunnitelman ja täsmällisen prosessin tuon yksilön täydellistämiseksi; suunnitelman hänen olemustaan koskevien samoin kuin hänen suhdettaan aineelliseen,

moraaliseen ja sosiaaliseen ympäristöön koskevien tavoitteiden saavuttamiseksi.

Voimme ikään kuin johtopäätöksensä todeta, että ihmisen tulo maailmaan on toden totta jonkin älyllisen aikaansaama. Ja tuo jokin on **evoluution**, edistymisen, lisääntyvän täydellistymisen ja tavoitteiden saavuttamisen **Henki**. Ja päämäärä on alati korkeammalla, yhä ylevämpi, yhä vastuullisempi, se on **korkeimmuuden Henki** — todellinen, konkreettinen ja kokemuksellinen.

2. Totuuden Henki

Kun ihmisolento tekee järjellisiä huomioita oman olemuksensa luomisesta ja toiminnosta, joka mystisesti ja integroivasti yhdistää hänen aineellisen, älyllisen ja moraalisen yksilöllisyytensä eri osatekijät; kun ihminen tiedostaa, että hänen varustuksenaan on äly ja tahtotoiminta ja että hänen koko olemuksensa, josta hän itse ei ole luonut ainuttakaan osaa, josta hän itse ei ole pannut kokoon vähäisintäkään osaa, on kokonaisuudessaan **hänen henkilökohtaisen päätösvaltansa** alainen, logiikka pakottaa hänet kieltäytymään olemasta onnekkaan sattuman tulos; häntä ei voi enää tyydyttää sellainen tieteellinen selitys, joka nojaa yksinkertaisesti tietoisuuden kieltäviin hypoteeseihin, persoonallisen tahtotoiminnan kieltävään filosofiseen järkeilyyn. Häntä ei myöskään voi tyydyttää teologia, joka väittää Jumaluuden olevan persoonaton, mitään jakamaton. Hänen harkinnassaan on ilmiselvää, että hän on luotu, joka polveutuu viisaasta, anteliaasta ja vastuuntuntoisesta **älyllisyyden Lähteestä**.

Moraalinen velvollisuus tämän Lähteen tuntemiseen, hänen luomakuntaa koskevien suunnitelmien käsittämiseen, hänen vastuunsa kohteen tietämiseen ja niiden metodien tuntemiseen, joilla hän puuttuu asioihin, nousee luontaisesti sellaisen henkilön tietoisuudessa, joka ryhtyy tarpeelliseen ja välttämättömään oman olemassaolonsa ja elämänsä merkityksen tutkimiseen. Mikäli lisäksi näihin aikuisen ja järjellisen ihmisen pohdintoihin vielä edellä mainitun johtopäätöksen, jonka mukaan hänen yksilöllisyytensä saa alkunsa **evoluution**, kasvun, täydellistymisen — lyhyesti sanottuna tavoitteiden korkeimman saavuttamisen — **hengestä**, se johtaa välittömästi selitykseen hänen olemassaolonsa syistä, hänen olemisensa merkityksestä, hänen vapaan tahtonsa eli järkensä velvollisuuksista. Hänen velvollisuutensa on omistaa ponnistelunsa olemuksessaan olevan täydellisen saavuttamiseen ja laajentamiseen, sillä se muodostaa

Totuuden Hengen perustukset ja mikä tässä tapauksessa on vastaus hänen Luojajumalansa suunnitelmaan.

Hänen olemukseensa luontaisesti kuuluva evoluutiotkasvun henki ja hänen olemuksestaan esille nouseva uskonnustamisen henki muodostavat hänen tietoisuudessaan perustan Jumalan suunnitelman, hänen jokaista yksilöä kohtaan tuntemansa rakkauden, ihmisen kohtalon ja lopullisen päämäärän eli **Totuuden Hengen** hengelliseen käsittämiseen.

Sitä paitsi tätä Totuuden Hengen — Jumalan olemuksen reaalisuus ihmisen tietoisuudessa — sisäistä toimintaa pitää täydentää vielä yhdellä lisäaspektilla: Olemme nousseet korkeammalle kuin minne ihmisolemuksen käsitetään voivan nousta; eli koemme ja tuomme julki Jumalan täydellistä jumaluutta. Tämä vaatii kohdetta, vastaanottavaa puitteistoa, vastaanotinta; siihen kuuluu veljeys ja — laajimmassa mahdollisessa merkityksessä — planetaarinen palvelu sekä Korkeimman Jumalan ja Kaikkivaltiaan Korkeimman palveleminen, mikä herättää tarpeen ja velvoitteen tuntea Luojaansa, jonka tiedämme olevan Infiniittinen, Täydellinen ja Ikuinen, ja tämä tarve nousee omasta tietoisuudesta, jos niin haluaa. Tämä oman olemuksen kyllästävä yhä verrattomampi tavoitteiden saavuttaminen määrää **Totuuden Hengen** etiikan: pitää edistyä kohti ykseyttä Todellisuuden Lähteiden kanssa ja tuoda esille heidän universumeissa ilmenevää yhteisliittoaan. Henki liittyy kaikkeen, mitä olemme sanoneet **Totuuden Hengestä**, siinä mielessä, että ihmistahdon, joka hengellisen oivalluksen kautta näkee välähdykseltä, miten Henki toimii tietoisuuden sisällä, tulee antaa periksi suurelle tarpeelle avautua Hengen vuodattamiselle tietoisuuteen siten, että kokee uskonnollisesti ja hengellisesti jumalallisuuden julkitulon kasvun ihmisolennessa. **Totuuden Hengen** suunnitelma on johdattaa ihminen täysimääräiseen samastumiseen Jumalan kanssa eli olemaan olemukseltaan jumalallinen ja tahtotoiminnaltaan Jumalan kaltainen. Ihmisen edistyvän hengellisen kokemuksen häiriintyminen merkitsisi myös **Totuuden Hengen** vuodattamisen häiriintymistä **hänessä**.

Jumalan suunnitelma, jonka mukaan hän jakaa täydellisyytensä ihmisen kanssa, liittyy ihmisen ikuisuuteen ja infiniittisyyteen, on Jumalan todellisesta rakkaudestaan antama lahja, ja rakkaus edellyttää, että se jaetaan olemuksensa mukaisesti, ja sen olemus on totuus, kauneus ja sen harmoniaa ja kauneutta osoittavat kuviot. **Totuuden Henki** pyrkii ihmisen tietoisuudessa taukoamatta ruokkimaan ihmisen kiinnostusta Jumalan hyvyttä kohtaan ja siitä oman osansa ottamista sekä intoa ja antaumusta osoittaa tätä rakkautta muista ihmisistä ja universumin muista luoduista koostuvan veljesyhteisölle, siinä tarkoituksessa, että tapahtuu kasvua, täydellistymistä ja valon ja elämän korkeimmuuden saavuttamista kaikkialla universumeissa. Tämä **Totuuden Henki** on kaikkialla joka hetki Jumalan totuuden, tahdon ja hyvyyden etsijöiden ja toimeenpanijoiden kanssa. **Tämä Henki pysyy iäti kaikkien niiden valona ja suunnanantajana, jotka tavoittelevat ikuisuutta ja**

jotka haluavat olla ikuisia ja täydellisiä.

Meidän on kuitenkin huomattava, että **Totuuden Henki** ei spontaanisti eikä helposti asetu ihmisen tietoisuuteen. Sitä edeltää yksilön erivaiheinen älyn, moraalin ja sosiaalisuuden kypsyminen.

Tämä henki liittyy myös etiikan ja palvelemien kehittymiseen ihmissydämessä. Idealismin, oikeuden ja oikeudenmukaisuuden tuntemukset ovat myönteisiä tekijöitä, ja ne helpottavat hengen ilmaantumista ja sen toimintaa ihmisen tietoisuudessa. Tämä johdattaaakin meidät esitykseni kolmanteen jaksoon.

3. Suojelusenkeli

On itse asiassa perin ilmeistä, että ihminen on kehittynyt eläintä muistuttavasta alkeellisestä tilasta siihen perhe- ja sosiaalisten suhteiden tilaan, jossa hän on nykyään. Samalla hän on noussut sellaisesta kulttuurivaiheesta, jossa hän ”ajatteli vain, kun hänen oli nälkä”, siihen tieteellisen, teknologiseen, poliittiseen ja kulttuuriseen tilaan, jossa hän on tänään. On yhtä ilmeistä, että hän on kehittynyt luonnonpelkoon perustuneesta uskonnollisesta tilasta siihen tietoisuuden tilaan, joka etsii Jumalaa ja löytää hänet. Jos kaikki nämä ideat ja ihanteet olisivat olleet kokonaan saavutettuina jo hänen planetaarisen uransa alussa, hänestä ei olisi voinut tulla sitä, mitä hän on nykyisin, hän olisi jo kaikkea tuota. Tämä johtopäätös ankuroituu tukevasti historiaan. Ihmisen muodonmuutoksen jälkivaikutukset, jotka ovat hänen tapasäännöissään jatkuvasti nähtävissä, todistavat selkeästi aikaisemmista muutosvaiheistaan. On yhtä lailla totta, että jos häneltä riistettäisiin hänen kulttuuriyhteiskuntansa tarjoama opetuksen virta, hän tuskin nousisi eläimellisen tasonsa yläpuolelle.

Tieteellisen, moraal-, yhteiskunta- ja uskonnollisen kulttuurin ideat ja ihanteet eivät ole luontainen osa ihmisen tietoisuutta. On niin ikään täysin totta, että ellei ihmisellä olisi luontaisia kykyjä niiden hankkimiseen, kyseiset käsitykset ja ihanteet eivät millään tavoin häneen vaikuttaisi. Ihmisen mentaalisten kykyjen ja hänen olemassaoloa ja elämää koskevien korkeimpien käsitystensä välillä on vääjäämättä ilmennyt yhteyteen saattavan ja yhdyntävän koordinoinnin vaikutusta.

Ihminen on tuskin kyennyt alkeellisen elämänsä alkuvaiheessa epäilemään ja vielä vähemmän ymmärtämään niitä tosiasia- ja totuussuhteita, jotka esiintyvät hänen eläimellisen olemuksensa ja niiden korkeampien taivaallisten realiteettien välillä, joiden luomus hän on ja joiden läsnäolo kauhistutti häntä ja joita hän aina pakeni. Niihin kuuluivat Suuntaaja (ihmisen tietoisuudessa toimiva Jumalan läsnäolevuus); suojelusenkeli, joka vaikuttaa moraaliseen ja yhteiskunnalliseen ympäristöön ihmisen tietoisuuden ympärillä, ja ennen kaikkea salaperäinen Kaikkivaltias Korkein, joka sulkee sisäänsä kaiken. He toimivat tarkoituksenaan saada aikaan ihmisen kykyjen ja taivaallisten suhteiden yhdistyminen. Tämä Kaikkivaltiaan Korkeimman toiminta tekee **suojelusenkelin** väliintulon

sekä mahdolliseksi että tarpeelliseksi. Enkelin antimenä on hänen erityinen sovittautumisensa ihmispersoonallisuuden tasolle mahdollistaakseen näin korkeimpien moraalisten, sosiaalisten ja hengellisten toimintamallien ilmaantumisen ihmisen tietoisuuteen. Tämä niin kaukana toisistaan olevien realiteettien kuin ihmisen ja Jumalan luonteen koordinoinnin kyky ja tämä yhdistämisen tekniikka on **suojelusenkelin** omin olemus. Ja meistä tuntuu, että vain enkelit (mistä luokasta tahansa) ovat kykeneviä suorittamaan tämän suojelevan tehtävän ja saamaan aikaan tällaisen ihmisen ja Jumalan luonteiden lähentymisen.

Suojelusenkelien toimintoihin kuuluu luoda ihmisen olemassaolon ja elämän aineellisten tosiasioiden ymmärrystä ja koordinoita ne taivaallisia realiteetteja koskevien käsitteiden ja ideoiden kanavan kanssa. Kyseisiin realiteetteihin kuuluvat mielenauttajahenget, eritoten palvonnan ja viisauden auttajat. Kunhan Jumalan tavoittelu ilmaantuu ihmismieleen, **suojelusenkeli** pyrkii kehittämään ihmisessä sitä pyrkimystä kohti taivaallista, hengellistä ymmärrystä, joka auttaa häntä tiedostamaan oman olemassaolonsa ja Jumalan suunnitelmien merkityksen. Näin enkeli luo kontaktin **Jumalan Pyhään Henkeen**. Seuraavassa vaiheessa **suojelusenkeli** auttaa ihmistä löytämään jumalasuhteensa luonteen ja sisällön eli edellä käsittelemämme **Totuuden Hengen**. **Suojelusenkeli** voimistaa väliintuloaan saadakseen ihmisen käsittämään ja hyväksymään Jumalan hyvyyden ja rakkauden ja syyttämään hänessä halun olla Jumalan täydellisen olemuksen kaltainen.

Suojelusenkelin ponnistukset ihmisen suhteen, jotka aluksi tapahtuvat yksinkertaisella fyysisen elämän käsittämisen tasolla, saavat nyt tavoitteekseen moraalisen ja sosiaalisen ajattelun herättämisen. Se jatkuu kohti kosmisen ajattelutavan hankkimista ja kohti hengellistymisen ylösnousemusuraa: ihmisen täyttää samannäköisyyttä Jumalan kanssa. **Enkelin** ponnistukset täydentävät Suuntaajan ponnistuksia ja auttavat Korkeimman Jumalan ponnistuksia. Se voisi jatkua koko inhimillisen tietoisuuden tutkimusmatkan läpi tavoiteltaessa Isää Korkeimman kautta. Tämä yhteistoimintaa ja antaumusta osoittava palvelu tekee **suojelusenkelistä** sisaren ja ystävän, jonka velvollisuus on muistuttaa yksilön tietoisuutta, järkeä, hänen määränpänsä merkityksestä ja sen viisaudesta.

Suojelusenkelin — ihmisen taivaallisen päämäärän suojelejan — koko elämä on omistettu täysin ihmisen elämän edistämiseen, jonka lopullisena kruunauksena on ihmisen hengellistyminen. Millaista antaumusta! Millaista palvelua! Millainen sisar ja ystävä!

4. Muut ystävät

Se mahtava näytelmä, joka kertoo Jumaluuden yhdistyneestä toiminnasta ihmisen tietoisuudessa ja ihmisyksilön

ympärillä ja häneen kohdistuen on vavisuttava kosminen spektaakkeli. **Suojelusenkelin** työ liittyy **Fyysisten Päävalvojain** tarjoamaan palveluun samoin kuin planetaaristen **keskiväliolentojen**, jotka ovat yhtä lailla mukana huolehtimassa yksilön kosmisesta kohtalosta ja jotka operoivat **suojelusenkelin** kanssa kohentaakseen ihmiselämän fyysisen miljöön toimivuutta ja laatua. Planetaariset serafit työskentelevät yhtäläistä huolta osoittaen tehdäkseen kansakuntien ja yhteiskuntien planetaarisesta elämästä niin korkealaatuista kuin suinkin ja ihmisrotujen ja yksittäisten ihmisten evolutionaarisiin näköaloihin yhä paremmin integroitunutta.

Näiden planetaaristen valvojien ponnistusten keskipisteessä toimii **Planeetan Hallitsijan** toimivalta, joka valvoo Jumalan tahdon ja ihmisrakkauden soveltamista ja toimeenpanoa, jotta ihminen jäisi eloon aineellisesta elämästään ja löytäisi hengellisen ilon, jonka Jumala on häntä varten varannut. Tämä jumalallinen ihmisestä huolehtiminen ja ystävyys hänen kanssaan ulottuu planeetan rajojen taakse, paikallis- ja superuniversumin kautta aina keskusuniversumiin saakka. Koko luomakunta on täynnä ihmisen **ystäviä**.

On yhtä tärkeää, että ihminen tahtois muiden **ystäviensä** rakkauden lisäksi etsiä rakkautta, jonka hänen veljensä ja sisarensa Jumalassa ja ennen kaikkea hänen **Hengelliset Opettajansa**, jotka pyhittävät hänelle sielujensa kaikki elämän rikkaudet, jotta hän näkisi hengellisen kutsumuksensa ja astuisi ylösnousemukseensa elämänvaiheeseensa, ovat häntä varten varanneet, ja iloitsi siitä.

Päätän tähän näitä **Totuuden Henkeä, suoje-lusenkeleitä ja muita ihmisen ystäviä**, koskevat pohdiskeluni, ystävien, jotka merkitsevät mieleemme tien, Jumalan hyvyyden, rakkauden ja kauneuden suurenmoisuuden ja tärkeyden, eläimestä polveutuvan ihmisen evoluution, täydellistämisen ja tavoitteiden saavuttamisen tähden, jotta hän saavuttaisi ikuisen menneisyyden, ikuisen nykyisyyden ja ikuisen tulevaisuuden korkeat laatusuureet ja arvot.

Olemme ikuisesti kiitollisia Jumalalle, ikuisesti palvovia ja äärettömyyteen saakka pyhittäytyneitä Ikuisen Infiniittiseen kätkeytyvän viisauden selville ottamiseen ja soveltamiseen.

Rakkaat veljet ja sisaret, kiitän teitä huomiostanne ja siitä että olette niin armollisesti kuunnelleet minua. Siunatkoon Jumala teitä!

Valitan sitä, etten mahdollisesti kyennyt tyydyttämään odotuksianne ja pyydän anteeksi sitä, etten pystynyt lunastamaan niitä pätevyys odotuksia, joita mahdollisesti liititte esitykseeni.

Vielä kerran: kiitoksia.

JUMALAN SUHDE YKSILÖÖN

CAROLINA ARANA
La Paz, Bolivia

Kysymyksessä on viides ja viimeinen niistä luvuista, joissa Uversan Jumalallinen Neuvonantaja kertoo Universaalista Isästä. Luku koostuu kuudesta jaksosta. Sen laatija johdattelee lukijaa seuraavien kokonaisuuksien pariin: tie Jumalan luo, Jumalan läsnäolo, oikea palvonta, uskonnon Jumala, tietoisuus Jumalasta ja persoonallisuuden Jumala. Jumalallinen Neuvonantaja selvittää meille yhden suurimmista ja käsittämättömmistä Jumalan mysteereistä: *Se, että jumalallinen on läsnä ihmisen mielessä, on mysteerien mysteeri.* [26:3]

Jumalallinen mysteeri sisältää sen myötäsyntyisen eroavuuden, joka vallitsee finiittisen ja infiniittisen välillä, ajallis-avaruudellisen luodun ja Universaalisen Luojan välillä, aineellisen ja hengellisen välillä, ihmisen epätäydellisyyden ja Paratiisin-Jumaluuden täydellisyyden välillä. [26:7—27:0]

Jumalan täydellisyyden infiniittisyys on niin suuri, että se tekee hänestä ikuisiksi ajoiksi mysteerin. [26:3] Jumala on kuitenkin ihmisen hengelliseen kokemukseen kuuluva realiteetti.

Joudumme jatkuvasti kohdakkain tämän Jumalan mysteerin kanssa; olemme ymmällämme siitä jatkuvasti laajenevasta, loputtomasta näköalasta, joka paljastaa totuuden hänen äärettömästä hyvydestään, loputtomasta laupeudestaan, verrattomasta viisaudestaan ja ylivermaisesta luonteestaan. [26:6]

Onko meidän mahdollista lähestyä Jumalaa?

Luontainen aineellisen olennon tilamme tekee mahdottomaksi meidän lähestyä Jumalaa, mutta Jumala on rakentanut sillan oman infiniittisyytensä ja meidän finiittisen tilamme välisen kuilun yli Ajatuksensuuntaajain avulla ajatteluamme suuntaamalla, mikä tekee mahdolliseksi meidän lähestyä häntä.

Ajatuksensuuntaajat ovat toden totta rakastavan Isämme antama paras lahja. Hän on tähän hengelliseen lahjaan personoinut rakkautensa. Meillä kaikilla on yhtäläinen etuoikeus nauttia samasta jumalallisesta läsnäolosta ja pyrkiä intiimiin henkilökohtaiseen yhteyteen tämän jumalallisen hengen kanssa.

Kun ihminen kadottaa näköpiiristään persoonallisen Jumalan rakkauden, Jumalan valtakunnasta tulee pelkästään hyvyyden valtakunta. [40:4]

Vaikka meidän onkin odotettava hengelliseen etenemiseemme saakka ennen kuin olemme kelpoisia olemaan hänen edessään, voimme jo nyt olla yhteydessä sisimmässämme olevaan hänen jumalalliseen läsnäolevuuteensa. Tämän tosiasian kokiessamme Jumalasta tulee hengelliseen kokemukseemme kuuluva

realiteetti.

Jumala siis on meissä todellinen ja me olemme todellisia hänessä. Hän on alkulähteemme, olemuksemme ja päämäärämme.

Sisimmässämme oleva Ajatuksensuuntaaja nimenomaan saa kosmosta koskevan hengellisen näkemysme tuntumaan todelliselta. *Ajatuksensuuntaaja on se kosminen ikkuna, jonka läpi finiittinen luotu voi uskon välähdyksinä nähdä rajattoman Jumaluuden, Universaalisen Isän, varmuuksia ja jumalallisuuksia.* [1129:1]

Voisimmeko epäillä Jumalan läsnäolevuutta?

Joka on kokenut Jumalan kokemus-idean kautta, tietää hänen läsnäolonsa varmaksi. Emme pysty todistamaan Jumalan läsnäolevuutta, ellemmme koe häntä mielessämme. Kokemuksemme on ainoa hänen reaalisuudestaan omaamamme todiste. *Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta.* [2097:3]

Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaiseen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta, vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. [1104:6] Meitä eivät vie Jumalaa kohti tunteemme vaan ajatuksemme.

Jumalan läsnäolevuus itsessämme määrätty siitä, että sisimmässämme on Ajatuksensuuntaaja, mutta hänen toimiva läsnäolevuutensa riippuu siitä, missä määrin toimimme tämän jumalallisen hengen opastusten myötäisesti.

Tämän jumalallisen Suuntaajan läsnäolo mielessämme paljastuu kolmena kokemuksellisenä ilmiönä:

1. Älyllinen kyky tuntea Jumala.
2. Hengellinen tarve löytää Jumala.
3. Persoonallisuuden kaipaus olla Jumalan kaltainen.

Jumalan läsnäolon toimivuus määrätty kyvystämme ottaa vastaan Isän tahto ja tahtomme pyhittäytymisestä Isän tahdon täyttämiseen. (64:4)

Ainoana todisteena siitä, että tunnistamme tämän yhteytemme jumalalliseen Suuntaajaan, on arkielämämme. *"Hedelmistään te heidät tunnette."* [65:0]

Vastauksena Jumalan toimivaan läsnäoloon palvonta on luonnollinen ja spontaani reaktio tämän sisimmässämme olevan rakastavan läsnäolevuuden tiedostamiseen: *Sanalla sanottuna palvomme Jumalaa sen vuoksi, mitä käsitämme hänen olevan* [65:5]. *Palvomme Isää ensi alkuun siksi, että hän on, sen jälkeen siksi, että hän on meissä, ja lopuksi palvomme häntä, koska me olemme hänessä.* [196:10]

Palvonta tapahtuu palvonnan itsensä takia; ru-

koukseen sisältyy oman eduntavoittelun ainesosanen. (65:5) Oikea palvonta on kokemus, joka toteutuu neljällä tasolla, se on: *mielen, sielun ja hengen tietoisuutta ja niiden yhdistymistä persoonallisuudessa.* [66:4]

Rukous kuuluu eittämättä uskonnolliseen kokemukseen. Tuloksellinen rukous kohdistuu vain siihen, *että saat jumalallista viisautta ratkaistaksesi ne erityiset inhimilliset ongelmat, jotka kohdataan noustaessa kohti Paratiisia.* [1002:12] *Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpään.* [1123:5]

Uskonto dynaamisena kokemuksena

Uskonnollinen voima ei ole yksilön henkilökohtaisten kykyjen tuote, vaan mieluumminkin ihmisen ja kaiken viisauden ikuisen lähteen välisen ylevän kumppanuuden aikaansaannos. [1119:7]

Uskonnollisen kokemuksen tuottama viisaus on melkeinpä paradoksi sikäli, että se on sekä ihmisperäistä että Suuntaajasta juontuvaa. [1119:7]

Ajatuksensuuntaajan työ selittää ihmisen alkeellisen ja evoluutionvaraisen velvollisuudentunnon muuttumisen edellä mainituksi korkeammaksi ja varmemmaksi uskoksi ilmoituksen paljastamiin ikuisiin realiteetteihin. [1118:4]

Uskonnollinen kokemus on Jumalan löytämisen tiedostamisen todellistuma. Koemme sitten sanoin kuvaamatonta riemuvoitosta aiheutuvaa rauhattomuutta selvitettyämme itsellemme, *että vaikken pystyisikään tekemään tätä, minussa elää se, joka voi sen tehdä ja joka on sen tekevä — universumien universumin Isä-Absoluutin osa. Ja tämä on se "voitto, joka valloittaa maailman, nimittäin uskonne."* [59:5]

Oikea uskonto on elävää ja sen tulee toimia. Uskonto ei koskaan tyydy pelkkään ajatteluun tai epäaktiiviseen tunnelmointiin, se on dynaamista! (1121:1)

Uskonnollinen kokemus *merkitsee ... lakkaamatonta aktiivisuutta hengellisen kasvamisen, älyllisen avartumisen, uusiin tosiasioihin yltämisen ja sosiaalisen palvelun alueilla. Ilman sangen aktiivista persoonallisuutta mitään todellista uskontoa ei ole olemassa.* [1120:4]

... aidosti uskonnollinen yksilö pyrkii samastamaan mi-nuutensa maailmankaikkeuden kanssa ja sitten omistamaan tämän yhdistyneen minänsä toiminnan kanssaolentojensa — ihmisten ja ihmisten yläpuolella olevien olentojen — muodostaman universumiperheen palvelemiseen. [67:1]

Jumalätietoisuus

Missään ihmisten kielessä ei ole sanaa, jota voitaisiin käyttää tarkoittamaan tätä "tuntemusta", "tunnetta", "intuitiota" tai "kokemusta", jota olemme päättäneet kutsua jumalätietoisuudeksi. Ihmisen sisimmässä oleva Jumalan henki ei ole persoonallinen — Suuntaaja on esipersonallinen —, mutta tämä Opastaja tuo esille sellaisen arvon, se huokuu sellaista jumalallisuuden tuntua, joka on korkeimmassa ja infiniittisessä merkityksessä persoonallista. Ellei Jumala olisi vähintäänkin persoonallinen, hän ei voisi olla tietoinen, ja ellei hän olisi tietoinen, hän olisi ihmistä alempi. [1130:5]

Jumalätietoisuuden tulee koostua kolmesta erillisestä todellisuuden tajuamisen tasosta:

1. Mielellisestä tietoisuudesta: jumala-idean käsittäminen.
2. Sielullisesta tietoisuudesta: Jumalan ihanteen käsittäminen.
3. Henkিতietoisuudesta: Jumalan henkitodellisuuden oivaltaminen.

Nuo kolme tietoisuuden tasoa yhdistämällä kuolevaispersoonallisuutemme on sen myötä oivaltanut Jumalan persoonallisuuden. Tämä hengellinen kokemus edellyttää Jumalan löytämistä ja vilpittöntä pyrkimystä olla hänen kaltaisensa. (69:6)

Kun mieli uskoo Jumalaan ja sielu tuntee Jumalan, ja kun ne yhdessä hoivaavan Suuntaajan kanssa kaikki halajavat Jumalaa, silloin on elonjääminen varmistettu. [69:8]

Persoonallisuuden Jumala

Ilman Jumalaa ja hänen suurta ja keskeistä persoonallisuuttaan ei koko laajassa universumien universumissa olisi mitään persoonallisuutta. Jumala on persoonallisuus. [28:4] *Persoonallisuus on — korkeimmassa merkityksessä — Jumalan ilmoitus universumien universumille.* [29:3]

Jumala ja ihminen eivät voi olla kanssakäymisissä, ellei kumpikin ole persoona. Tätä persoonallista yhteydenpitoa Ajatuksensuuntaajan läsnäolo voi auttaa suuresti. Persoonallisuuden saaneina olentoina havaitsemme Jumalan rakastavaksi persoonaksi. Kykenemme kumppanuuteen. Vain persoona voi rakastaa ja tulla rakastetuksi. Isyydestä tulee universumirealiteetti siksi, että Isä antoi meille persoonallisuuden ja on kytkenyt meidät persoonallisuuspiiriin.

Persoonallisuutemme kuuluu kaksi piirrettä, jotka osoittavat reagoivaa käyttäytymistä:

1. Minätietoisuus: Kyky tiedostaa persoonallisuutemme aktuaalisuuden realisuus sekä muut persoonallisuudet, sekä kyky omakohtaiseen kosmisten realiteettien kokemiseen, mikä on yhtä kuin identiteettisyyden saavuttaminen universumin persoonallisuuksien välisissä suhteissa. Sen minimi on minätietoisuus ja sen maksimi on jumalätietoisuus.
2. Luovan ja päätöksiä tekevän vapaan tahdon suhteellisen riippumattomuuden tajuaminen. (194:6)

Persoonallisuus suo meille positiivisen ja ajallisen identiteetin. Persoonallisuus on potentiaalinen mieli-varustuksessamme. Persoonallisuus on piilevänä esipersonallisessa Suuntaajassa, mutta kokemuksellinen persoonallisuutemme on aktiivinen vapauduttuaan elämän ylläpitimestä ja kausaatioon reagoinnin kahleista. Isä astuu syrjään, ja sinä hetkenä, kun päätämme persoonallisuutemme ikuisesta kohtalosta, käytämme vapaan tahtomme absoluuttista määräämisvaltaa. Mikään

toinen olento, voima, luoja tai toimija ei voi puuttua tähän päätökseen. *Ikuisuuden portti avautuu vain vastauksena vapaatahtoisen Jumalan vapaan tahdon omaavien poikien vapaasta tahdosta tekemään valintaan.* [71:7]

Miksi Isä halusi elää sisimmässämme tahtoomme alistuen?

Isämme vaikuttimena on iäti *jumalallisen rakkauden täydellinen ihanteellisuus.* [59:2] Hänen suunnitelmassaan hänen itsensä asettaman tavoitteen "*Tehkäämme kuolevaiset luodut omaksi kuvaksemme*" [85:5] saavuttamiseksi Ajatuksensuuntaajat ovat *Jumalan kuva* [1193:2], hänen henkilökohtaista rakkauttaan itseemme sovellettuna. Isän olemus *saa väkevimmän ilmauksensa ja suurimman tyydytyksensä siinä, että hän rakastaa ja että häntä rakastetaan.* [59:2]

Kvanttifysiikka, ilo ja Isän tahto

CAROL CANNON
Astoria, New York, Yhdysvallat

Arvelen teidän kaikkien tietävän, mihin tässä päädytään. Kaikki puhujat sanovat suurin piirtein samat asiat, mutta jokainen tekee sen omalla tavallaan. Voisimme yhtä hyvin antautua nyt syvään mietiskelyyn ja säästää itsellemme paljon aikaa ja säästyä turhalta puheelta, yritän siis olla nopea, joten seuraavassa yhden minuutin yhteenveto:

Uskoakseni meidät ihmiset, kaksijalkaiset ja kaksiaivoiset luodut, on suunniteltu olemaan ja syntymään sitä varten, että tuntisimme ja ilmaisimme iloa jatkuvalla syötöllä, ja se on kohdallamme Isän tahto.

Nimenomaan näiden ruumiiksi kutsumiemme fyysikaalisten apparaattien **kautta** ja eritoten tänä **nimenomaisena** ajankohtana eikä vain kulttuurimme historiassa, vaan myös astro-fyysisesti siellä, missä avaruuden puitteissa olemme, sekä kvanttifysiikan toimivuudesta omaamamme lisääntyvän tiedon myötä meillä on kaikki tarpeellinen kokopäiväiseen riemukseen kokemukseen, **vaikka** meille onkin annettu tehtäväksi kuvitella tämä nuori maailma valon ja elämän aikakauteen.

Se, miten suuntaamme fyysisiä, mielellisiä, emotionaalisia ja hengellisiä energioitamme tämän uuden tiedon varassa, avaa rajattomat kyvyt luovuuteen ja antaa keinot hahmotella uusi yhteiskunta sisältä ulospäin edeten eli suorittaa kvanttihyppy planeettamme hyväksi.

Okei, missä mennään? Minulla on nyt vajaat 20 minuuttia käsitellä melkoinen määrä ajateltavaa, mutta viime kädessä aikomukseni on vakuuttaa, että teillä on pääsy sisäsyntyiseen riemuun yhdessä hetkessä ja milloin

Jos kerran Isä teki meidät omaksi kuvakseen, voimme päästä täyteen tyydytykseen vain suurimmassa kokemuksessa: rakastaessamme Jumalaa ja ollessamme hänen rakastamiaan. (645:8). Tästä syystä meidät luotiin, ja tästä syystä Isä elää sisimmässämme meidän tahtoomme alistuen. Tällainen rakkauden kokeminen saa meidät elämään kultaisen säännön mukaan: rakastamaan veljiämme ja sisariamme niin kuin hän rakastaa meitä.

Vain siinä tapauksessa voimme liittyä Jeesuksen seuraan ja sanoa hänen mukanaan: "*Isä kirkasta nimesi; tapahtukoon sinun tahtosi.*" [1904:0]

tahansa, ja selvittää, miksi se on **ensimmäinen velvollisuutemme.**

Aluksi kuitenkin pyydän **teiltä kolmea** asiaa: Rentoutuisitteko ja kuuntelisitteko tarkkaavaisesti ja seuraisitte ajatuksenjuoksua hoksottimet pelaten, antaen sanojen ja käsitteiden ikään kuin ryöpytä ylitsenne?

Toiseksi, kun lasken kolmeen, tahtoisitteko vetää syvään henkeä ja sitten puhaltaa ilman suun kautta pihalle ikään kuin suuren huokauksen?

Okei? Yksi, kaksi, kolme ... ja päästäkää ulos ... aaah ...

Aistikaa nyt, miten tukevasti istutte tuolillanne, ajatelkaa ja **tuntekaa** hetken verran, miten fantastista on, että olemme paitsi maapallon keskuksen gravitaation otteessa myös maan keskuksen kautta järjestelmän keskuksen otteessa, ja niin edelleen aina Isän asuinsijoille asti, ja että koemme juuri sen verran ilmakehän painetta, ettemme leijaile tiehemme tai imeydy väellä ja voimalla avaruuteen, **emmekä** rusennu maan pinnalle liiallisen gravitaatiovoiman vetäminä. Voimme liikkua vapaasti!

Miettikääpä, miten ihmeellistä on olla yksilöllinen persoonallisuus ikuisine elämänkaarineen, istumassa täällä Wagner Collegen teatterisalissa, Staten **Islandilla**, New Yorkissa, yhdessä Yhdysvaltain osavaltiossa, planeetalla numero 606 nimeltään Urantia, 24:nnessä järjestelmässä nimeltään Satania, 70:nnessä Norlatiadek-nimisessä konstellaatioissa, Nebadonin paikallisuniversumissa, Ensanimisessä piensektorissa, Splandon-nimisen viidennen suursektorin sisällä, joka taas on osa Orvontonin superuniversumia, suuruniversumin seitsemättä segmenttiä, joka pyörii kokonaisuniversumia vastapäivään!

En voi lakata ihmettelemästä, että tälle kaikelle **on** olemassa **keskus** — gravitaatiokeskus, joka vetää meitä fyysikaalisesti, mielellisesti ja hengellisesti sisäänpäin — heittääkseen meidät sitten luultavasti taas ulos!

Okei, sanotte: ”mutta missä pihvi?” Haluatte tietää tämän yhtälön kvanttifysiikkaosasta. Sallinette minun palata lauseeseen ” hahmotella uusi yhteiskunta sisältä ulospäin”. Viittaani paitsi siihen, että ”heittää ensin hirren pois omasta silmästä, jotta näkisi ottaa rikan veljensä silmästä”, myös siihen, että ymmärtää, mikä tuon ulkopuolen sisäpuoli **on**, ja miten **kytkeydymme** tuohon Kaiken ja Kaikkien Infiniittiseen Sisäpuoleen? Mistä sisäpuoli koostuu operointijärjestelmämme eli geneettisen koostumuksemme kannalta katsottuna ja miten ja miksi meidät on pohjimmiltamme rakennettu radionkaltaiseksi laitteeksi, joka kykenee lähettämään ja vastaanottamaan monimuotoista energiaa ja ajatusta? Sallinette, että kerron teille, mikä minusta on yksi *Urantia*-kirjan hämmästyttävimmistä, ikään kuin ohimennen lausutuista toteamuksista. Se on sivulla 467:

Aine — energia —, sillä ne ovat vain saman kosmisen realiteetin eri ilmenemismuotoja, kuuluu universumi-ilmiönä luonnostaan Universaaliseen Isään. ”Häneen sisältyy kaikki, mikä on.” Saattaa näyttää siltä, että aineessa ilmenee myötäsäntäyksiä energiaa ja tulee esille omavaraisia voimia, mutta kaikissa näissä fyysisissä ilmiöissä esiintyviin energioihin liittyvät gravitaatiolinjat juontuvat Paratiisista ja ovat siitä riippuvaisia. Ultimatonin, ensimmäisen mitattavissa olevan energiamuodon, ytimenä on Paratiisi. [467:4]

Eli mitä muuta voimme äskeisestä päätellä kuin sen, että jokaisen pikkiriikkisen olevaisen samoin kuin jokaisen ison möhkäleen (niiden näennäisestä käyttäytymisestä riippumatta) sydämessä on absoluuttinen puhdas rakkaus!

Minusta tuntuu, että nyt arvostaisitte sitä, jos vihdoinkin määrittelen otsikkoni termit: (1) Kvanttifysiikka — mitä **kvantti** tarkkaan sanottuna tarkoittaa?

The Oxford Dictionary viittaa vuoteen 1910 sanan käyttöönottovuotena ja toteaa: ”Diskreetti energian yksikkökvantiteetti, joka määräytyy suhteessa atomin lähettämän tai vastaanottaman säteilyn frekvenssiin.” Edelleen: ”Kvanttiteoria on hypoteesi, jonka mukaan elektronista säteilyssä vapautuva energia ilmenee diskreeteissä määrissä eli kvanteissa.” Eli kvantti on periaatteessa mittayksikkö, partikkeli. Mutta sitten on tämä turhauttava ja maaginen ominaisuus, joka luonnehtii koko kenttää ja joka niin dramaattisella tavalla vapauttaa meidät, ja se on aalto-partikkeli-duaalisuus, eli onko aineen perusyksikkö aalto vai kiinteä partikkelit? Onko se valoa?

Valoa tutkittaessa havaitaan sama paradoksi: valo käyttäytyy aallon **ja** partikkelin tavoin. Erään toisen lukemani määritelmän mukaan valo on informaatiota sisältävä aaltopaketti, formaatissa olevaa energiaa, energiainformaatiota! Eivätkö olekin silmämme ja aivomme nerokkaasti suunnitellut kyetessään aistimaan ja tulkitsemaan valoa? Se stimuloi kahta tärkeää rauhasta: käpylisäketä (kolmatta silmää) ja hypotalamusta, joka

kontrolloi useimpia ruumiin säätelyjärjestelmiä ja joka toimii mielen ja ruumiin välillä kaikkeen tietoisuuteemme vaikuttaen.

Mutta ennen kuin punainen lanka katoaa, haluan mainita, että Erwin Schödinger kehitti aineen aalto-yhtälön ja niin sai alkunsa kvanttimekaniikka. Lainaan, mitä tohtori Amit Goswami kirjoittaa kirjassaan *The Self-Aware Universe* [Tiedostava universumi], sivulla 35: ”Atomin musiikki, sen aaltokuvio, on esiintymispaikasta riippumatta sama, olipa kysymyksessä maapallo tai Andromeda. Kaiken lisäksi tämä muuttumaton kuvio, joka riippuu vain sen tilassa vallitsevista ehdoista, on vailla historian häivääkään, vailla muistia; se generoi itse itsensä toistaen samaa esitystä loputtomiin.”

Antavat sitten meidän ymmärtää, että elektronit ovat todellisuudessa aaltopaketteja ja että ne puolestaan ovat — **todennäköisyys**kimppuja! Kaikki ympärillämme, itsemme mukaan lukien, on todennäköisyyskimppu? Tarkoitanevatko, että on suorastaan fantastinen yhteensattuma, että heräämme aamulla samana henkilönä ja että kaikki tämä pysyy koossa vain **sattuman** kauppaa?

(Muistakaa Goswamin juuri sanoneen, että aalto-partikkeli ei omaa historian häivääkään eikä muistia — mikä siis saa aikaan aineen koossapysyvyyden? Mikä pitää nämä kuviot yhdessä?)

Tiedemiesten koettaessa tehdä havaintoja atomia pienemmistä partikkeleista he eivät kykene mittaamaan tai määrittämään mitään ennen kuin heidän omat havaintonsa ja jopa odotuksensa ”kiinteyttävät” heidän havaintojensa kohteen. Lainaan taas Goswamia:

”Jos haluamme mitata elektronin sähkövarauksen, meidän on siepattava se johonkin, vaikkapa höyrypilveen, kuten tapahtuu höyrykammiassa. Tämän mittauksen tuloksena meidän on otaksuttava, että elektronin aalto kumoutuu, kyetäksemme näkemään elektronin kulkuradan tuon höyrypilven läpi. Heisenbergin sanoin: ’Elektronin kulkurata ilmaantuu vasta, kun teemme siitä havainnon. Sitä mitatessamme paikannamme elektronin aina partikkelina. Voimme sanoa, että mittauksemme redusoi elektroniaallon partikkelitilaksi.’”

Minut tämä panee ajattelemaan, että kyseessä on perin häilyvä kenttä; kenttä, jossa pohjimmaisena yhdistävänä tekijänä on havainnointi, odotukset. Mutta kukapa tuon tason havainnointia suorittaa?

Kysymyksessä on kaikenkattava mielen luoma kaavio, joka on niin suurenmoinen, että meidän on pinnisteltävä ääri rajoille saakka, saadaksemme mieleemme mahdutetuksi käsitykseen siitä pohjimmaisena olevasta ideasta, että on olemassa kaiken läpäisevä tarkoitus ja luova suunnitelma, joka tunkeutuu todellisuuden olemukseen sen kaikilla toisiinsa kutoutuvilla ja äärimmäisen hienosyisillä tasoilla.

Väittämani on, että muuan tietoisuudessa vaikuttava perusvire on juuri se, mikä luo järjestyksen kaikille tasoille: Isästä alaspäin, ja hänen alkuna toimiva, ikuinen aikomuksensa voitaisiin ilmaista lyhyesti latinankielisenä toteamuksena *summum bonum* (äärimmäinen hyvyys), Korkeinta Hyvää Kaikille. Arvelen, että ajallisuuden ja

avaruuden maailmassa oma nimenomainen persoonallisuutemme Jumalan infiniittisen persoonallisuuden ilmentymänä generoi sen pohjimmaisena olevan kaavan ja aikomuksen, jonka ympärillä ja jonka kautta sielumme tulee julki ja järjestää fyysisen ilmiönsä DNA:n ja pitää yllä tätä käsittämätöntä suhteiden verkkoa. Kaikkein järjestyttävien seikka on kuitenkin se, että miellä on vapaa tahto ja että voimme tuoda (tai olla tuomatta) antimemme tähän aikomusten virtaan *summum bonum* hyväksi. Mielestäni siis tehtävänä on ymmärtää sitä dynamiikkaa, jossa toimimme yhdessä kyseisen potentiaalilin kanssa, jotta näytteisimme oman osamme tässä fantastisessa draamassa, joka tarkoittaa luomistyötä Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluutin sisällä!

Miksikäs ei?

Kun 15-vuotiaana aloin lukea *Urantia-kirjaa*, luulin, että hommana on fuusioituminen, pääsy pois ruumiista ja planeetaltamme paljon tärkeämpien juttujen pariin. Minulta meni kymmenisen vuotta sen tajuamiseen, miten tärkeää on elää täysimääräinen kuolevaisen elämä. Lopulta sen sitten hoksasin, että okei olen täällä kokemassa ja tuntemassa, miten sieluni saumat venyvät, mutta nyt tunnen olevani paljon vähemmän erillään siitä eeterisestä maailmasta, jonne kaipasin päästä tai palata, sillä olen oppinut ymmärtämään, että tämän uskomattoman aparaatin, ihmisruumiin ja täydellisen kvanttilaitteen eli aivojen, **kautta** pääsen niille hienovaraisimmille kokonaisuniversumin tasoille, jotka ovat saavutettavissani. Minun tarvitsee vain oppia hienovaraisempia virittämistaitoja — kaistaleveys, jota voimme käyttää on jo nyt paljon suurempi kuin mihin meidät on johdatettu uskomaan — eikä *Urantia-kirjan* leikinlaskukaan rajoittuneisuuksillamme tee oikeutta meille annettujen mahdollisuuksien laajuudelle, ei edes tässä niin kutsutussa sähkö-kemiallisten mekaanisten reaktioiden rajoittuneessa kimpussa.

Yksi väittämäni tukeva kvanttifysiikan keskeisistä periaatteista on se, että kun kaksi aaltokuvioita vaikuttaa toisiinsa ilmaantuu kolmas kuvio, jota kutsutaan interferenssikuvioiksi. Se on itsessään täysin ainutlaatuinen kuvio; siinä esiintyy kokonaan uusi taajuus, joka on kummallisesti suurempi kuin sen osien niin kutsuttu summa. Tuttu esimerkki lammikkoon heitetystä kivistä: Lampeen viskattu kivi saa aikaan väreilyilmiön, joka reagoi lampeen heitetyn toisen kiven vastaavanlaisen aaltokuvion kanssa; tarkkailija panee merkille kolmannen ilmiön, joka kuvastaa tätä täysin alkuperäistä frekvenssikuvioita, mutta siinä esiintyy kokonaan omanlaatuisensa aallonhuiput ja -pohjat, jotka välimatkojensa puolesta poikkeavat täysin kahden kiven aikaansaamista alkuperäisistä aaltokuvioista.

Tämä kolmas eli interferenssikuvio on uusi muoto.

Ajatelkaapa seuraavaksi tiedemiesten kehittelemiä lasersäteitä, äärimäisen koherentteja valomuotoja, jotka ovat ihanteellisia interferenssikuvioiden aikaansaamisessa.

Arvaatteko, mitä aion seuraavaksi sanoa? Kyllä, totta se on, että itse kullakin meistä on sisimmässämme täydellinen interferenssikuvion luoja: se hassu kyky, jotka kutsutaan ihmistahdoksi. Kun sitä sovelletaan tietoisesti ja vastuullisesti mihin tahansa korjausta vaativaan kohteeseen — olkoon se henkilökohtainen tai yhteiskunnallinen — tuo lasersäde, joka edustaa tajunnan unelmointia siitä, mitä me eniten elämässä halajamme, voi nostattaa tosia, kauniita ja hyviä kuvioita, nyt voimakkaammin ja nopeammin kuin koskaan ennen. On meidän asiamme vapautua pelkän synn ja seurauksen aineellisen "realismin" orjuudesta ja käyttää tätä tehokkaampaa ja hauskeempaa elämisen tapaa, jonka perustuksina ovat:

Resonoiva kausaatio: Voimme kirjaimellisesti muuttaa maailmaa vuoteessamme tai mietiskelysoh-vassamme maaten, tai mistä hyvänsä sitten löydätkin sen hiljaisuuden, jossa keskityt ja viljelet niitä aivovärähtelyn kuvioita, jotka toimivat lasersäteiden tavoin aineen aaltokuvioihin vaikuttaen — olkoon kysymyksessä itsensä voittamisen käytöskuvio tai vanhentunut lääkintäjärjestelmä, poliittinen prosessi, kasvatustilafilosofia tai saastunut planeetta.

Mainio keino huomata, miten juuttuneita olemme (ja status quo haluisi meidän pysyvän sellaisina), on muistaa muuan intialainen juoni, jolla pyydystetään apinoita: Pyydystäjät kiinnittävät puuhun ruukun, joka on runsaasti puolillaan kahviherneitä, ja kun apina kahmaisee herneitä, se ei saa kämmentään ulos, koska sen nyrkki, herneitä täynnä, on liian suuri; herneistä se ei kuitenkaan luovu ja joutuu sen vuoksi pyydystetyksi. Aivan kuten pitäisi apinan, niin pitäisi meidänkin antaa vanhentuneiden, aineellisen maailman puhtaaseen synn ja seurauksen lakiin perustuvien ajattelutapojen mennä ja tarttua alikäytetyillä holografisilla aivoillamme näihin kvanttiperiaatteisiin ja käyttää senkaltaista verratonta kuvittelua, jollaista *Urantia-kirja* tarjoaa meille sellaisissa luvuissaan kuin "Erään naapuriplaneetan hallitusjärjestelmä" tai mikä vieläkin parempi "Valon ja elämän sfäärit". Tätä kuvitelmaa käyttäen voimme aikaansaada uudenmuotoisia interferenssikuvioita henkilökohtaiseen ja maailmanlaajuiseen elämäämme ja kohentaa sillä keinoin tätä pitkä ja vaivalloista evoluutioprosessia.

Jos muistatte, sanoin aikaisemmin, että juuri **nyt** on erityisen hedelmällinen ja tehokas hetki ja astro-fyysisen asemamme perusteella se tulee jatkumaan. Miksikö? Yksi syy siihen on sellainen seikka kuin fotonivyö, joka havaittiin vuonna 1961 satelliittikuljetteisillä instrumentein. Sallikaa minun hetken verran selittää, mikä **fotoni** on. "Fotoni on sähkömagneettisen energian kvantti, jonka massa on nolla, joka on sähköisesti varautumaton ja jonka linkaari on määräämättömän pitkä." Se koostuu kahdesta valokvantista: elektronista ja antipartikkelista eli positronista. Nämä kaksi törmäävät väijäämättä toisiinsa ja saavat aikaan fotonin. Tälläkin hetkellä meihin kohdistuu (ja meitä impulsoi tai katalysoi) näiden aktivoivien fotonien kuuro kulkiessamme linnunradan

oman segmenttimme läpi, samalla kun tiedostamme yhteyslinkkimme vaakasuoran suunnan järjestelmäpääkaupungin kautta ja niin edelleen. Juuri tästä syystä elämmekin kirjaimellisesti informaation aikakautta — valon (fotonien) aika on ottamassa meidät otteeseensa siitä riippumatta, suhtaudummeko siihen myötäkarvaan vai vastahakoisesti ja mainitsemiini kahviherneisiin takertuen.

Edellisen jälkeen tuntuu mukavalta määritellä, mitä riemu on. Minun on tarpeetonta kertoa, miltä se tuntuu, mutta voin tukea sellaista argumenttia, että pyrkiessämme täyttämään Isän tahdon kuta enemmän viljelemme iloa elämässämme ja ruumiissamme, sitä enemmän täytämme ”velvollisuuttamme” aktiivisella Jumalan valoa tässä ajallis-avaruudellisessa kasvualustassamme — ja suuri yllätys on se, että juuri tämän radionkaltaisen laitteemme avulla saavutamme tuollaisen fuusion! Monet teistä saattavat tuntea tohtori Christianne Northropin, joka vähän väliä esiintyy julkisella televisiokanavalla. Halussaan puhua totuudestaan hän lausuu: ”Meidät on johdotettu ekstaasia varten.” Olen varma, että useimmille teistäkin ovat tuttuja ne energiakeskukset, jotka säteilevät ruumiin läpi selkärangan pohjalta aivojen laelle. On hassua, että osasin arvostaa kundalinin merkitystä vasta, kun hyväksyin sen, että hermoissa oleva neste on se väliaine, jonka kautta valo kulkee ruumiissamme. Ruumiissamme on vähintäänkin kahdeksan hienon hienoa energijärjestelmää. Ja ilmakehässämme tapahtuvan ftoniaktiiviteetin lisääntymisen myötä ruumiimme aktivoituu tuon resonoinvan kausaation kautta, jota edellä selvitin. Meitä värähdytetään ulos ja pois vanhoista muodoista, jättämään emotionaalinen taakkamme ja menneisyytemme. Eli sillä tavoin poistamme hirren omasta silmästä; huomaamme, missä pelko ja vastarinta piilevät omassa hermojärjestelmässämme, siitä mikä ehdollistus se oli, joka ei tukenut eheyden tuntemustamme. Tarkistamme, mikä energiakeskus kätkee kyseisen muistiaineksen, vahingoittuneen DNA:n, ja ryhdymme parantamaan ja puhdistamaan sitä, jotta valo ja riemu täyttävät sen, kulkevat sen läpi ja sen kautta. Näemme sitten paremmin ottaa rikan veljemme silmästä, koska se on kuin jos yksi äänirauta värähtelee niin ja niin monta megahertsiä, niin seuraava äity (resonoivan kausaation vuoksi, voisin lisätä) värähtelemään samalla taajuudella. Oman parantavan kenttäsi voimakkuus on suoraan verrannollinen rakkautesi voimakkuuden kanssa. Mitä megahertseihin tulee niin tiedemiehet, jotka ovat tutkineet senttiikan (se tieteenhaara, joka havainnoi, miten ”luonnon dynaamiset kommunikaatiiviset muodot

[emootiot] toimivat ihmisessä täsmällisesti ja voimallisesti”) kenttää, ovat itse asiassa mitanneet ruumiin värähtelytaajuuden sen kokiessa erilaisia tunteita, samalla tavoin kuin toiset tiedemiehet ovat mitanneet maan ytimen värähtelyä. Ihmisruumis värähtelee päiväsaikaan 72 ja 90 megahertsin välillä, ja ihmisen kokiessa riemua luku nousee noin 115:een. Geologit ovat hiljattain mitanneet maan ytimen värähtelytaajuutta ja huomanneet, että se värähtelee nopeammin kuin kaksi vuosikymmentä sitten. Niinpä jotkut arvelevat, että tämä parhaillaan kokemamme ftoniaktiiviteetti vaikuttaa kaikkiin mi-neraaleihin, kasveihin ja eläimiin.

Olen siis saanut tietää, sen hyväksynyt ja sen nähnyt, että *Urantia-kirja* selostaa selkeästi kvanttifysiikan termein energiakeskusiemme olevan pyörteitä, jotka johtavat energiaa, ja kuta paremmin puhdistamme ja voimistamme hermojärjestelmää, sitä enemmän lisäämme kapasiteettiamme välittää tätä oleskelevaa riemua. Jaa, että missä se oleskelee? Ihan Paratiisin keskuksessa — jokaisen sellaisen nimenomaisen atomin keskuksessa, jollaisista itse kukin koostumme, luomakunnan sydämessä, sydämessämme, avoimissa kanavissa, jotka juoksuttavat tätä väärentämättömän riemun virtaa. Kuta enemmän linjaudumme Infiniittiseen Lähteeseemme, samastumme häneen ja resonoiimme hänen kanssaan, sitä enemmän toteutamme hänen tahtoaan.

Ajatellessanne sitä persoonallisuuksien skaalaa, joista muodostuu Seitsemän Jumala, Seitsemän Valtiashenkeä, jopa seitsemän superuniversumia, ja käsittäessänne heidät pyörteiksi, jotka laskevat mittamattoman korkeita energian, valon, informaation ja ilon värähtelyjen megahertsilukemia ja ajatellessanne heitä Korkeimman Jumalan energiakeskuksina tai chakroina, voitte helposti kuvitella, että hän on se pyörre, jonka kautta absoniittinen ja absoluuttinen kanavoivat aikomustaan! Eli miksemme keskittyisi puhdistamaan sitä ihmeellistä radiolähetintä ja -vastaanotinta, jolla meitä on siunattu, jotta Ajatuksensuuntaajamme voisi entistä paremmin antaa meille sitä ohjausta, jota voimme käyttää luodaksemme Taivaan maan päälle ja fuusioitumalla matkan varrella riemuun.

Rosendo de Aguilera, Suur-New Yorkin *Urantia*-yhdistyksen entinen puheenjohtaja ja pitkäaikainen kirjan lukija, syntyjään kuubalainen, oli aktiivinen konferenssijärjestäjä. Hän toimitti kaikki konferenssin ”aamunavaukset”.

OSAAMME KAIKKI ELÄÄ JUMALAN TAHDON MUKAAN

GAÉTAN CHARLAND
Ste. Sophie, Quebec, Kanada

Totta se on: Me kaikki osaamme elää Jumalan tahdon mukaisesti ja niin tehdessämme voimme olla varmoja siitä, että joskus ikuisessa tulevaisuudessa saavutamme Paratiisin. Mutta ei riitä, että omaa kaikki oikeat ominaisuudet ja osaa tehdä tuon pitkän matkan, vaan meidän tulee myös toimia päätöstemme mukaan ja päätösten tulee olla oikeita. Persoonallisuutemme eloonjääminen ja fuusiomme Suuntaajamme kanssa riippuvat päätöksistämme, päätösten vaikuttimista ja teoista, jotka tukevat kyseisiä päätöksiä. Kaikkien noiden päätösten ja tekojen vaikuttimena ja niiden rikastuttajana tulee olla uskomme. Voimme sanoa, että ilman päätöksiä ja tekoja mitään hengellistä edistystä ei tapahdu.

Teemmekö kaiken mitä tarvitaan? Onko meillä suunnitelma hengellisten päämääriemme saavuttamiseksi? Osaammeko uudistua hengellisesti? Ajattelemmeko ja elämmekö hengellisten toiveittemme mukaisesti? Tuommeko aikomuksissamme ja teois- samme julki jumalallisen Isämme tahtoa? Kysymyksiä, jotka joudumme kohtaamaan arkielämässämme. Meidän on työnnettävä itseämme yhä pitemmälle teillä, joka merkitsee eläimellisen olemuksemme hallitsemista ja ylittämistä, jos todella haluamme vastata jumalallisen lahjan, Salaperäisen Opastajan, kutsuun.

1. Kaksi käskyä

Jumala, joka on antanut ihmiselle käskyn olla täydellinen niin kuin hän on täydellinen, on laskeutunut taivaasta, jotta hänestä Suuntaajana tulisi ihmisen kokemuksellinen kumppani sen ylimateellisen määränään saavuttamisessa, joka näin on asetettu. Ihmisen mielessä asuva Jumalan osanen on absoluuttinen ja kvalifioimaton vakuutus siitä, että ihminen voi löytää Universaalisen Isän liitossa tämän jumalallisen Suuntaajan kanssa, joka tuli esiin Jumalasta löytääkseen ihmisen ja tehdäksään tästä Jumalan pojan jo, kun tämä vielä elää lihallisessa ruumiissa. [1176:3]

Tämä käsky en ensimmäinen siinä kahden käskyn sarjassa, joka kertoo meille Jumalan tahdosta. Toisen käskyn antoi Jeesus:

"Ja sinun täytyy muuttua yhä lisää Sinusta pitäisi tulla sen

uuden käskyn apostoli, jonka olen teille tänä iltana antanut. Omista elämäsi sille, että opetat veljesi rakastamaan toisiaan niin kuin minä olen teitä rakastanut." [1955:5]

Me ihmiset etsimme toisinaan kaikenkarvaisia vastauksia ja tapoja täyttää Isän tahto, mutta meillä on taipumusta unohtaa kaikkein perustavanlaatuisin teko: toteuttaa se, mitä eriten haluamme, eli olla kuin Isämme, joka rakastaen palvelee muita.

2. Jumalan tahto

Koko suuntaajalukujen pituudelta meitä muistutetaan muistuttamasta päästyä, että Salaperäiset Opastajat ovat Jumalan TAHTO ja että ne työskentelevät väsymättä tehdäksään meistä tuon TAHDON suhteen vastaanottavia.

Jokainen kuolevainen, joka tietoisesti tai tietämättään seuraa hänessä olevan Suuntaajan johdatusta, elää Jumalan tahdon mukaisesti. Tietoisuus Suuntaajan läsnäolosta on tietoisuutta Jumalan läsnäolosta. [1176:4]

Noiden yksinkertaisten totuuksien ja käskyjen tulisi olla riittävät ohjataksään meidät ikuisen elämän porteille. Me ihmiset vaadimme kuitenkin toisinaan paljon enemmän faktoja, totuuksia ja valistusta ennen kuin alamme edistyä ylöspäin johtavaa tietä täydellisyyteen ja jumalallisuuteen. Tarkastelkaamme Suuntaajien suhdetta yksittäisiin kuolevaisiin.

3. Suuntaajien suhde ihmisyksilöihin

Ensimmäisenä luemme tästä luvusta seuraavaa:

Sikäli kuin olen universumin asioista perillä, minä ainakin pidän ajatuksensuuntaajien osoittamaa rakkautta ja antaumusta koko luomakunnan tosimmoin jumalallisena kiintymyksenä. Poikien osoittama rakkaus heidän hoivatessaan ihmiskukuntia on verratonta, mutta Suuntaajan yksilöä kohtaan osoittama antaumus on liikuttavan jaloa, jumalallisesti Isän kaltaista. Paratiisin-Isä on ilmeisesti varannut tämän tavan pitää persoonallista yhteyttä yksittäisiin luotuihinsa vain Luojalle kuuluvaksi etuoikeudeksi. Eikä koko universumien universumissa ole mitään, joka olisi näiden persoonattomien entiteettien osoittamaan ihmeelliseen huolenpitoon täysin verrattavaa, entiteettien, jotka niin lumoavalla tavalla pitävät

evolutionaaristen planeettojen lapsia asuinsijoinaan. [1203:2]

Suuntaajien suhde ajallisuuden lapsiin on RAKKAUTTA, jumalallista rakkautta, joka tulee esille elämämme jokaisena päivänä, vaikkamme olisi siitä tietoisiaakaan. Suuntaajat, jotka tarjoutuivat tulemaan ja elämään mielessämme, toivat mukanaan suunnitelman, ikuisen elämänuran suunnitelman, jota voimme päättää noudattaa tai sen tyystin hylätä. Ne ovat luultavimmin käyttäneet enemmän aikaa ja tarmoa laatiakseen suurenmoisen suunnitelman elämämme varten kuin täällä maan päällä konsanaan tajuammekaan. Miten sen suhteen menettelemme? Paljonko aikaa ja energiaa olemme itse valmiita sijoittamaan omaan suunnitelmaamme kytkeytyä jumalallisen Opastajan ponnisteluihin?

Miten saamme tietää enemmän tästä suunnitelmasta? Mitä voimme tehdä saadaksemme tietää enemmän tästä suurenmoisesta suunnitelmasta? *Urantia-kirjassa* on vastauksia kysymykseen, mitä voimme tehdä ollaksemme vastaanottavaisempia Suuntaajamme johdatuksille. Ne saattavat olla tai saattavat olla olematta vastauksia, jotka haluamme kuulla tai lukea; ihmisillä on taipumusta etsiä helppoa ulospääsytietä, mutta tässä suhteessa YLÖS ja SISÄÄN olisivat paikallaan olevia sanoja. Tarkastelkaamme sitä, mitä voimme ja mitä emme voi tehdä kulkeaksemme käsi kädessä ja mieli mielessä Suuntaajamme kanssa.

4. Asenteemme ja tekomme

Mutta miten tylyä onkaan tieten tahtoen tahrata tai muulla tavoin tahallisesti saastuttaa se fyysinen ruumis, jonka on palveltava tämän Jumalalta saadun ihanan lahjan maisena tomumajana. Kaikki fyysiset myrkyt hidastavat suuresti niitä Suuntaajan ponnistuksia, joilla tämä pyrkii ylevöittämään aineellista mieltä, kun kehittyvän sielun hengellistä edistymistä puolestaan häiritsevät yhtä hirveällä tavalla pelon, vihan, kateuden, epäilyksen ja suvaitsemattomuuden mentaaliset myrkyt. [1204:3]

Mitä nuo fyysiset myrkyt ovat, jotka hidastavat Suuntaajan ponnistuksia aineellisen mieleemme ylevöittämisessä? Olisivatko ne huumeita, alkoholia, savukkeita ja tietäntyyppistä ravintoa! Jos ylimpänä halunamme tosissaan on toimia käsi kädessä ja mieli mielessä Suuntaajamme kanssa, meidän tulisi ryhtyä etsimään keinoja korvata jotkin noista aineista tai ne kaikki elämässämme jollakin muulla tai eliminoida ne siitä kokonaan. Meidän tulisi alkaa omaksua terveellisempiä elintapoja. Parannuskeinoja voisivat olla vaikkapa jonkin määräinen mutta säännöllinen liikunta tai erilaiset ruokailutottumukset. Tunnetta kaikki ilmaisu "terve sielu terveessä ruumiissa". Tähän se sopii mainiosti.

Mitä pitäisi tehdä mentaalisten myrkyjen suhteen? Miten pääsemme eroon noista huonoista per-

soonallisuuden ja luonteen piirteistä? Ehkäpä kelpo annos vilpittömyyttä ja nöyryyttä auttaisi meitä näkemään itsemme ja tajuamaan, keitä me oikeastaan olemme ja mitä voimme tehdä sen eteen. *Urantia-kirja* sanoo siitä näin:

Taivaan valtakunnan avaimet ovat: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä, Jokaisella ihmisellä on nämä avaimet. Ihmiset käyttävät niitä — edistyvät henkisyys suhteen — tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä. Korkein moraalinen valinta on valinta jolla on korkein mahdollinen arvo, ja tämä on aina — millä tahansa sfäärillä, kaikilla sfääreillä — valinta Jumalan tahdon tekemisen hyväksi. [435:7]

Liian usein, aivan liian usein, turmelette mielenne epärehellisyydellä ja paadutatte sen epäoikeudenmukaisuudella, alistatte sen eläimelliselle pelolle ja vääristelette sitä hyödyttömällä huolekkauudella. Niinpä, vaikka mielen alkulähde onkin jumalallinen, ei mielestä, sellaisena kuin te sen omassa ylösnousemusmaailmassanne tunnette, juuri ole suurenkaan ihailun kohteeksi saati ylistyksen tai palvonnan esineeksi. Kypsymättömän ja velton ihmisilyn tarkastelun tulisi johtaa nöyryydestä kertoviin reaktioihin. [103:5]

Voimme auttaa itseämme rukoilemalla päivittäin Isäämme opettamaan meitä ylittämään inhimilliset puutteemme. Voimme harjoittaa mietiskelyä, kuten Rodan Aleksandrialainen kehotti apostoleja tekemään Mestarin elämäntottumusten valossa. Voimme yrittää elää elämämme Rodanin filosofian ohjeiden mukaisesti. Sananlaskuhan sanoo: "Luja tahto vie vaikka läpi harmaan kiven." Jos haluamme suuntaajasuhteemme tehostuvan, meidän on toimittava, tehtävä päätöksiä ja pysyttävä niissä. Meidän on kuolettava vanhat ajattelutapamme. Meidän tulee löytää uusia tapoja kohentaa Suuntaajamme johdatusten käsittämistämme. Meidän tulee kurottautua ylöspäin yhtä voimallisesti kuin Suuntaaja kurottautuu alaspäin.

Jos huomaamme tarvitsevämme lisää suvaitsevaisuutta, kärsivällisyyttä tai nöyryyttä, meidän tulee rukoilla Jumalaa auttamaan meitä noiden ominaisuuksien saavuttamisessa, mutta meidän tulee vastavuoroisesti olla valmiita joihinkin elämäntilanteisiin, joissa meidän on päätöksiin ja teoin harjoitettava noiden samojen ominaisuuksien hankkimista. Kun ammattimainen kehonrakentaja haluaa suuremmat ja paremmat lihakset, hänen on harjoitettava joka päivä, kunnes hän pääsee haluamiinsa tavoitteisiinsa. Miksi se mielen kohdalla olisi toisin? Meistä on tultava ammattimaisia uskon ihmisiä. Meidän on tuotettava hengen hedelmiä.

Todiste veljellisestä suhteestasi jumalalliseen Suuntaajaan koostuu kokonaan niiden hengen hedelmien laadusta ja määrästä, jotka yksittäinen uskova elämäkokemuksessaan tuottaa. "Hedelmistään te heidät tunnette." [65:0]

"... sillä hengen hedelmät ovat rakkaus, ilo, rauha,

pitkämielisyys, lempeys, hyvyys, usko, sävyisyys ja itsehillintä.” Vaikka tällaiset hengen opastuksessa olevat ja jumalallisesti valaistuneet kuolevaiset vielä astuvatkin vaatimattomia uurastuksen polkuja ja inhimillistä uskottavuutta osoittaen täyttävät maisten tehtäviensä mukaiset velvollisuudet, he ovat jo alkaneet erottaa ne ikuisen elämänvalot, jotka tuikkivat toisen maailman kaukaisilla rannoilla... [381:7]

5. Oma tahtomme ja omat halumme

Suuntaajamme rakastavat meitä niin paljon, että ne eivät koskaan tee väkivaltaa mielellemme yrittämällä saada meitä muuttamaan ajatuksiamme. Ne kunnioittavat aina tahtoaamme, vaikka se merkitsisi hengellistä kuolemaamme.

Ne ovat sinnikkäitä, kekseliäitä ja työskentelymenetelmiensä osalta täydellisiä, mutta koskaan ne eivät loukkaa isäntänsä tahtotoiminnallista itseä. Jumalallinen Opastaja ei koskaan hengellistä yhtäkään ihmistä vastoin tämän tahtoa, vaan eloonjääminen on Jumalten lahja, jonka täytyy olla ajallisuuden luotujen haluama. [1204:6]

Tässä sana, joka ansaitsee tulla korostetuksi: **HALU**. Suuntaajasuhteemme tulee olla ylimmän halun ja rakkauden siteiden vahvistama. Kuinka voimme toimia enemmän yhdessä sisimmässä olevan ystävämme kanssa? *Urantia*-kirja kertoo, ettei eloonjäämisemme riipu niinkään uskomustemme sisältämisestä teorioista kuin päätöksistämme, päättäväsyydestämme ja horjumattomasta uskostamme. Eloonjäämisen salaisuus kätkeytyy ylipäähän haluamme olla Jumalan kaltainen ja olla valmis tekemään kaiken oleellisen tuon kaiken ylitse käyvän halun lopullisen täyttymyksen saavuttamiseksi. Suuntaajat eivät koskaan epäonnistu ryhtymyksissään; ne ovat täydellisiä. Me sen sijaan petämme Suuntaajia riistäessämme niiltä mahdollisuuden persoonallisuuden saavuttamiseen meidän kauttamme.

Inhimillisen olemassaolomme suuri päämäärä on virittäytyä Suuntaajamme jumalallisuuteen. Se on kuin kuuntelisi musiikkia radiosta. Mikäli haluamme kuunnella klassista musiikkia meidän on viritettävä vastaanotin oikealle taajuudelle. Ellemme ole oikealla aaltopituudella saatamme kuulla kaikenlaista musiikkia, mutta emme sitä, jota haluamme. Meidän on tarpeen käsittää, että virittyneisyys jumalalliseen kohtaloomme ei tarkoita, että elämä olisi itserusokintaa ja orjuutta, vaan se on pikemmin riemullista, rakkaudellisen palvelun ja aineellisten ja hengellisten todellistumien elämää.

6. Mitä voimme tehdä

Yhteistoiminta Suuntaajan kanssa ei tarkasti ottaen ole tiedostettu prosessi. Se perustuu etupäässä motiiveihimme, päätöksiiimme, uskolliseen päättäväsyyteemme ja ylipäähän haluamme. Mielemme ja tahtomme asenteista muodostuu yhteistoiminnan

todellinen sisältö. Meille kerrotaan, että voimme tietoisesti lisätä suuntaajaharmoniaa

1. Elämällä elämäämme korkeimpien totuus-, kauneus- ja hyvyyskäsitteemme mukaisesti, ei sen mukaisesti, mitä yleinen moraalinenormi sanelee. Meidän tulee pyrkiä koordinoimaan näitä ominaisuuksia viisauden, palvonnan, uskon ja rakkauden avulla.

2. Rakastamalla Jumalaa ja haluamalla olla hänen kaltaisensa. Meidän tulee hyväksyä hänet jumalalliseksi isäksemme ja elää elämäämme samaisen isän oikean pojan tavoin.

3. Rakastamalla vilpittömästi kanssaihmissiämme ja palvelemalla heitä iloisina ja onnellisina. Tämän kaiken tulee tapahtua järjestelmällisesti ja viisasta kiintymystä osoittaen.

4. Hyväksymällä riemullisesti kosmisen kansalaisuutemme ja aste asteelta enentyvät velvollisuutemme Korkeinta Jumalaa kohtaan.

Mikäli tosiaan ponnistelemme ymmärtääksemme nämä periaatteet, silloin olemme matkalla ylös- ja sisäänpäin. Meidän tulee myös hyväksyä se ajatus, että pyrkiessämme virittymään Suuntaajamme voimme kohdata vaikeuksia, voimme joutua hämmennyksiin, joskus saatamme jopa menettää rohkeutemme tai joutua tien sivuun, mutta jos niin käy, se ei merkitse, että tekisimme vastarintaa Opastajan johdatuksille. Tällaiset ongelmat kertovat toisinaan aktiivisen yhteistoiminnan puutteellisuudesta ja ne saattavat jonkin verran viivästyttää hengellistä edistymistä. Vain tietoinen vastarinta Suuntaajan johdatusta kohtaan voi estää kuolemattoman sielun eloonjäämisen.

7. Mikä mielessä on Suuntaajan toimintaa?

Meille kerrotaan Suuntaajien vastaanottavan ajallisuuden ja avaruuden virtapiirejä myöten jatkuvana virtana soljuvaa kosmista tietoa-ainetta. Mutta tämä suurenmoinen viisauden ja totuuden rikkaus jää mieleemme tavoittamattomiin, koska olemuksemme poikkeaa niin paljon Suuntaajan olemuksesta ja koska meiltä puuttuu tuon tiedon tunnistavan vastaanottamisen kyky. Tämä paljastaa, miten suuresti eroamme Suuntaajista. Kuta pitemmälle pääsemme hengellisessä edistymisessä, sitä paremmin Suuntaaja kykenee viestittämään meille näitä hengellisiä totuuksia. On kuin kuuntelisi AM-taajuudella, vaikka pitäisi virittyä FM-taajuudelle. Kysymys on harmoniasta fyysisen minämme, mielemme ja henkemme välillä.

Suuntaaja ponnistelee jatkuvasti hengellistääkseen mielemme ja kehittääkseen morontiasielumme. Suuntaajan tehdessä tuota suurenmoista työtään mielemme saattaa ilmaantua joitakin kuvia, ajatuksia tai käsityksiä. Kyseiset mielen ilmiöt eivät aina ole Suuntaajan aikaansaannoksia, ja meidän on viisasta olla hyvin varovaisia niitä tulkittessamme. On ehkä parempi liittää ne oman alitajuntamme toimintaan. Meidän on

luotettava Suuntaajaan kaikissa mielellisissä asioissa, jotka ovat tietoisuuden kuolleen tason tuolla puolen. Kun aika on siihen kypsä, tapahtukoon se tässä maailmassa tai vasta mansiomaailmoissa, Suuntaajat esittävät tarkan selvityksen hoivatoimistaan. Ne herättävät eloon jokaisen ihmismieleen kätkeytyvän aarteen.

8. Suuntaajien viestintää koskevia väärinkäsityksiä

Suuntaajat käyttävät monenlaisia menetelmiä työssään mielemme hengellistämiseksi ja pitäessään yhteyttä mielemme ylitietoiseen kerrostumaan. Pyrkinessämme keskustelemaan Suuntaajamme kanssa saatamme toisinaan luulla, että tosiaankin kuulemme Suuntaajan opastuksen. Olet saattanut kuulla joidenkuiden sanovan joko sinulle tai muille: ”Suuntaajani sanoi minulle niin” tai ”näen kauniita unia ja uskon Suuntaajani viestittävän minulle!” Suuntaajan tehtävänä ei ole kertoa meille, mitä tehdä ja mitä olla tekemättä. Sen työ on paljon hienovaraisempaa kuin tajuammekaan. Yrittäkäämme luoda kuva siitä, miten se toimii. Kuvitelkaamme, että kun tehtävänämme on tärkeän hengellisen päätöksen teko ja pyydämme Suuntaajan apua, se tapahtuu luultavasti kuin seuraisi hajuveden jättämää erittäin heikkoa tuoksujälkeä: saatamme pitää siitä, mitä aistimme, tai olla pitämättä. Kaikki riippuu tahdostamme ja halustamme täyttää Isämme tahto. Suuntaajat eivät koskaan pakota omaa toimintatapaansa meille. Jos se pakottaisi, siinä tapauksessa meillä ei olisi osuutta eikä arpa omiin päätöksiimme ja tekoihimme. Meillä ei olisi valinnan vapautta.

Halutessamme tulla Isämme kaltaisiksi, muunnamme tapojamme ajatella, tuntea ja elää. Uskomme lisää haluamme toteuttaa hänen tahtonsa, rakastaa ja palvelle kanssaihmissämme. Jumalan tahto on olemukseltaan rakkautta, anteeksiantoa ja palvelemista. Joten aina, kun arvelemme, että meidän pitäisi pakottaa toisille jotakin, jonka uskomme viestiksi Suuntaajaltamme, ajatelkaamme silloin asiaa toiseenkin kertaan ja käyttäkäämme omaamaamme vähäistä viisautta kysyäksämme itseltämme: Mitä Jeesus olisi tilanteessani tehnyt? Älkäämme lähtekö tulkitsemaan; älkäämme yrittäkö löytää jokaisesta ajatuksesta ja unesta Suuntaajan viestiä. Tuollainen tie on liian vaarallinen; se tekee meistä helposti epätasapainoisen pikemminkin kuin käyttökelpoisen.

Urantia-kirja kertoo, että eläinkunnalta saamamme perimän ja ennakkokäsitystemme vuoksi omatoimisten Suuntaajien on yhä vaikeampaa toimia ihmismielessä tehokkaasti. Meidän tulisi toisin sanoen olla varovaisempia ajatuksiimme tulkittessamme. Meille kerrotaan, että edetessämme matkallamme ylöspäin ja sisäänpäin me samalla käymme läpi mielellisen tuloksiinpääsyn psyykkisiä kehii, jotka auttavat Jumalallista Opastajaa pääsemään parempaan kommunikointiin kanssamme. Tarkastelkaamme siis

seuraavaksi psyykkisiä kehii.

9. Psyykkiset kehät

Kukapa ei olisi psyykkisistä kehistä kertovaa jaksoa lukiessaan yrittänyt selvittää itselleen, millä kehällä itse on tai minkä kehän on saavuttanut. Mahdollinen syy siihen, miksi meille kerrotaan näistä kehistä, on se, että meille halutaan kertoa hiukkasen enemmän perussuunnitelmasta täydellisen harmonian saavuttamiseksi Suuntaajan ja Jumalan tahdon kanssa. Se on ikään kuin kartta, jonka avulla saatamme yrittää tehdä itsestämme paremman. Se on toivoa antava ohjenuora osoittaessaan meille tien harmoniaan.

Meille kerrotaan sitä paitsi, että toivottavia eivät ole pelkästään hengelliset vaan myös älylliset ja fyysiset saavutukset. Tasapainoisen persoonallisuuden saavuttamiseen ei ihan riitä pelkkä neljännen osan lukeminen, ei edes koko *Urantia-kirjan* lukeminen. Meidän on huolehdittava myös älyllisen ja fyysisen dimensiomme tarpeista. Intellektuaalista ja kulttuurista kehitystämme kohentaaksemme voimme lukea kirjoja tieteestä, filosofiasta tai historiasta päästäksemme sitä tietä parempaan ymmärrykseen ympärillämme olevasta maailmasta. Voimme opiskella musiikkia ja kaikenlaisia taiteita harmonisoidaksemme elämäntapojemme ja ajattelumme kauneuden kanssa. Parempi tieteen tuntemus auttaa meitä suurempaan realismiin ja avoimuuteen kyetäksemme näkemään ja ymmärtämään Jumalan erilaiset ilmenemistavat aineellisessa universumissa. Parempi filosofian tuntemus auttaa meitä pyrkimyksissämme harmonisoida uskomme ja uskomuksemme uuden elämäntapamme kanssa. Se auttaa myös ymmärtämään henkilökohtaisen uskonnon tärkeyden sillä tavoin kuin *Urantia-kirja* meitä opettaa.

Katsokaa Jeesusta. Eikö hän ollutkin aina kiihkeä oppimaan, miten maailma menettelee, kyetäkseen vastavuoroisesti palvelemaan ihmiskuntaa paremmin? Eikö hän opetellutkin soittamaan musiikkia, piirtämään ja puhumaan muita kielii? Jeesus on antanut meille esimerkkejä, joita tarvitsemme aina. Meidän on vain tarpeen noudattaa korkeimpia toiveitamme ja toimia niiden mukaisesti.

Kehien saavuttaminen kuvastaa todellistumisemme astetta, joka perustuu henkilökohtaiseen JUMALASuhteeseemme. Ei ole kahta samanlaista persoonaa. Kun kaikki kehät on käyty läpi, saattaa olla, että tuloksemme ovat samanlaisia, mutta jokaisen kokemus sinne pääsemisestä on ollut erilainen. Tämä juuri tekee meistä Korkeimman Olennon kannalta niin ainutlaatuisia. Olemme ikään kuin hänen evolutionaaristen kokemustensa vastaanottimia. Hän tuntee, elää, rakastaa, palvelee ja edistyy meidän kauttamme ja meidän kanssamme. Hän on yhteinen sukulaistemme tässä evoluutionvaraisessa universumissa; juuri hänen kauttaan kuulumme samaan sukuun. Olemme osa hänen mieltään. Jokainen meistä on hänen

persoonallisuutensa infiniittisen ilmiön pieni solu.

Hetkenä, jolloin täyteen määräänsä todellistamme Korkeimman Olennon persoonallisuuden ilmiön kauttamme, olemme täydellisessä harmoniassa Jumalan tahdon kanssa ja tavoitteiden synkroniassa Suuntaajamme kanssa. Tapahtuma on oleva merkinä astumisestamme ensimmäiselle kehälle ja on johtava meidät ennalta määrättyyn fuusioon Jumala Isän infiniittisen osasen kanssa. Annamme ilmiön tuolle lahjalle oman persoonamme ja varauksettoman Isän tahdon täyttämiseen omistautumisemme kautta.

Meidän on työskenneltävä jatkuvasti ja joka päivä edistyäksemme ylimmän halumme toteutumisessa eli siinä, että olemme yhtä täydellisiä kuin Isämme on täydellinen, ja noustaksemme kehää toisensa perään, kunnes jonakin päivänä yhdistymme Suuntaajaamme ja kuulemme jumalallisen äänen, joka sanoo meille: ”Hyvin tehty, sinä uskollinen palvelija; olet ollut uskollinen joissakin keskeisissä asioissa; sinusta tehdään universon realiteettien valtiasta.”

Kyseisten kosmisen evoluution kehien saavuttaminen heijastuu kolmella tavalla:

1. **Suuntaajavirittyneisyys.** *Henkistyvä mieli lähenee suuntaajaläsnäoloa samassa suhteessa kuin se saavuttaa kehää.*

2. **Sielun kehittyminen.** *Morontiasielun ilmaantuminen osoittaa sitä laajuutta ja syvyyttä, jolla kehät hallitaan.*

3. **Persoonallisuuden todellisuus.** *Minuuden reaalisuuden määrä määräytyy suoraan siitä, missä määrin kehät on saatu haltuun. Persoonat käyvät yhä todellisimmiksi sitä mukaa, kun he nousevat kuolevaisten olemassaolon seitsemänneltä tasolta ensimmäiselle tasolle. [1210:3 —5]*

Seuraavassa katkelmassa meille kerrotaan, miten tärkeää on toteuttaa toiveensa ja päätöksensä elää Salaperäisen Opastajan ohjaavana vaikutuksena ilmenevän Jumalan tahdon mukaisesti.

Uskon antama motivaatio kokemuksellista täysimääräisen ymmärryksen ihmisen asemasta Jumalan poikana, mutta **toiminta**, päätösten toteuttaminen, on olennaisen tärkeää sille, että kehityksen kautta saavutetaan tietoisuus vähä vähältä kasvavasta sukulaisuudesta Korkeimman Olennon **kosmisen aktuaalisuuden** kanssa. Hengellisessä maailmassa usko muuntaa potentiaalit aktuaaleiksi, mutta potentiaaleista tulee Korkeimman finiittisissä maailmoissa aktuaaleja vain valintakokemuksen todellistumisen myötä ja sen kautta. Mutta persoonallisuustoiminnassa päätös Jumalan tahdon noudattamisesta liittyy hengellisen uskon aineellisiin päätöksiin ja tarjoaa näin ollen jumalallisen ja hengellisen tukipisteen, jolta

jumalakaipuun inhimillinen ja aineellinen vipusin voi toimia entistäkin tuloksekkaammin. Tällainen aineellisten ja hengellisten voimien viisas koordinoiminen lisää suuresti sekä Korkeimman kosmista käsittämistä että Paratiisin Jumaluuksien morontiaalista ymmärtämistä. [1211:2]

10. Lopullinen päämäärä

Käytyämme läpi kaikki seitsemän kehää tarvitsemme vielä yhden ylivoimaisen hengellisen saavutuksen päästäksemme lopulliseen ja täysimääräiseen kuolevaistahdon virittymiseen Jumalan tahdon mukaiseksi sellaisena kuin se ilmenee Ajatuksensuuntaajassa. Sitten olemme valmiit viemään Suuntaajan kanssa päätökseen ikuisesti tärkeän lopullisen toimituksen: oman persoonallisuutemme täydellisen fuusion Suuntaajamme kanssa. Tässä ikuisessa syleilyssä saavutamme kuolemattomuuden statuksen.

Saavutettuaamme kuolemattomuuden ja fuusioituttuaamme Suuntaajamme kanssa hyödyimme kumpikin tästä yhteenliittymisestä. Suuntaaja saa persoonallisuuden statuksen ja me saavutamme infiniittisyyden statuksen. Kaikki, mikä on Suuntaajan on oleva meidän; ja kaikki mikä on meidän, on oleva Suuntaajan. Tulemme olemaan kuin yksi. Tämän unionin myötä syntyy uusi olento. Tietyissä mielessä tämä uusi olento on ikuisesta menneisyydestä yhtä paljon kuin se on ikuista tulevaisuutta varten. Meiltä vaatii ikuisuuden toteuttaa tämän Salaperäisen Opastajan, tämän ikuisen lahjan, täysi potentiaali.

Yhteenvetona kaikesta siitä, minkä edellä niin monisanaisesti kerroin, meidän on muistettava tämä yksinkertainen totuus: tavoitteita kuvastava aikomus on yhtä kuin elonjäämisstatus.

Vaikka persoonallisuuskasvun kosmiset kehät tuleekin lopulta saavuttaa, niin siinä tapauksessa, että ajallisuuden sattumukset ja aineellisen olemassaolon hankaluudet ilman omaa syytä estävät sinua hallitsemasta näitä tasoja jo synnyinplaneetallasi, annetaan silloin, jos aikomuksesi ja halusi omaavat elonjäämisarvoa, määräykset koeajan pidentämisestä. Sinulle myönnetään lisäaikaa, jonka kuluessa voit osoittaa kelpoisuutesi. [1233:2]

Eikä elonjäämistä niinkään varmista se, mitä mieli käsittää, kuin se, mitä mieli haluaa käsittää. Henkeensamastumista ei niinkään ole se, mitä mieli on, kuin se, mitä mieli pyrkii olemaan. Universion tapahtuvaan ylösnousemukseen ei niinkään johda se, että ihminen on tietoinen Jumalasta, kuin se, että ihmisen kaipaa Jumalaa. Se, mitä sinä tänä päivänä olet, ei ole yhtä tärkeää kuin se, mitä sinusta päivä päivältä ja ikuisuudessa tulee. [1216:6]

LUKU 111 — SUUNTAAJA JA SIELU

CATHY JONES
Phoenix, Arizona, Yhdysvallat

Entäpä jos nyt tänä aamuna kertoisin sinulle, että sinulle on henkilökohtainen viesti henkipersonallisuudelta, joka on Äärettömän Hengen, Kolmannen Lähteen ja Keskuksen, luoma. Kyseinen persoonallisuus on Yksinäinen Sanansaattaja, Yksinäisten Sanansaattajain yhteisöstä, jotka on luotu niin, että he omaavat kokonaisuniversumin tehokkaimman ja nopeimman keinon yhteydenpitoon, sillä he kykenevät kulkemaan ajanlaskumme mukaan 1.354.458.739.000 kilometriä sekunnissa, ja että tämä Yksinäinen Sanansaattaja oli mukana komissiossa, joka vuoden 1934 paikkeilla lähetettiin maailmaamme, Urantialle, esittämään laajempaa totuutta maailmallemme.

Saisiko sellainen tieto sinut valpastumaan? Minut se sai.

Kyseinen viesti on luku 111, "Suuntaaja ja sielu", joka alkaa *Urantia-kirjan* sivulta 1215.

Mitä maailma tietäneeekään Ajatuksensuuntaajista, persoonallisuudesta ja kehittyvästä sielusta? Tiedemiehet ja filosofit ovat monet vuodet yrittäneet antaa näihin kysymyksiin tyydyttäviä vastauksia. Vastaukset löytyvät vain kosmisen oivalluksemme ja hengellisen löytämistemme kautta.

Urantia-kirjaa opiskellessamme olemme saaneet tietää, että:

1. **Persoonallisuus** on yksinomaisesti Ikuisen Isän meille syntymän hetkellä antama lahja. Kahta identtistä persoonallisuutta ei ole.
2. **Ajatuksensuuntaajat** ovat nekin Isän antama lahja hetkenä, jolloin teemme ensimmäisen eloonjäämisarvoisen päätöksen.
3. **Sielu** kehittyi mielessämme, kun elämme ja teemme hengellistä laatua olevia päätöksiä. Se on se "minä", joka seuraa meitä kuoleman jälkeen.

Tarkastellessamme itämaisia tai länsimaisia evoluutionvaraisia uskontoja huomaamme niille olevan yhteistä usko, jonka mukaan ihmisessä on ihmisruumiiseen asettunut jumalallinen olemus.

Tiedostaessaan, että Jumaluus on läsnä ruumiin ulkopuolella, ne kaikki oivaltavat samalla, että ihmisen mielessä kasvaa jokin, joka jatkaa elämäänsä ihmisen kuoleman jälkeen.

Urantialla useimmat nykyajan ihmiset uskovat sielun ilmaantuvan jonkinlaisesta jumalallisesta hengestä. Ihmiset ovat iät ja ajat uskoneet ihmisen sielun elävän ruumiin eri elimissä, kuten silmissä, munuaisissa, sydämessä, ja myöhemmin, aivoissa. Vielä aivan hiljattain ihminen liitti sielun vereen, hengitykseen, varjoihin ja jopa omaan kuvajaiseensa veden pinnalla.

Hindu-, kiinalais-, egyptiläis- ja afrikkalaisheimojen tarkastelu paljastaa, että ne tunnistivat Suuntaajan läsnäolon esittäen siitä erilaisia tulkintoja.

Vaikka hindut hyväksyivät **atman**-käsitteen, heiltä jäi ymmärtämättä kehittyvän ja potentiaalisesti kuolemattoman sielun olemassaolo.

Kiinalaiset katsoivat ihmisolennessa olevan kaksi aspektia: **yang** (sielu) ja **yin** (henki).

Egyptiläiset ja monet afrikkalaisheimot uskoivat kahteen tekijään: **ka** eli sielu oli jo ennalta olemassa oleva, mutta **ba**, henki, ei ollut.

Arkeologit ovat löytäneet paljon Niilinlaakson veistoksia. Yksi 15:nneellä vuosisadalla eKr veistetty reliefi kuvaa prinssin syntymää Niilinjumalan käsivarsilla, ja lapsen lähellä on ulkonäöltään samanlainen toinen lapsi — suojelushenki, joka symboloi egyptiläisten **kaksi** kutsumaa olennoitumaa.

Egyptiläiset uskoivat kan opastavan heitä paremmille elämän poluille ja vaikuttavan eritoten heidän kohtaloonsa tuonpuoleisessa. Tämän hengen uskottiin kuoleman jälkeen olevan odottamassa Suuren Virran toisella rannalla. Aluksi oletettiin vain kuninkailla olevan ka, mutta myöhemmin kaikilla vanhurskailla uskottiin olevan sellainen.

Sydämessään olevasta kasta puhuessaan muuan egyptiläishallitsija sanoi: "En halveksinut sen puhetta, kavahdin toimimasta vastoin sen opastusta. Näin menetellessäni menestykseni oli suuri Pääsin näin pitkälle sen nojalla, mitä se pani minut tekemään Sen antaman opastuksen turvin minusta tuli huomattu." [1216:0]

Monet uskoivat, että ka oli *jokaisessa oleva Jumalan lähettämä oraakkeli*. [1216:0] He uskoivat myös, että

heidän oli määrä viettää ikuisuus sydämessään ilo sisimmässään olevan Jumalan suosiosta. [1216:0]

Oletko kuullut ”pahasta silmästä”? Ilmaisua käytetään edelleenkin, ja monet esi-isämme uskoivat sen olevan sielu, joka katseli maailmaa ihmissilmien läpi. He pelkäsivät pahan silmän pahansuopaisuutta.

Miten merkittäviä valintamme ovat?

Aivot ovat aineellisia — mieli on niiden tuote ja on se inhimillinen maaperä, jolla henki-Opastaja toimii kehittääkseen kehittyvän morontiasielun. Se toteutuu vain, jos kyseinen persoonallisuus on siinä mukana.

Päästäksemme täyteen ymmärrykseen mielen toiminnasta meidän tulee ymmärtää seitsemää mielenauttajahenkeä. Elämänkantajain saattaessa elollisuuden jollakin planeetalla alkutaipaleelleen, Ääretön Henki lähettää sinne Universumin Äiti-Hengen kautta seitsemän virtapiiriä. Ne ovat:

- a. Intuition henki.
- b. Ymmärryksen henki.
- c. Rohkeuden henki.
- d. Tiedon henki.
- e. Neuvon henki.
- f. Palvonnan henki.
- g. Viisauden henki.

Vain ihmisille annetaan palvonnan ja viisauden henki. Kyseiset kaksi henkeä erottavat meidän alapuolellemme olevasta eläinkunnasta.

Siis, sielu voi kehittyä mielen yhteydessä. *Aineellinen mieli on se areena, jolla ihmispersoonallisuudet elävät, ovat itsetajuisia, tekevät päätöksiä, valitsevat Jumalan tai hylkäävät hänet, iästävät tai tuhoavat itsensä.* [1216:5]

Olemme kehittyneet ihmisten sukukuntana, meille on annettu elämän ylläpitoväline (ruumiimme). Ikuinen Isä on Ajatuksensuuntaajamme hahmossa antanut osan itsestään. Käsiimme ja omien päätöstemme armoille on annettu mieli, ja omien kättemme työtä on, elämmekö vaiko kuolemme! Me, ja vain me, voimme mielessämme tehdä ne moraaliset ratkaisut, jotka mahdollistavat muuttumisemme Suuntaajan kaltaiseksi, ja se on Jumalan kaltaisuutta.

Emmekö luulekin ruumiin, jota ravitsemme, jonka puemme ja jota suojelemme, olevan **meidän**? Ruumis on kuitenkin vain lainassa aineellisen elämänvaiheen ajan. Käyttäessämme tätä aineellista mieltä me joko hyväksymme tai hylkäämme ikuisen olemassaolon potentiaalain. Katsos, mieli on universumitodellisuudesta jokseenkin kaikki, mikä on oman tahtomme vallassa, ja sielu — morontiaminuus — saa mukaansa niiden päätösten sadon, joita minuutemme päivittäin tekee. Eikö olisi syytä pysähtyä ja miettiä hetkisen ennen kuin tekee irrationaalisia äkkipäätöksiä?

Fyysistä hahmoamme säätää sähkö-kemiallinen mekanismi, ja se koskettaa aavistuksenomaisesti yläpuolellaan olevaa henkis-morontiaalista järjestelmää.

Nuo elämämme järjestelmät jäävät meille lähes täysin tiedostamattomiksi, joten meidän tulee toimia mielessämme, jossa **olemme** tietoisia.

Eikä eloonjäämistä niinkään varmista se, mitä mieli käsittää, kuin se, mitä mieli haluaa käsittää. Henkeensamastumista ei niinkään ole se, mitä mieli on, kuin se, mitä mieli pyrkii olemaan. Universumissa tapahtuvaan ylösnousemukseen ei niinkään johda se, että ihminen on tietoinen Jumalasta, kuin se, että ihminen kaipaa Jumalaa. Se, mitä sinä tänä päivänä olet, ei ole yhtä tärkeää kuin se, mitä sinusta päivä päivältä ja ikuisuudessa tulee. [1216:6]

Tajuatko, että on **omassa** vallassamme antaa hengen valaista itseämme päivittäisiä päätöksiä tehdessämme, jotta elämästämme tulisi jaloa, kaunista, totuudellista ja hyvää — tosiasiaassa suurta, tosiasiaassa pahuuteen taipumatonta ja syntiin kykenemätöntä. Tai voimme vapaasti päättää antaa mieleemme vääristyä, kieroutua ja muuttua pahaksi ja rumaksi häijyn ja omaa etuaan ajavan ihmistahton synnillisten vehkeilyjen vuoksi. Voimme vapaasti valita!

Suuntaajat eivät koskaan manipuloi eivätkä hallitse ihmisen mieltä hänen oman tahtonsa vastaisesti. Niille ihmisen tahto on ylin hallitsija. Vapaata tahtoa kunnioittaessaankin ne pyrkivät silti jatkuvasti auttamaan meitä pääsemään ajattelun suuntautumisen ja luonteen muodonmuutoksen hengellisiin tavoitteisiin kehittyvän ihmisälän lähes rajattomalla areenalla.

Mieli on oma purtesi, Suuntaaja on luotsisi ja ihmistahto on kapteeni. Tämän kuolevaisaluksen päälliköllä tulisi olla niin paljon viisautta, että hän uskoisi jumalalliselle luotsille taivaaseen nousevan sielun opastamisen ikuista eloonjäämistä merkitseviin morontiasatamiin. Silkkää itsekkyyttään, velttouttaan ja synnillisyyttään ihmistahto voi torjua tällaisen rakastavan luotsin antaman opastuksen ja lopulta ajaa kuolevaisena eletävän elämänvaiheen haaksirikoon torjutusta armosta muodostuville tuhoisille matalikoille ja omaksutusta synnistä koostuville kareille. Kun annat siihen suostumuksesi, niin tämä uskollinen luotsi vie sinut turvallisesti ajallisuuden esteiden ja avaruudessa kohdattavien hankaluuksien ylitse itsensä jumalallisen mielen lähteille ja vielä senkin tuolle puolen, itsensä Suuntaajien Paratiisin-Isän luo. [1217:4]

Silloinkin kun tekomme ja päätöksemme osoittavat epäviisautta, mielemme pyrkii kohti yhtenäisyyttä iäti hengen ja mielen yhdistymiseen pyrkivän hengen kanssa.

Kuolevaisen ihmisen aineellinen mieli on sitä morontiakudelman kutovat kangaspuut, johon sisimmässä oleva Ajatuksensuuntaaja pujottelee kestäviä arvoja ja jumalallisia merkityksiä edustavat universumiluonteen henkikuviot — eloonjäävän sielun, jolla on perimmäinen määränpää ja päättymätön elämänura, eli potentiaalisen finaliitin. [1217:6]

Näin ollen **persoonallisuus** — **mieleen** ja **henkeen** liittyvänä ja **aineellisen ruumiin** koossa pitämänä — muodostaa uuden, alkuperäisen ja ainutlaatuisen universumiarvon, jolla on iätijatkuvuuden potentiaali: **sielu**.

Keskiväliolennot, nuo hengestä ja ihmisestä syntyneet persoonallisuudet, jotka ovat lähempänä meitä kuin ketkään muut hengelliset olennot, ovat kutsuneet sielua **keskimieleksi**, sillä se on aineellisen ja hengellisen välillä. Tämä johtuu siitä, että meillä on halu tuntea Jumala ja saavuttaa jumalallisuus, samalla kun yhä haluamme käydä läpi elämän kokemukset.

Tämä on mahdollista siksi, että mielemme ovat persoonallisia ja olemme yhteydessä eläintä korkeampiin todellisuuden kohteisiin. Tähän kaikkeen sisältyvä ihme on siinä, että toimimme yhdessä itsensä koko luomakunnan Jumalan tosiasiallisen osasen, Salaperäisen Opastajan, kanssa.

Tarkastelkaamme kehittyvää sielua vielä vähän lisää.

Vaikka olisimme tehneet vakaan päätöksen seurata sisimmässämme elävää Suuntaajaa, ilmenee silti hetkiä, jolloin kaikki ympärillämme näyttää olevan sekasorron vallassa, ja kaikista ponnistuksistamme huolimatta teemme virheitä ja epäviisaita päätöksiä. Kyseiset virheet eivät estä eloonjäämistämme, **ellemme** jonakin kuolemaamme edeltävänä hetkenä sattuisi päättämään, että kumoamme päätöksemme ja hylkäämme eloonjäämisen. Vielä eloonjäämisen jälkeenkkin meillä säilyy oikeus päättää ikuisen elämän hylkäämisestä aina siihen saakka, kunnes fuusioidumme Suuntaajamme kanssa. *Fuusioituminen Suuntaajan kanssa on merkki siitä, että ylönousemuskulevainen on ikuisiksi ajoiksi ja varauksetta päättänyt noudattaa Isän tahtoa.* [1219:0]

Sielu ei tee valintoja! Ajatuksensuuntaajan talentavien kykyjen varassa se kykenee vahvistamaan mielen tekemiä aineellisuuden ylittäviä päätöksiä. Se tallentaa ajatuksemme ja tekemme. Ajatuksensuuntaaja on kehittyvästä sielusta täysin tietoinen, ja mieli on sen läsnäolosta osittain tietoinen. *Ja näin minuuden aineellinen ja kuolevainen realiteetti astuu fyysisen elämän edellyttämästä koneistosta johtuvien aineellisten rajoitusten tuolle puolen ja saa uuden ilmenemismuodon ja uuden identifi kaation minuuden jatkuvuuden kehittyvästä ylläpitimestä, toisin sanoen morontia- ja kuolemattomasta sielusta.* [1218:8]

Uskonnon kaikki kaikessa on usko korkeimpien arvojen säilymiseen. *Mieli tietää määrän, reaalisuuden, merkitykset. Mutta laatu — arvot — tuntemalla tunnetaan.* [1219:5]

Sikäli kuin ihmisen kehittyvästä morontiasielusta tulee jumalatietoisuuden arvotodellistumana totuuden, kauneuden ja hyvyden läpätunkema, niin tämän tuloksena olevasta olennosta tulee samassa määrin hävittämättömässä oleva. Ellei ole mitään ikuisten arvojen säilymistä ihmisen kehittyvässä sielussa, silloin kuolevaisten olemassaolo on vailla merkitystä, ja elämä itse on traaginen harha. Mutta ikuinen totuus kuuluu: Minkä

ajallisuudessa aloitatte, sen viette varmasti päätökseen ikuisuudessa — jos se on loppuunsaattamisen arvoista. [1219:6]

Harva (jos kukaan) kuolevainen ymmärtää täysin, millainen ihme ihmismieli on ja miten aistiärsykkeet ja niiden muistikuviot ovat organisoituneet dynaamiseksi virikkeiden verkostoksi. Merkityksiä ja arvoja ei täysin aistinvaraisessa aineellisessa maailmassa ole. Ne käsitetään vain ihmiskokemuksen sisäisissä eli aineellisuuden ylittävissä sfäreissä.

Sivilisaatiot edistyvät nimenomaan ihmiskunnan **sisäisessä maailmassa**. *Sivilisaatio ei pysty juurikaan edistymään, kun jonkin sukupolven nuorison enemmistö suuntaa mielenkiintonsa ja tarmons aistittavan eli ulkoisen maailman materialistisiin pyrintöihin.* [1220:2] Vain ihmiskokemuksen hengellisestä maailmasta ovat löydettävissä ne korkeammat käsitykset, jotka myötävaikuttavat paremman ja kestävämmän sivilisaation rakentumiseen.

Ideat voivat saada alkunsa ulkoisesta maailmasta, mutta **ihanteet** syntyvät vain sisäisen maailman luovilla alueilla. Nykymaailma näyttää olevan ihanteiden kohdalla rutiköyhä. *Tämä on selitys kurjuuteen, avioeroihin, sotiin ja rotuvihaan.* [1220:9]

Ja milloin luovuus kääntyy tuhoisuudeksi, silloin olette kasvotusten pahuuden ja synnin matkaan saattaman hävityksen — sorron, sodan ja tuhon — kanssa. [1220:10]

Mennyttä ei voi muuttaa, vain tuleva on sisäisen minän tämänhetkisen luovuuden toimin muutettavissa. [1221:1]

Yksinkertaisesti sanottuna Jumalan tahdon täyttäminen ei ole enempää eikä vähempää kuin osoitus luodun halukkuudesta jakaa sisäinen elämänsä Jumalan kanssa. [1221:2]

Jumalan jäljitteleminen on avain täydellisyteen. Hänen tahtonsa täyttäminen on eloonjäämisen ja eloonjäämisessä tapahtuvan täydellistymisen salaisuus. [1221:3]

Kuolevaiset elävät Jumalassa, ja samalla tavoin on Jumala tahtonut elää kuolevaisissa. [1221:4]

*Rauha tässä elämässä, eloonjääminen kuolemassa, täydellisyys seuraavassa elämässä, palvelu ikuisuudessa — kaikki nämä saavutetaan (hengessä) **tällä hetkellä**, kunhan luodun persoonallisuus suostuu alistamaan — päättää alistaa — luodun olennon tahdon Isän tahdolle.* [1221:5]

Emme **luovu** omasta tahdostamme, vaan päätämme **pyhittää** sen ja saamme aikaan tahdon laajentumisen, tahdon ylevöitymisen, tahdon täydellistymisen — kohotamme tahtomme ajallisuuden tasolta siihen korkeampaan tilaan, jossa luotu poika on yhteydessä henki-Isän persoonallisuuteen, ja syntyy uusi kumppanuussuhde: ihmisen tahdon ja Jumalan tahdon kumppanuussuhde (1221:6).

Ihminen kohtaa paradoksin. *Kuolevaisen pulma on siinä kaksitahoisessa tosiasiasa, että ihminen on sidoksissa luontoon, vaikka hän samalla on ainutlaatuisen vapauden — hengellisen valinnan- ja toimintavapauden — haltija. Aineellisilla*

tasoilla ihminen huomaa olevansa luonnon kuuliainen palvelija, kun sen sijaan hengellisillä tasoilla hän on luontoon ja kaikkeen ajalliseen ja finiittiseen nähden voitokas. Tällaiseen paradoksiin liittyy pakostakin kiusausta, potentiaalista pahaa, päätöksenteossa esiintyviä erehdyksiä, ja milloin minä käy ylpeäksi ja ylimieliseksi, seurauksena saattaa olla synti. [1222:1]

Ylpeys on suurin kaikista niistä vaaroista, jotka piirittävät ihmisen kuolevaista olemusta ja uhkaavat hänen hengellistä eheyttään. Rohkeus on urheaa, mutta itsekeskeisyys on omahyväistä ja turmiollista ... [Terveellinen ja järkevä itseluottamus on hyvästä.] Ihmisen itsensäylittämisen kyky on se ainoa seikka, joka erottaa hänet eläinkunnasta. [1223:1]

Ylpeys on petollista, huumaavaa ja syntiä siittävää esiintyvä sitä yksilössä, ryhmässä, rodussa tai kansakunnassa. On kirjaimellisesti totta, että ”ylpeys käy lankeemuksen edellä”. [1223:2]

Urantia-kirjan sivulla 1223 Yksinäinen Sanansaattaja kertoo meille ”Suuntaajan ongelmasta”. Kyseessä on yksi kirjan kauneimmista ja puhuttelevimmista kohdista. Lue ystävällisesti se kokonaan. Näin minun esittämänäni se vilahtaa liian nopeasti ohi. Näin meille kerrotaan:

Urantian korkeammat ihmisrodut ovat moneen kertaan sekoittuneita, ne ovat monien rotujen ja eri lähteistä peräisin olevien kantojen sekoitus. Tämä monikoosteisuus tekee Opastajien tehokkaan toiminnan ihmisen elämän aikana äärimmäisen vaikeaksi, ja kuoleman jälkeen se lisää ehdottomasti sekä Suuntaajan että serafisuojeleijan ongelmia. Ei ole kauankaan siitä, kun olin Salvingtonissa ja kuulin erään kohtalonsuojeleijan esittävän puolustuksekseni virallisen selvityksen vaikeuksista, joita hän oli kohdannut kuolevaiskohdettaan hoivatessaan. Tämä serafi sanoi:

”Vaikeuteni johtui paljolti kohteeni kahden eri olemuksen välisestä päättymättömästä konfliktista: eteenpäin piiskaava kunnianhimo, jota vastaan toimi eläimelle ominainen välinpitämättömyys; korkeammalle kansanheimolle ominaiset

ihanteet, joiden kanssa menivät ristiin alemmantasoiselle rodulle ominaiset vaistot; suurenmoisen mielen ylevät tarkoitukset, joita primitiivinen perimä yllytti vastustamaan; kaukokatseisen Opastajan pitkälle ulottuvat näköalat, joita vastaan toimi ajallisuuden luodun lyhytnäköisyys; ylösnousemuksellisen olennon edistykelliset suunnitelmat, joita aineellisesta olemuksesta johtuvat halut ja kaipaukset muuntelivat; universumiälyn leimahdukset, jotka kehittyvän rodun kemiallis-energiaaliset käskytykset sammuttivat; enkelien kutsu, jota eläimen emootiot vastustivat; älyn kouliintuminen, jonka vaistonvaraiset taipumukset tekivät tyhjäksi; yksilön kokemus, jota rodun aikaa myöten karttuneet taipumukset vastustivat; parhaaseen tähtäävät päämäärät, jotka jäivät huonoita kohtaan tunnetun mieltymyksen varjoon; nerokkuuden korkealentoisuus, jonka keskinkertaisuuden painovoima mitätöi; hyvän eteneminen, jota pahan painolasti hidasti; kauneuden hienostuneisuus, jonka pahuuden läsnäolo tahraisi; loistava terveys, joka raukesi sairauden voimattomuuteen; uskon pulppuava kaivo, jonka pelon myrkyt saastuttivat; ilon lähde, jonka surun vedet kitkeröittivät; odotuksen ilo, jonka toteutumisen karvaus petti; elämän ilonhetket, joita kuoleman murehtimiset aina uhkasivat. Millaista elämää ja millaisella planeetalla! Ja kuitenkin, Ajatuksensuuntaajan aina käsillä olevan avun ja kannustuksen ansiosta tämä sielu saavutti kohtalaisen määrän onnea ja menestystä ja on nyt jo noussut mansonian tuomiosaleihin.” [1223: 6—7]

KONFERENSSEJA

ANZURA, Canberra, 6.—9.10.2000

CONO SUR, Santiago de Chile, 10.—12.11.2000

CONO SUR, Santiago de Chile, 12.—15.4.2001

Jatkoa sivulta 6, Nick Scalzo:

Te aikuiset tiedätte, että sisimmässänne oleva Isän osanen tekee sitä, mitä Ajatuksenmuuttajakin, mutta tekee sen Ajatuksensuuntaajana. Sen sijaan, että vaihtaisi yhtäkään mielenne ajatusta toiseksi, onhan teillä monen vuoden verran enemmän kokemuksia ja muistoja kuin lapsilla. Suuntaaja sovittaa mielessänne jo olevia ajatuksia. Hän virittelee ja hienosäätää niitä ikään kuin sanoakseen: ”Jos minä, poikani tai tyttäreni, olisin sinä, jos tällä hetkellä eläisin elämäsi, näin minä sen eläisin ottaessamme huomioon persoonallisuutesi, mielesi, sydämesi ja sielusi sekä nykyisen tilanteesi. Tee niin kuin minä tekisin: Ole yhtä täydellinen kuin minä olen täydellinen.”

Elä elämäsi niin kuin Jumala sitä eläisi. Luota aina häneen! Tämä on koko kokonaisuniversumissa kaikkein hauskinda.

Jutella vähän Taivaallisen Isämme kanssa

Tiedät, että on ihanaa keskustella Jumalan kanssa. Tiedät, että voit jutella hänelle niin paljon kuin haluat. Hän itse asiassa odottaa sinun puhuvan hänelle. Hänhän vain istuu nojatuolissaan odottamassa, että kerrot hänelle päiväsi tapahtumista, ja kerrot hänelle kuulumisesi. Hän kyllä kuuntelee. Aina. Hän tietää sinusta kaiken, ja hänellä on myötätuntoinen korva kuulla teitä kaikkia.. Voit kertoa hänelle yksityisesti kaikki elämäsi yksityiskohdat, salaisimmat salaisuutesikin. Hän nauttii sellaisesta. Ja halutessasi tietää jotakin, varsinkin jos haluat tietää, miten voisit tuntea hänet tai hänen Poikansa Jeesuksen paremmin, sinun tarvitsee vain kysyä häneltä. Hän vastaa sinulle aina. Vastausta voit joutua vähän odottelemaan, kunnes olet kypsä vastaukselle; mutta hän vastaa sinulle aina. Tämä on totta — muussa tapauksessa en olisi sinulle siitä maininnut.

Risti

Vuonna 1947 — haa, siitähän on puoli vuosisataa — kun oli lähes seitsenvuotias, kävin toista luokkaa Saint Maryn koulua Long Island Cityssä, tuossa New Yorkin sataman toisella rannalla ja East Riveriä pari mailia ylävirtaan. Ruokasalin ikkunasta näkyy osia Queensistä. Oli keskiviikko juuri ennen pääsiäissunnuntaita paastoviikolla. Olin toisluokkalaistovereitteni kanssa Saint Maryn kirkon viimeistä edellisessä vasemmanpuoleisessa penkissä. Opettajani toimiva nunna seiso viimeisen penkkirivin edessä takanani, mutta hän oli vähän oikeammalla ja katseli pappia, joka seiso kirkon etuosassa oikealla puolella, joten nunna ei kyennyt näkemään minua. Menossa oli papin johtama palvelus, jonka nimi oli ”ristin pysäkit”.

Ristin pysäkit olivat valkoisia veistoksia, jotka riippuivat seinältä eri puolilla kirkkoa. Ne esittivät Jeesuksen tarinan hänen matkallaan ristille. Papin kulkiessa seinän vierustaa asemalta toiselle hän luki rukouksia ja kertoi traagista kertomusta Jeesuksesta kantamassa ristiä Golgatalle ristiinnaulitsemisen päivänä. Kukin asema esitti yhden episodin Jeesuksen marssista

kohti ristiä.

Koska olin kuusivuotias, en oikein ymmärtänyt, mikä oli menossa ja miksi pappi luki rukouksia, en edes oikein tiennyt, mikä mies Jeesus oikeastaan oli. Minua ihmetytti, kuka tuo eri asemien esittämä miespolo oli: Pontius Pilatus ja sotilaat olivat häntä kiduttaneet, hänet oli pakotettu kantamaan raskasta puuhirttä ja sitten hänet naulittiin ristille. Tarkoiton, että tiesin toki Jeesuksesta, joulusta ja pääsiäisestä ja tuosta kaikesta, koska vanhempani ja opettajani toimivat nunnat olivat niistä kertoneet, mutta kuka Jeesus todella oli — siitä minulla ei ollut aavistustakaan. Kääntyessäni ympäri ja katsellessani ristipysäkkejä uudelleen ensimmäisestä viimeiseen ajattelin mielessäni, mihin kaameuksiin Jeesus oli alistettu. Sanoin itselleni: ”Mitä tämä oikein on? Kuka tämä Jeesus oikeastaan on? Miksi häntä kohdeltiin noin hirveällä tavalla? Kyllä osaa olla kauheaa.”

Kysyessäni itseltäni noita kysymyksiä katsoin kirkon alttarille päin. Näin siellä luonnollisenkokoisen ristin, jolla riippui luonnollisenkokoisen Jeesuksen kuva. Hänet kuvattiin käsiensä ja jalkojensa läpi hakattujen järeiden nauhojen haavoista verta vuotavana, orjantappurakruunu päässään ja lävistävä haava kyljessään. Tiesin, että jos minun huomattaisiin katselevan muualle kuin papin suuntaan, joutuisin vaikeuksiin opettajani kanssa, mutta katselin silti ristiä. Kuiskasin itselleni: ”Voi miten surullista ja ilkeämielestä! Miten kukaan haluaisi tehdä toiselle tuollaista? Kuka on tämä ristillä riippuva Jeesukseksi kutsuttu mies? Miksi hän on ristillä? Miksei kukaan pysäyttänyt tätä? Jos minä olisin paikalla pysäyttäisin tämän, jos voisin.”

En voinut katsoa ristiä pidempään. Se oli liian kaamea. Käänsin sen vuoksi pääni vasemmalle ja selkäni papille, sillä en halunnut katsella näitä surullisia kohtauksia enkä seuraavalla pysäkillä olevaa pappia. Ja katsellessani korkealla edessäni olevassaan uurrettuun pylvääseen kiinnitettyä himmeälasista valaisinta, sanoin mielessäni Jumalalle ja vielä sen toistaen: ”Jumala, kuka hän on? Ole kiltti ja kerro minulle!”

Silloin se tapahtui. Muistan nähneeni mieleni sisimmässä edessäni kirkkaan valkoisen ja lämpimän valon. Se oli suurempi kuin pylvääseen kiinnitettyt valot. Se katki kirkkaudellaan näköpiiristäni pylvään ja valot, mutta se ei vahingoittanut silmiäni. Ihmetyksissäni sitä katsellessani lempeä, rakastava ääni sanoi minulle: ”**Nicholas, tämä on Poikani Jeesus, joka tuli kertomaan maailmalle, kuka MINÄ OLEN.**”

Vau! Minun oli pakko istuutua, ja istuuduin. Kaikki muut seisoivat kääntyneinä papin puoleen, joka oli lähestymässä etummaista pysäkkiä oikeanpuoleisen seinän puolella. Minulla oli onnea sikäli, että kaikki katsoivat oikealle, joten kukaan ei nähnyt minua. Aloin itkeä. Tapaus oli niin liikuttava.

Istuessani siinä tämä ihana lämmin valo edessäni ja kuultuani tuon ihmeellisen viestin, joka kesti tuskin sekuntia, sanoin: ”Jumala, jos joskus vielä sattuisit tekemään jotakin tämän kaltaista, jos ikinä teet sellaista, kun olen lähellä, ole hyvä ja anna minun auttaa. Tekisin hänen hyväkseen ja sinun hyväksesi mitä tahansa. Jos saisain vaikkapa vain lakaista lattioita puolestasi, olisin iki-

onnellinen. Toisin jopa luudan mukanaani.” Muistan sitten lisänneeni: ”Jumala, ole kiltti äläkä unohda rukoustani, vaikka kävisin vanhaksi ja unohtavaiseksi. Rukoilen, että, mikäli ikinä ilmestyt uudelleen millä hyvänsä tavalla, muistutat minua tästä hetkestä ja olen oitis paikalla.”

Istuin paikallani hetken aikaa valkoisen valon himmetessä ja hävitessä, muistan seuraavaksi läimäyksen takaraivooni, kun nunna sanoi: ”Nicholas, huomio, käänny ja katsele pappia!” Ja noustessani seisomaan ja kääntyessäni ympäri vastasin: ”Kyllä, madame.”

Katsokaas, nuoret ystävieni, olin unohtanut tämän elämäni episodin, kunnes yhtenä päivänä vuonna 1981, esittäessäni Isällemme harrasta rukousta kysyin häneltä, miksi olin niin onnekas, että minut oli valittu palvelemaan häntä. Hän palautti mieleeni tuon päivän Queensissä, Saint Maryn kirkossa, noin kolmekymmentäneljä vuotta aikaisemmin, kun olin pyytänyt häntä muistamaan rukoukseni saada palvelua häntä, vaikka sen myöhemmin unohtaisinkin. Nyt sitten eletään vuotta 2000. Palvelen häntä, ja hän on tuonut nähtävilleni uuden ilmoituksen itsestään: *Urantia-kirjan*.

Jumalan tahdon täyttäminen

Haluan korostaa ja tehdä selväksi, että Jumalan tahdon täyttäminen ei ole mitään enempää eikä vähempää kuin että Jumala antaa meille täydellisen ratkaisun kaikkiin elämämme ongelmiin ja tilanteisiin. Hän tietää **kaikki** meille ja kaikille muille annettavat vastaukset. Hän tietää, mitä itse kunkin sydämeen ja mieleen kätkeytyy. Hän tietää, mikä on parasta ja täydellistä kullekin lapselle ja kullekin aikuiselle. Meidän tarvitsee vain etsiä hänen tahtoaan, löytää se ja sitten toteuttaa se ja antaa hänen huolehtia seurauksista.

Jumalan tahdon täyttäminen on helppoa. Usko pois. Se on kuin hengittäisi. Kaikki olemassa oleviksi uskomasi esteet ovat kuin mustia savupilviä, jotka voit yhdessä vihellyksessä puhalttaa olemattomiin. Ei ole konsti eikä mikään päästä sinne, missä Jumala on. Vaik ka hän näyttää olevan koskena riehuvan elämän virran tuolla puolen, Jeesus, hänen Poikansa ja Mestariimme, on jo rakentanut sillan toiselle rannalle. Hän on näyttänyt meille tien. Meidän tarvitsee vain omata uskoa ja luottamusta häneen ja kävellä sitten sillan yli kunhan sille pääsemme.

Ajatuksensuuntaajat

Seuraava toteamus muutti elämäni, kun sen todellinen merkitys alkuvuodesta 1970 valkeni minulle:

*Ja miten ne nauttivatkaan pitäessään enemmän tai vähemmän suorien kanavien kautta yhteyttä kohteeseensa! Kuinka ne riemuitsevatkaan, kun ne voivat luopua symboleista ja muista epäsuorista keinoista ja voivat siirtää sanomansa **silmänräpäyksessä suoraan ihmiskumppaninsa ymmärrykseen!*** [1193:6; korostus minun]

Johtuen tästä *Urantia-kirjan* opetuksesta ja korkeimmasta halustani palvelua Jumalaa päätin antaa Suuntaajani **siirtää** viestinsä **silmänräpäyksessä** suoraan

ihmisjärkeeni. Keskityn tutkimaan Jeesuksen käyttämiä menetelmiä hänen määrittellessään, mikä on Isän tahto, ja täyttäessään sen. Kaikki tämä selville otto, rukoileminen, päätöksenteko ja verraton omistautuminen Jumalan tuntemiseen ja hänen kaltaisekseen tulemiseen ja elämäni eläminen hänen Poikansa Mikaelin palveluksessa — kaikki kulminoitui mielessäni tietoisuudeksi sellaisesta todellisesta mahdollisuudesta, että henkilökohtainen Suuntaajani ohjaa ja johtaa minua.

Opin rakastamaan Suuntaajaani yhä enemmän, toimimaan hänen kanssaan yhä täydemmin ja pidin häntä yhä suuremmassa arvossa yksinkertaisesti siksi, että Suuntaajani oli syvästi kiinnostunut ajallisesta hyvinvoinnistani ja saavutuksistani maan päällä. (1204:1)

Yksinäiseltä Sanansaattajalta opin: *Toisinaan on mahdollista saada mieli valaistumaan, on mahdollista kuulla sisälläsi jatkuvasti puhuvaa jumalallista ääntä niin, että saatat päästä osittaiseen tietoisuuteen sisimmässäsi pysyvästi asuvan potentiaalisen persoonallisuuden viisaudesta, totuudesta, hyvydestä ja kauneudesta.* [1199:3]

Kuviteltepa tuota! Hän sanoi meidän voivan **kuulla sisällämme jatkuvasti puhuvaa jumalallista ääntä.**

Niinpä halusin kuulla hänen äänensä. Vähempään en tyytyisi. Kuvittelin, miltä tuntuisi jos mieleni mahdollisesti valaistuisi ja kuulisin hänen jumalallisen äänensä, joka puhuu sisimmässäni jatkuvasti. Ihmettelin, miltä tuntuisi, jos olisin osittainkin tietoinen hänen viisaudestaan, totuudestaan, hyvydestään ja kauneudestaan, joka on jatkuvasti sisimmässäni.

Ajattelin sen kuitenkin mahdolliseksi vain jollekulle, joka on yhtä täydellinen kuin Jeesus, Jumalan Poika. Minulta se ei kävisi. Sanoin: ”Miksi minua, tavallista pulliaista, pitäisi siunata sellaisella, että Jumalan henki puhuisi tai edes jollakin vähäisellä tavalla kommunikoi kanssani? En ole täydellinen — vaimoni voi todistaa, etten ole pyhimys. Jeesus on Luoja-Poika; minä sen sijaan synnyin New York Harborissa Brooklynissä, Verazzanon sillan takana.” Mutta tiesin, kuten Jeesus oli sanonut, että minäkin olin Jumalan lapsi, ja Pyhä Henki todistaa sen. Mikäli hyväksyn sen, minullakin on mahdollisuus kuulla jumalallista ääntä.

Opin myös, että *[t]ämä Suuntaaja saavutti Jeesuksen ihmismielessä toden totta riemuvoiton, mielessä, joka jokaisessa esiinnousseessa elämäntilanteessa säilytti pyhittäytyneen antaumuksensa Isän tahtoa kohtaan, sanoihan hän: ”Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun.”* [1200:5].

Meistä jokaisella siis täytyy olla yhtä lailla mahdollisuus tuntea tietoisesti Jumalan tahto **jokaisessa esiin nousevassa elämäntilanteessa.**

Miksei? Meidän tarvitsee vain pitää yllä **pyhittäytyntä antaumusta Isän tahtoa kohtaan.**

Helppo niin on sanoa, muttei tehdä — kuten tiedät. Mitä meidän tulee tehdä toteuttaaksemme tietoisesti tuon todellisen, elämänmittaisen, jokapäiväisen, jokatuntisen ja jokahetkisen **pyhittäytyvän** virittyneisyyden mielessämme odottavaan ja toimivaan Suuntaajaamme, niin kuin Jeesus teki?

Sitten luin Yksinäisen Sanansaattajan sanat:

Voit tietoisesti lisätä harmoniaa itsesi ja Suuntaajan välillä sillä, että

1. *Päätät vastata jumalalliseen johdatukseen; vilpittömästi perustat ihmiselämäsi korkeimmalle tietoisuudelle **totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä** ja sitten **viisauden, palveluksen, uskon ja rakkauden** avulla sovitat nämä jumalallisuudesta kertovat ominaisuudet yhteen.*

2. ***Rakastat Jumalaa** ja haluat olla hänen kaltaisensa ...*

3. ***Rakastat ihmistä** ja tahdot vakavissasi palvella häntä*

...

4. ***Riemumielin hyväksyt kosmisen kansalaisuuden** — toteat rehellisesti aste asteelta enenevät **velvollisuutesi Korkeinta Olentoa kohtaan** ... [1206:4—8; korostus minun]*

Emmekö kykene ymmärtämään, että pyhittäytyneesti valitsemme yhteydenpidon Jumalan kanssa, sen mukana tulee hänen tahtonsa etsiminen mieleemme syvyyksistä ja korkein tietoisuus **totuudesta, kauneudesta ja hyvydestä**; siihen kuuluu **Jumalan rakastaminen ja halu olla hänen kaltaisensa** sekä ihmisten rakastaminen ja halu palvella heitä samalla kun riemullisesti hyväksyy **kosmisen kansalaisuutensa ja velvollisuutensa Korkeinta Olentoa kohtaan**.

Kysymyksessä on todellakin ilmoitus, mutta ilmoitus jonka tietoinen testaaminen ei monenkaan kohdalla ole vielä toteutunut. Se näyttää liian helpolta. Ja sitähan se on.

Haluammeko jakaa sisäisen elämämme Jumalan kanssa? Haluammeko seurata häntä oppiessamme hänen ajatuksiaan siitä, miten meidän tulisi elää elämäämme? Tahdommeko sanoa: ”Päätökseni on tietää sinun tahtosi, Isäni”?

Tällainen luodon tekemä päätös ei merkitse, että luotu luopuisi tahdostaan. Kysymys on tahdon pyhittämisestä, tahdon laajentamisesta, tahdon ylevöittämisestä, tahdon täydellistämisestä. Ja tällainen valinta kohottaa luodon olennon tahdon ajallisen merkittävyyden tasolta siihen korkeampaan asemaan, jossa luotupojan persoonallisuus on kanssakäymisissä henki-Isän persoonallisuuden kanssa. [1221:6]

Tätähän me kaikki haluamme. Eikö niin? Pyhittäkäämme nyt tahdomme sinun kunniaksesi, Isä!

Käännekohta

Vuosi 1970, olin silloin 28-vuotias, oli käännekohta elämässäni. Aprikoin silloin: ”Miten kauan minulta menee päästäkseni Jeesuksen tavoin henkilökohtaiseen yhteydenpitoon Isämme kanssa?” Jeesus käytti lähes 24 elämänsä vuotta Suuntaaja-suhteensa täydellistämiseen. Hän aloitti ollessaan kuusivuotias kirjoitustaulu puhtaana. Hänellä ei ollut epäpuhtaita ajatuksia. Olin tuolloin 28-vuotias, ja taulu oli kirjavanaan yhtä ja toista.

Tein tuolloin yliveraisen päätöksen ryhtyä Jeesuksen tavoin hengelliseen etsintääni: ryhtyä pieniin juttutuokioihin Taivaallisen Isäni kanssa; pyhittäytyä hänelle, puhua hänelle usein ja etsiä hänen tahtoaan,

vaikken alussa ollutkaan varma siitä, mitä se olisi. Noudataisin niitä mieleni impulsseja, tuntemuksia ja johdatuksia, joiden arvelin olevan jumalatietaisuutta. Yrittäisin nähdä Jumalan tahdon mieleni ajatuksissa ja mielikuvissa.

Tiesin, että mikäli mielisin olla kaikissa elämän tapahtumissa, tilanteissa ja kohtauksissa hengellisesti menestyksekkäs, minun tarvitsisi antaa Jumalalle vain yksi ohitse kiitävä heti, **pyhä hetki**. Minun olisi tarpeen ensiksi tyyntä mieleni, katsoa sitten sen sisään ja etsiä ajatusteni joukosta hänen ajatustaan. Jos sattuisin löytämään hänen ajatuksensa, sitten minun pitäisi omaksua ne omikseni. Lopulta minulla pitäisi olla rohkeutta ja uskoa niiden toteuttamiseen ja täyttämiseen ja antaa hänen huolehtia seuraamuksista. Kaikki tuntui melko helpolta. Mutta olisiko se sitä?

Päätin uskoa ja luottaa häneen siinä, että mielessäni olevat hänen ajatuksensa olivat itse asiassa hänen muokkaamiaan omia tuttuja ajatuksiani. Uskoisin siihen, että hän oli ne muokannut ja että ne sisältäisivät korkeimmat käsitykseni hänen viisaudestaan, totuudestaan, kauneudestaan tai hyvydestään hänen rakkauteensa kietoutuneina.

Niiden tunnistamisen ei luulisi olevan vaikeaa. Minun ajatuksianihan hän muokkaa. Hän ei koskaan antaisi minulle enempää kuin minkä pystyn käsittelemään tai ymmärtämään, tietämään tai toteuttamaan. Sen jälkeen minun olisi vain odotettava sitä hetkeä, jolloin lopulta ottaisin vastuun mielestäni, etsisin sieltä hänen tahtoaan ja sen löydettyäni minulla tulisi olla tarpeeksi luottamusta ja rohkeutta sen tosiasialliseen toteuttamiseen. Siinä onnistuakseni minun pitää luottaa häneen varauksettomasti. Miksi minua pelotti? Kerronpa miksi: se ei vielä kuulunut omakohtaiseen tietoiseen kokemukseeni. Tuosta ajankohdasta lähtien etsin tosiasiallisesti ja tietoisesti hänen tahtoaan, löysin hänen tahtonsa eli ajatusviritteet, hylkäsin pelkoni, luotin häneen ja elin tosiaanikin elämäni niin kuin hän olisi sitä elänyt.

Eräänä kuumana kesäaamuna

Elokuussa 1975, omistauduttuani ja pyhittädyttyäni sisimmässä olevalle Suuntaajalle ja tätä tietoisesti neljän vuoden ajan koettuani, olin 33-vuotias. Työskentelin rakennusinsinöörinä työkohteenani 13-kerroksinen asuintalo New Havenin keskustassa, Connecticutissa, kun eräänä kuumana kesäaamuna pistäydyin sattumoisin rakennustyömaalla.

Päivä oli kaunis, ja kiitin Jumalaa siitä ja perheestäni. Jumala oli mielessäni koko aamun. Muistan rukoilleeni aiemmin tuona päivänä: ”Isä, mikäli voin olla sinulle tai Mikaelille avuksi, olen kuten olen aina valmis palvelemaan.”

Toiveenani on aina ollut — ja tein sen tietäväksi Suuntaajalleni — että halusin kyetä tunnistamaan hänen tahtonsa minä hyvänsä päivän tai yön hetkenä, ikään kuin ohi kulkien, millaisen metelin tai kriisin keskellä tahansa. Minulle ei riittänyt hiljaisuudessa istuminen ja Jumalan mietiskely ja yhteydenpito hänen kanssaan. Halusin kokea

Isän niin kuin Jeesus hänet koki, ohi kulkiessaan, hetki hetkeltä, missä hyvänsä ja kaikissa tilanteissa. Halusin hänen olevan osa päivittäistä elämääni. Varokaa mitä rukoillette; saatatte hämmästyä sitä, miten äkkiä sen saatte!

Kello oli miltei yhdeksän, kun tulin paikalle, ja lämpöä oli jo reippaat 30 astetta. Oli tosiaan kuumaa. Päivän tinkinä oli levittää 250 kuutiota betonia teräsvahvisteiselle kerroslaatalle, joka oli jalkapallokentän kokoinen. Kerroslaatta oli kadun tasalla, ja se oli pohjimmainen taso rakennelmassa, johon kuului kolmesta kerrosta ja katto.

Betoniurakoitsija päätti levittää betonin tälle laatalle tuomalla paikalle yli kaksikymmentä betonikuormuria, joita palveli kaksi suurta pumppuautoa. Pumppuautot pumppaisivat betonin alumiiniputkien läpi kohteeseensa. Putkien päässä olevien letkujen avulla betonimiehet levittäisivät betonin omiin paikkoihinsa, ja siellä toiset betonimiehet sitten levittäisivät sen tasaiseksi. Urakoitsija arveli työn kestävän tauotta työskennellen noin viisi tuntia.

Suunnitelma oli vallan hyvä, ja kaikki sujui nuottien mukaan kello 9.30:een saakka, kunnes kuumuus jähmetti putkissa virtaavan betonin ja virtaus pysähtyi. Pumppuautot rikkoutuivat.

Käsillä oli katastrofi. Paitsi, että putket olivat sementin tukkimia ja vaativat puhdistusta, lattiakansi oli sitä paitsi vasta 10-prosenttisesti betonissa. Hyvä rakennustapa ei salli betonikannessa kylmiä saumoja, jollaisia syntyy jos uutta betonia lisätään vanhan sementin oheen. Sellainen estää uuden betonin kunnollisen kiinnittymisen vanhempaan. Oli sen vuoksi välttämätöntä, että sementin syöttö oli jatkuvaa, jolloin uusi erä sekoittuisi homogeenisesti edelliseen. Nyt tämä jatkuva sementin syöttö kuitenkin katkesi. Ellei betonia saataisi virtaamaan uudelleen ja äkkiä sittenkin, saattaisimme joutua poistamaan jo levitetyn betonin kokonaan ja aloittamaan kaiken alusta.

Ongelmaa pahensi vielä se, että odottavien betonikuormureiden kuljettajat alkoivat panikoitua. Olihan niin, että jos heidän kuormureissaan oleva betoni kovettuisi, se hajottaisi heidän autonsa. Kun betonia on sekoitettu kuumassa auringonpaisteessa 80 minuuttia, se alkaa nopeasti kovettua. Jotkin kuormurit olivat jo odottaneet tuon minuuttimäärän.

Miehet kiistelivät siitä, mitä piti tehdä. 150-metrisiä pumppuputkia ei ole helppo hajottaa osiinsa ja puhdistaa. Jotkut miehet väittivät, että ammattiliiton sääntöjen mukaan työ ei kuulunut heille. Toiset karjuivat betonimiehille ja hoputtivat heitä putkien puhdistamiseen. Betonimiehet vastasivat, että putkien puhdistus kuului pumppu-urakoitsijalle, ei heille. Joka puolella kiisteltiin kiivaasti. Kuumaa ei ollut pelkästään sään puolesta; kuumana kävivät myös nämä nuoret ja karskit rakennusmiehet.

Saatuaan ohjeet radioyhteyden kautta kuormurien kuljettajat alkoivat ajaa ajokkinsa lattiakannen joka sivustalle. He toivat autonsa laatan sivustoille ja ryhtyivät tyhjentämään betonilasteja lattiakannen runoilte.

Seurauksena oli paniikki. Ei ollut mitään keinoa siirtää tuota betonia oikeaan paikkaansa. Kyseessähän oli 250 tonnia betonia. Se oli nyt 20 läjässä, jokainen kasa kaksi metriä korkea. Ja kuormurit poistuivat paikalta.

Betonipurukan nokkamies päätti nyt levittää näitä läjiä asettamalla betonitärstimen kunkin läjän keskelle. Oikein meneteltäessä tärstimää käytetään tavallisesti betonin lujittamiseen ja ilmataskujen poistamiseen. Mutta jos niitä käyttää niin kuin nyt tapahtui, ne vain erottavat betonin ainesosat toisistaan. Betoni on, kuten tiedätte, veden, sementin, hiekan ja pienten aggregaateiksi kutsuttujen kivien seos. Kun betoni hajaantuu, kivet, jotka ovat sen raskaimpia osasia, vajoavat pohjalle. Hiekka virtaa sivuille ja sementti nousee pinnalle kuin kerma. Asetuttuaan ja kovettuttuaan sellaista sotkua voi sen heikosta sekoittumattomasta rakenteesta johtuen tuskin sanoa rakennusbetoniksi. Oli erittäin vaarallista käyttää sellaista rakennuksen pohjalaattana, eritoten kun sen oli tarpeen kannattaa päälle nousevaa kahtatoista kerrosta ja kattoa.

Työmaan valvoja huomasi ensimmäisenä nokkamiehen levittävän betonia epäasianmukaisesti, ja koska minä olin rakennusinsinööri, hän sanoi minulle: "Kato, se levittää betonia tärstimellä!" Loin silmäyksen valvojaan, ja hän katseli minua ikään kuin sanoakseen: "Kuule, tää on sun hommias."

Eli käännyin ympäri ja kävelin isokokaisen, parakkiaan nokkamiehen luo. Hänellä oli täristin käsissään. Sanoin hänelle: "Lopeta hyvä mies tuo tärstimellä touhuaminen; ei betonia tuolla tavoin levitetä. Käytä oikeita menetelmiä."

Ohjeeni kuultuaan hän lausui muutaman valikoidun sanan, joiden toistaminen ei ole tässä yhteydessä paikallaan. Hän viskasi tärstimen maahan ja käveli paikalta yhä raskaasti kiroillen. Kävellessäni pois kuulin yleisurakoitsijan edustajan, jonka vastuulla työ oli, sanovan nokkamiehelle: "Sinä s#%□nan k&@!pää, painu h#§&tissä takaisin töihin. Levitä se v#&%un kuraläjä ja justiinsa."

Viha nousi ja sanoja sinkoili edestakaisin, rumia sanoja! "Ei käy, tule m&#kku levittämään se itse!", nokkamies ärjyi urakoitsijan edustajalle.

Edustaja ryntäsi nokkamiehen luo. Nyrkit heiluivat. Ennen kuin huomasitkaan, kaikki yleisurakoitsijan miehet juoksivat vaarallisella teräshehikolla tukemaan pomoaan isokokoisia betonimiehiä vastaan. Lopulta sähkö- ja putkimiehetkin liittyivät nujakkaan. Kaikki tappelivat. Lattiataso oli vaarallinen. Se oli täynnä teräviä terästankoja. Toisilla oli käsissään lankunpätkiä, joilla he alkoivat mätkiä betonimiehiä. Betonimiehet tarttuivat lapioihin ja terästankoihin puolustaakseen itseään ja ryhtyivät hakkaamaan yleisurakoitsijan miehiä. Tilanne oli yht'äkkiä käymässä veriseksi yhteenotoksi ... ja betoni kävi yhä kovemmaksi.

Kello oli miltei 10. Nyt kadun toisella puolella olevan toimituksen lehtimiehet soittivat pormestarille, osavaltion ja liittovaltion viranomaisille ja poliisille. Mutta kun poliisit

saapuivat, he eivät omaa turvallisuuttaan pelätessään menneet lattiakannelle lopettaakseen tappelun, vaan jäivät oman turvallisuutensa pelosta sen reunamille.

Hetken päästä liittovaltion viranomaiset tulivat osavaltioviranomaisten ja kaupungin virkamiesten kanssa, sillä heidänkin virastonsa olivat vain parin korttelin päässä. Ammattiosaston luottamusmiehen karjuessa, että hän vetäisi kaikki miehensä tältä työmaalta ja kaikilta muiltakin kaupungin työmailta, he painuivat lopulta yhdessä paikalle ennättäneen arkkitehdin, grynderin, pormestarin ja päällikköni päänsinöörin kanssa rakennusparakkiin. Parakin sisältä kuului kohta heidän huutonsa ja karjuntansa, samalla kun tappelu, kiroilu ja vaikerrus jatkui lattiakannella.

Seisoin paikallani selkää kannen suuntaan, katse taivaaseen kohotettuna ja ajattelin ääneen: "Jumala, mikä soppa. Ja kaikki johtuu minusta." Työmaan valvoja sanoi minulle: "Nick, äläpäs käännä selkääsi. Betonimiesten nokkamies katselee suoraan sinua, ja mikäli katseellaan voi tappaa, olet kohta kuollut mies!"

Tuona hetkenä mielessäni risteili monenlaisia ajatuksia, ja nähdessäni aina vain pelokkaammaksi käyvän ilmeen tarkastajan kasvoilla ja nähdessäni hänen käännyvän nopeasti ympäri ja siinä samassa poistuvan paikalta, minäkin ajattelin: "Nyt jalat alle, Nick." Nähkääs, ei vaadi paljonkaan unohtaa Jumala vaikka olisit koko aamun ajatellut häntä. Nyt, tuona kriittisenä hetkenä hän ei ollut mielessäni missään. Olin yksin.

Mutta juuri silloin tuo vieno ääni sisimmässäni, ääni, jonka olen niin hyvin oppinut tuntemaan Jumalan henkenä, sanoi: "Etsikää ensin Isän tahtoa." Pelkäsin tuona hetkenä henkeni hädässä, mutta sanoin: "Justiinsa, ei ole aikaa hukattavaksi. Minun on mentävä!"

Samassa minulle valkeni, että Jumalalla on aikaa, vaikkei minulla olisikaan. Tämä oli hänen järjestämänsä testi, kriisi, jota olin pyytänyt. Ja mitä minä tekisin? Kaikki tapahtui niin äkkiä. Mutta mielessäni vyötin itseni, soin hänelle tuon pyhän hetken, tynnytin mieleni ja etsin mielestäni hänen ajatuksiaan. Heti alkuun löysin seuraavat:

"OK, en käänny ympäri enkä katso."

"Mene muualle, Nick, ennen kuin sinut tapetaan."

"Kuka tuo nokkamies luulee olevansa? Käännyn ympäri, jos haluan. Hän ei minua pelottele."

"Minua ei kukaan tule uhkailemaan. Viis minä siitä, miten isokokoinen olet, mustine viiksinesi tai ilman."

"Onko täällä mitään, jota voi käyttää kättä pidempänä?"

Sitten kuitenkin tynnytin mieleni uudelleen ja tutkailin sen sisältöä. Mieltäni tutkaillessani oivalsin, ettei mikään pelkoa osoittavista ajatuksista voinut mitenkään olla Isän, joten rukoukseen: "Isä, jos tänä hetkenä eläisit elämäni, mitä sinä tekisit? Sillä sen minä aion tehdä." Ja sitten tuo edelleenkin hento mutta hyvin tuntemani ääni sanoi taas: "Etsikää ensin Isän tahtoa."

Tiesin, että minun oli saatava pelkoni kurin ja

tynnyttävä mieleni entisestään, mitä en siihen mennessä ollut kunnollisesti tehnyt. Muistin, miten Jeesus pääsi mielensä herraksi. Etsin sitten Jumalan tahtoa ajatusteni joukosta löytäkseni hänen totuutta, kauneutta ja hyvyttä osoittavat ajatuksensa, ja löytämisen jälkeen ne toteuttaakseni. Tiesin Isän ajatusten laatumääreet, mutta pelkäsin liikaa etsiäkseni ne, ja olin yhä peloissani ja ajattelin muun muassa: "Liian myöhäistä; pitää lähteä. Painu tiehesi täältä!" Näistä pelokkaista, eläimellisistä ajatuksista, jotka kumpusivat mieleni syvimmistä sopukoista, oli hankala päästä eroon.

Mutta niin hyvin tuntemani ääni puhui nyt lujemmin: "Etsikää ensin Isän tahtoa." Siinä sitä siis oltiin ja ihmeteltiin, mitä tehdä, kun lopulta annoin periksi ajatellen: "OK, Isä, mitä haluaisit minun tekevän? Minun tahtoni on tehdä sinun tahtosi."

Tuossa tuokiossa mieleeni välähti kuva, kirkas kuin päivä, ja siihen liittyi neljä pientä sanaa, ikään kuin elävään sarjakuvaan, ja tiesin, mitä tehdä. Arvioin tuon ajatuskuvan olleen **hyvyyden** ruumiillistuman; se sisälsi **totuutta**, siinä näkyi **ystävyyttä ja veljeys**. Mutta se säilytti minut puolikuoliaaksi! Tarkoitin, että ajatus sen tosiasiallisesta toteuttamisesta sai minut suunniltani. Jumalan tahdon etsiminen oli kiihottavaa tällaisen katastrofinkin keskellä, kun miehet mätkivät toisiaan ja kun itsestäni oli vaarassa tulla muusia. Hänen tahtonsa löytäminen tämän melskeen keskellä oli riemullista, mutta sen toteuttaminen ol'ikin jo toinen juttu.

Sanoin siis hänelle, joka asuu sielussani: "Jumala, jos tuon toteutan, minut aivan varmasti hakataan lapiolla." Mutta sitten keräsin rohkeuteni — en tiedä, mistä —, ja sanoin: "OK, minä teen sen." Mutta lisäsin vielä, niin kuin aina teen: **"Jumala, toivon, että tiedät, mitä teet!"**

Keräsin siis rohkeuteni luottaen siihen, että Jumala tosiaankin tiesi, mitä hän teki. Käännyin siis kulkuni kohti tuota isokokoista, lihaksikasta, 190-senttistä, mustapartaista nokkamiestä, ja tutisevin polvin ja vapisevin käsin kävelin hänen luokseen. Kuten olin mielessäni nähnyt, ojensin tutisevan oikean käteni häntä kohti. Hän seiso edessäni lapio yhä korkeammalle ilmaan kohoten ikään kuin valmiina iskemään minua, kun lähestyin häntä valmiina tarttumaan hänen käteensä. Käsi ojossa sanoin sitten nuo neljä sanaa, jotka minun piti sanoa: "Hei, nimeni on Nick."

Eikä muuta. Tuo oli kaikki, mitä minun piti tehdä ja sanoa. Aika vähän, eikö vain? Noin toimiessani tuo lapio tuon ison miehen käsissä kohosi yhä korkeammalle. Muistan häntä lähestyessäni toistamistaan toistaneeni mielessäni: "Luotan sinuun, Jumala. Mutta, **Jumala, toivon, että tiedät, mitä teet!** Tässä on henki kysymyksessä."

Järkytykseni oli suuri, kun ojensin oikean käteni sanottuani nimeni ja kun lapio nousi niin korkealle, että se näytti ulottuvan aurinkoon saakka ja peittävän auringon silmissäni, hän pudotti lapion taakseen. Sitten hän tarttui käteeni, pudistaen sitä oikean kätensä lujalla otteella ja kakisti: "Hei, mun nimi on Brutus."

Polveni menivät lähes linkkuun, kun hän sitten jatkoi: "Tiedän, että olet oikeassa. Minun ei olisi koskaan

pitänyt levittää sementtiä tärstimellä. Sehän vain erottelee sen osiinsa, ja meidän täytyisi joka tapauksessa poistaa huono betoni, ja tehdä betonointi kokonaan uudelleen. Tällä vain on niin pirun kuuma, että... Pumpput hajalla ja kaikki. Pitäisihän minun tämä osata paremmin. Olen pahoillani, Nick!”

Sen sanottuaan hän työnsi kottikärryt kasan lähelle, nosti lapionsa maasta ja ryhtyi lapioimaan betonia kärryille. Sitten hän kärräsi betonin lopulliseen paikkaansa ja levitti sen niin kuin piti.

Samaan aikaan kun hän yksin lapioi, kaikki muut jatkoivat tappeluaan. Lattialaatala näytti olevan enemmän verta kuin betonia — se oli kirjaimellisesti sotatoimialue. Mutta nähdessään nokkamiehensä lapioimassa he kaikki, yksi toisensa jälkeen, jättivät taistelun sikseen, tarttuivat lapioonsa ja ryhtyivät betonin levittämiseen. Jopa kirvesmiehet, raudoittajat, putkimiehet ja sähkömiehet tulivat mukaan — kaikkia ammattiliiton sääntöjä rikkoen. Minäkin menin auttamaan. Siitä kun olin sanonut Isän tahdolle OK, oli kulunut tuskin kolmea minuuttia ja sota oli ohi.

Ennen kuin huomasimmekaan kaikki betoni oli levitetty kannelle, poliisit lähtivät, sillä tappelu oli nyt ohitse, ja betonin viimeistelijät tulivat betonikannelle tasoittamaan sen. Aikaa ei 250 betonitonin levittämisessä kulunut tuntiakaan. Syynä oli tietenkin se, että työtä oli nyt tekemässä viitisenkymmentä miestä alkuperäisten kymmenkunnan betonimiehen sijasta. He jopa puhdistivat betonin tukkimat putket.

Työ oli tehty ja kello oli vasta 10.45. He katselivat kaikki toisiaan ihmetyksen vallassa. Koskaan ennen ei moista betonimäärää ollut levitetty käsivoimin yhtä nopeasti. He toimivat kuin muurahaispesä.

Nyt näillä kavereilla ei ollut mitään tekemistä. Heidän työnsä oli tehty yli kaksi tuntia aikataulusta edellä. Nähdessään työn tulleen tehdyksi, kaikkien porukoiden nokkamiehet toittottivat: ”Okei kundit, pitääkö tauko”, mutta lisäsivät: ”lounasajan loppuun.”

Ja sitten Jumalan kunniaksi näin kun jokainen mies meni jututtamaan jotakuta toista, jota mahdollisesti hetki sitten oli mätkimässä, ja sanoi tälle jotakin sellaista kuin, ”Oot sä kunnossa? Tuu mukaan. Mä ostan sulle kupin kahvia tai vaikka lounaan.” Joku toinen saattoi sanoa: ”Hei kundit, maistuisko lounas? Tulkaa messiin, mä maksan.”

Muuan heistä sanoi laskeissaan käsivartensa sen miehen olkapäälle, jonka kanssa hän oli juuri tapellut: ”Näen sinut aika usein, kun illalla ajat kotiin. Etkös vain asukin Branfordissa. Mikset tulisi perheinesi tänään meil-le? Me grillataan tänään ulkona, ja tämä on kutsu.”

Paljon muutakin puhuttiin yhtä ystävällisesti. Iso-kokoiset, karskit kundit ruhjeineen ja haavoineen, jotka jo

olivat unohtuneet, pudistivat toistensa käsiä ja poistuivat paikalta yhdessä — täysin ymmällä siitä, mitä oli tapahtunut. He tiesivät, että oli tapahtunut jotakin epätavallista, mutta eivät sitä, mitä se tarkasti ottaen oli. He kaikki tekivät, mikä oli Jumalan tahto ja mikä tuntui heidän sydämessään hyvältä tehdä; ja se tuntui hyvältä, todella, todella hyvältä, ja he tiesivät sen.

Samanaikaisesti parakista kuului yhä mielenkuuhu, vihaisia ja räjähtäviä äänenpurkauksia tunkeutui ilmoille avointen ikkunoiden kautta. Kohta saavutettiin kuumien piste ja hetken hiljaisuuden jälkeen voi kuulla ammattiosaston luottamusmiehen karjuvan: ”Hyvä on sitten. Me lähdemme. Me jätämme työmaan ja tämän kaupungin! Siinä on betoninne!”

Tuon ilmoituksen myötä parakin ovi lennähti auki. Kaikki viranhaltijat syöksyivät ulos parakista vain nähdäkseen työn valmiina ja työmiesten poistuneen paikalta. Heillä ei ollut aavistustakaan siitä, mitä oli tapahtunut. Äimissään he poistuivat kukin omalle taholleen. Välikohtauksesta ei koskaan puhuttu enää sanallakaan. Jopa sanomalehden reportterit olivat ymmällä, eikä heillä ollut hajuakaan siitä, miten tilanne ratkesi. Viidenkymmenen miehen tappelusta ei koskaan raportoitu yhtään riviä. Mutta minä tiesin totuuden. Eikä minulla ollut ketään, kelle kertoa siitä ennen kuin pääsin kertomaan asiasta teidän kaltaisillenne hengellisille veljille ja sisarille.

No niin, tuon kokemuksen jälkeen tuntui niin taivaalliselta, etten kykene sellaista tunnetta sanoin kertomaan; tunsin kuin olisin palannut Jumalan luokse Paratiisiin. Vau, ajattelin. ”Siinäpä vasta kokemus. Hämmästyttävää.” Palasin autolleni, suljin ovet ja kiljaisin niin lujaa, että uskoin sen kuuluvan suljettujenkin ikkunoiden läpi koko kaupungissa. ”Jumala”, huusin, ”sinä olet mahtavin. Sinä tiedät tarkkaan, mitä pitäisi tehdä. Tiesit täydelleen, mitä kunkin miehen mielessä liikkui ja mikä oli heille parasta. Muokkasit heidän ajatuksiaan ja tiesit mitä vaadittaisiin, jotta heidät saataisiin rauhoittumaan ja olemaan hyviä ja itse asiassa rakastamaan toisiaan. Tiesit tarkalleen, mikä oli täydellistä tehdä. Ja sallit minun olla siinä kanssasi ja toteuttaa sen. Jumala, sinä olet mahtava! Rakastan sinua, Jumala!” Tuotakin enemmän sanoin sydämessäni ylistäen Jumalaa ja tätä täydellisyyden hetkeä, jonka olin kohdannut hänen kanssaan. Sillä olinhan kokenut **miten täydellisyys toimii**, ja se kannusti minua eteenpäin kohti tulevien vuosien entistäkin suurempia kokemuksia hänen kanssaan.

Jatkoa sivulta 24, Seppo Kanerva:

Se, että hän oli **Epäsovinnainen**, seurasi luontaisesti siitä, että hänen elämästään ja opetuksistaan muodostui neljäs aikakautinen ilmoitus. Mutta on huomattava hänen olleen epäsovinnainen vain uskonnollisissa ja hengellisissä asioissa; muutoin hän oli lainkuuliainen Rooman alamaiskansan kansalainen, jonka vakiovastaus maisia hallituksia koskeviin kysymyksiin kuului: ”Antakaa keisareille mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mikä Jumalan on”. Tilanne oli sama sen seikan kohdalla, että hän oli heprealaiskansakunnan ja sen uskonnon jäsen. Hän oli uskollinen Immanuelin ohjeille: ”Sinun tulee sopivaksi katsomallasi tavalla samastua olemassa oleviin uskonnollisiin ja hengellisiin liikkeisiin, sellaisina kuin niitä on Urantialla kohdattavissa.” [1330:1] Jeesus itse sanoi: ”Mutta älkää erehtykö luulemaan, että olen tullut lakia ja profeettoja kumoamaan; en ole tullut hävittämään vaan täyttämään, laajentamaan ja valaisemaan. En ole tullut lakia rikkomaan, vaan pikemminkin kirjoittamaan nämä uudet käskyt sydämenne tauluun.” [1576:2]

Juutalaisten yleisesti noudattamien uskonnollisten tapojen vastaisesti Jeesus ei hyväksynyt paastoa eikä sielun kiusaamista. Hänen tarkoituksenaan oli hävittää ikiajoksi kaikki tällaiset käsitykset Jumalan luokse pääsemisestä (1512:7). Juutalaisuskonnon tapojen vastaisesti Jeesus kannatti fyysistä kuntoisuutta ja urheilullisia taitoja (1370:5) ja hän ihaili ja kannatti taidetta ja musiikkia; hän puhui hyväksyvästi tieteestä. Hän vastusti merkityksettömiä uskonnollisia rituaaleja ja menoja, sillä ne juontuivat lähes poikkeuksetta täysin virheellisistä jumalakäsityksistä. Tällaisia rituaaleja olivat esimerkiksi ovenkamanaan naulatun pergamentin palan koskettaminen joka kerta sisään tai ulos astuttaessa; käsienspesuritaalit aterioilla; eläinuhrit; sapatin noudattaminen (”Minä sanon teille, että sapatti tehtiin ihmistä varten eikä ihmistä sapattia varten.” [1655:0]); muodolliset rukoukset; näytösmäinen itsesääli ja niin edelleen. Jeesus ei kannattanut minkäänlaista syrjimistä; hän ei hyväksynyt käsityksiä ”valitusta kansasta”. Hän yritti urheasti saada seuraajansa ymmärtämään, että heillä oli uskonnollinen vapaus, että he saivat rukoilla omin sanoin, että heidän tuli kantaa huolta vain omakohtaisesta jumalasuhteestaan.

Jeesus ei tukenut yleisesti hyväksyttyä kostonkäytäntöä vaan hän opetti sen sijaan anteeksiantamista ja armahtavaisuutta: ”Samalla mitalla mittaaminen ei saa olla teidän sääntönänne. Ihmisten hallitsijoilla saattaa olla sellaisia lakeja, mutta niin ei ole valtakunnassa. Armon pitää aina määrätä, miten tuomitsette, ja rakkauden pitää määrätä, miten menettelette.”

[1577:3] Jeesus puhui sen sijaan vihamiesten rakastamisen puolesta: ”Minä sanon teille: Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa ne, jotka teitä kiroavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka halveksittavasti käyttävät teitä hyväkseen.” [1571:2]

Tilanteissa, joissa mahti ja valta; synagogan etupenkki ja kunniasijat aterioilla; kilpailu siitä, kuka on suurin valtakunnassa, olivat monien etummaisien huoli, aivan kuten ne ovat tänäänkin, Jeesus lausui seuraavat hätkähdyttävät sanat siitä, mitä suuruus on: ”Jokainen, joka haluaa olla suuri Isäni valtakunnassa, olkoon hän kaikkien hoivaaja; ja jokainen, joka haluaa olla joukossanne ensimmäinen, tulokoon hänestä veljiensä palvelija.” [1569:3]

Hämmästyttävimmän epäsovinnaisista Jeesuksen toiminnassa olivat hänen toimensa naisten vapauttamiseksi. Hän ei hyväksynyt juutalaisten tapaa syrjiä naisia ja pitää heidät erillään. Hän keskusteli vapaasti naisten kanssa. Hän jopa muodosti naisten evankelistaryhmän, minkä on täytynyt olla skandaali hänen aikanaan.

Saattaa näyttää ja kuulostaa omituiselta, mutta Jeesus oli uskonnollinen ja hengellinen johtaja, joka **ei puhunut yksinomaisen hengellisyyden puolesta**. Jeesuksen tavoitteena ei ollut yksinkertaisesti vain **uskonnollisen ihmisen aikaansaaminen**, sellaisen kuolevaisen aikaansaaminen, joka askartelee pelkästään uskonnollisten tunteiden parissa ja jonka saavat liikkeelle vain hengelliset yllykkeet. Jos olisitte voineet luoda edes yhden silmäyksensä häneen, olisitte tulleet, että Jeesus oli todellinen ihminen, jolla oli suurenmoinen kokemus tämän maailman asioista. Tällä kohdin Jeesuksen opetuksia on kaikki kristillisen aikakauden vuosisadat karkeasti vääristelty ja niitä esitetty paljolti vääressä valossa. Teillä on myös ollut vääristyneitä käsityksiä Mestarin sävyisyydestä ja nöyryydestä. Mihin hän elämässään tähtäsi, näyttää olleen **ylevä itsekunnioitus**. [1582:1]

Tämä on yleisesti huomiotta jätetty seikka myös viidennen aikakautisen ilmoituksen opiskelijoiden keskuudessa. Ihanne näyttää olevan täysin päinvastainen: kuolevainen, joka askartelee vain hengellisten tuntemusten parissa ja jonka vain hengelliset yllykkeet saavat toimimaan. Maailma, jossa elämme ja josta olemme vastuussa, on kuitenkin aineellinen maailma, ja on Jumalan tahto, että meillä on tämä maailma jossa elää ja jonka ihmisistä kantaa huolta. Jeesus opetti, että on itsekästä olla huolissaan omasta pelastumisestaan: Jumalan isyyteen uskoviensa tulisi suhtautua pelastumiseen itsestään selvyytenä. Uskovan suurimpana huolena ei ulisi olla itsekäs omakohtaisen pelastumisen halu, vaan mie-

luumminkin epäitsekäs kanssaihmiensä rakastamisen ja siitä johtuva palvelemisen tarve. [2017:4]

Hengellisen valtakunnan poikauden ja maallisen eli siviilihallituksen alaisen kansalaisuuden välillä ei ole mitään yhteen sovittamatonta. Uskovan velvollisuus on antaa keisarille, mitkä keisarin ovat, ja Jumalalle, mitkä Jumalan ovat. Näiden kahden vaatimuksen välillä ei voi olla mitään ristiriitaa, sillä toinenhan on aineellinen ja toinen on hengellinen. [1929:4]

Jeesus Nasaretilainen oli **äärimmäisen luottavainen** sekä taivaallista Isäänsä että kanssaihmissiään kohtaan. Luottamuksessaan kanssaihmissiinsä Jeesus ei kuitenkaan ollut naiivi, hän tunsi ihmissydämen sen sopukoita myöten. Hänellä ei ollut harhakäsityksiä ihmisten heikkouksista. *Hänen uskonsa oli niin ehdotonta ja epäilemätöntä, että se reagoi kaltaisiinsa kosketuksissa olon tenhoon ja maailmankaikkeuden ihmeisiin. Hän tunsi olevansa riippuvainen jumalallisesta, ja tämä tunne oli niin täysimääräinen ja luottavainen, että sen satona oli ilo ja vakuuttuneisuus ehdottomasta henkilökohtaisesta turvallisuudesta.* [2089:2] Meillä, hänen kanssakuolevaisillaan, on kaikki mahdollisuudet olla yhtä luottavaisia ja epäilemättömiä; osoittaa lapsen luottavaisuutta ja epäilyksettömyyttä.

Jeesus luotti ihmisiin, kanssakuolevaisiinsa, hän antoi heidän vastuulleen valtakunnan rakentamisen maan päälle. Hän antoi kanssaihmiensä osoittaa kykynsä, näyttää, että he olivat hänen luottamuksensa arvoisia. Hän suhtautui näin myös apostoli Juudas Iskariotiin. Jeesus sanoi Andreakselle: *”ole tätä apostolia kohtaan edelleenkin äärimmäisen luottavainen”.* [1751:0]

Evoluutio on Jumalan määräämä. Se on prosessi, jossa aineelliset universumit niiden planeetoilla asuvine luotuineen hitaasti mutta varmasti täydellistyvät. Mestariimme oli **evolutionisti**, ei kapinallinen eikä revolutionisti. *Hän ei ollut sotaisa revolutionisti. Hän oli edistyksellinen evolutionisti. Hän ryhtyi hävittämään sitä, mikä oli, vasta kun hän samalla tarjosi kanssaihmisilleen jotakin verrattomampaa, jotakin, minkä pitäisi olla.* [1671:6] Hän hylkäsi kaikki ajatukset myönnötysten tekemisestä Caligastian ajamille vallankumouksellisille menetelmille. *Ja hän tiesi, miten tulokseton Caligastian noudattama menetelmä oli, joka merkitsi yritystä ohittaa se luonnollinen, hidas ja varma tapa, jolla jumalallinen tarkoitusperä toteutetaan. Ja taas Ihmisen Poika kumarsi kuuliaisena sille, mikä on Isän tie. Isän tahto.* [1521:0]

Jumalan tahto on sekin, että finiittinen olo-muoto, jossa nyt olemme, on samaa kuin **kokeuksellinen olemassaolo**, ja että kehitymme kohti täydellisyyttä kokemuksen kautta, pitkää ja vaivalloista tietä. Meiltä ei tässä prosessissa kui-

tenkaan puutu apua; Jumala on järjestänyt meille apua runsain määrin. Jeesuksella on **omakohtaisesta kokemuksestaan** johtuen perinpohjainen tieto siitä, millaista itse asiassa on elää ihmisen elämää ajallisuuden ja avaruuden aineellisissa maailmoissa. (1425:2)

”... ihmisten asioissa [ei] mikään voi korvata tosiasiallista kokemusta.” [1956:0]

Jumala on rakkaudessa yhdistyvä totuus, kauneus ja hyvyys. Jeesus oli totuuden, kauneuden ja hyvyyden finiittinen ruumiillistuma. Hän oli **ruumiillistunut jumalallinen rakkaus**. Hänen olemuksensa kaikki muut piirteet voi katsoa hänen rakkautensa johdannaisiksi. On kuitenkin välttämätöntä laajentaa käsityksiään siitä, mitä rakkaus on ja mitä se ei ole. Rakkaudella on monta puolta, jotkin niistä hämmentäviä ja häkellyttäviä, piirteitä, joita emme heti emmekä edes mieluusti rakkauteen liitä. Rakkaus ei ole koskaan kyynistä. Rakkaus ei katso pahaa läpi sormien; rakkaus ei lellittele. (1574:5) *Hän teki tiettäväksi, ettei taivaallinen Isä ole mikään löyhä, hölläkätinen eikä typerästi hemmotteleva vanhempi, joka olisi aina valmis suvaitsemaan syntiä ja antamaan anteeksi vastuuttomuuden ... Jeesus sanoi: ”Isäni ei suhtaudu suvaitsevasti ja myötämielisesti sellaisiin lastensa tekoihin ja tapoihin, jotka tuhoavat heidät itsensä ja jotka merkitsevät kaiken moraalisen kasvun ja hengellisen edistymisen itsetuhoa. Tällainen syntinen menettely on Jumalan silmissä iljetys.”* [1653:3]

Jeesus kohtasi ja rakasti kaikenlaisia ihmisiä: rikkaita ja köyhiä, ylhäisiä ja alhaisia, mustia ja valkoisia, oppineita ja oppimattomia, sivistyneitä ja sivistymättömiä, eläimellisiä ja hengellisiä, uskonnollisia ja uskonnottomia, moraalisia ja moraalittomia. [1424:3] Hänen suuri uusi käskynsä, jonka hän viimeisellä ehtoollisella antoi yhdelletoista apostolilleen — ja meille — kuului: *”Rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä.”* [1944:4]

Jeesus neuvoi apostolejaan seuraavin sanoin: *”on ... olemassa käytännöllinen menetelmä, jolla saa selville, missä määrin olette luovuttaneet sielunvoimienne hallinnan tämän sisimmässänne olevan, taivaallisen Isän hengen antaman opetuksen ja opastuksen haltuun, ja tämä tulee ilmi siinä, missä määrin rakastatte kanssaihmiänsänne. Tuossa hengessä on mukana Isän osoittama rakkaus, ja kun se vallitsee ihmistä, se vie väijäämättä jumalallisen palvelonnan ja lähimmäisiin kohdistuvan rakastavan kunnioittamisen suunnalle.”* [1642:2]

2.2. Mitä Jeesus opetti?

Jeesuksen täydellisen elämän lisäksi neljänteen aikakautiseen ilmoitukseen kuuluvat myös hänen opetuksensa. Aikakautiset ilmoitukset ovat kaikilla

planeetoilla harvinaisia. Asutetun planeetan yleiskehitys seuraa evoluution lakeja. Evoluution laki koostuu ponnistelusta ja kamppailusta, kaikkien asianosaisten vapaan tahtonsa mukaisista toimista Isän tahdon täyttämiseksi. Evoluutio ei perustu jumalalliseen väliintuloon eikä Isän tahdon pakolliseen täyttämiseen. Aikakautisia ilmoituksia annetaan vain sellaisina evoluutioprosessin hetkinä, jolloin evoluution potentiaalit näyttävät olevan ehtymässä. Ilmoitukset merkitsevät yli-inhimillistä puuttumista evoluution normaaliin kulkuun, ja juuri siksi ne ovat aina huolellisesti suunniteltuja, jotta niin menetellen saataisiin tällaisen yli-inhimillisen toimenpiteen sekaantumista merkitsevä ainesosanen mahdollisimman vähäiseksi. Ilmoitusten on viime kädessä aina määrä muodostua osaksi evoluutionmukaista kehityskulkua. Koska on tarpeellista säilyttää evoluution ja ilmoituksen välinen herkkä tasapaino, Jeesuksen piti opettaessaan noudattaa huolellista harkintaa. Hän ei halunnut opettaa liikaa, hänen oli mitoitettava opetuksensa yleisönsä vastaanottokyvyn mukaiseksi, ja joissakin tapauksissa hänen opetuksensa oli puhtaasti henkilökohtaista ja esitettiin vain sillä ehdolla, että opetuksesta hyötyvä ei kertoisi kuulemastaan ”yhdelekään ihmiselle”.

Jos katsotaan, että rakkaus oli ensisijainen piirre siinä kokonaisuudessa, mitä Jeesus oli, se ominaisuus, josta kaikki muut piirteet juontuivat, silloin voidaan sanoa samaa hänen opetuksestaan, joka koski **taivaan valtakuntaa**. Valtakuntakäsite on Jeesuksen opetusten keskeisin aines; käytännöllisesti katsoen kaikki muut opetukset ovat sen johdannaisia.

Lyhyesti sanottuna taivaan valtakunta on Jumalan uskonpoikien, Jumalan Isyyteen ja sen seurausena ihmisten veljeyteen uskovien näkymätön yhteisö; se on niiden ihmisten yhteisö, joiden ylimpänä haluna on täyttää Jumalan tahto, mikä ilmenee epäitsekäänä rakkautena ja hengen hedelmien tuottamisena, ja yksi hengen hedelmistä on kohentunut eettinen ja moraalinen käyttäytyminen.

Taivaan valtakunta on eri käsite kuin Jumalan poikaus; kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia, mutteivät kaikki heistä eivät ole taivaan valtakunnan kansalaisia. Taivaan valtakunta on niin ikään eri käsite kuin on monilukuinen ja monenkirjava uskovaisryhmien, kirkkojen, lahkojen ja uskonyhteisöjen joukko. IUA:n peruskirjan ensimmäisellä sivulla todetaan viisaasti, että IUA:ta ”ei tule sekoittaa taivaan valtakunnan hengelliseen yhteisöön.”

Nimenomaan taivaan valtakunnan kansalaiset muuttavat maailmaa; he ovat jumalallisen rakkau-

den ja huolenpidon kanavia. Oma tulkintani on myös, että osaltaan juuri taivaan valtakunnan kansalaisista johtuen Kaikkein Korkeimmat voivat hallita ihmisen aineellisissa, maisissa valtakunnissa.

*Jeesus opetti, että uskova astuu uskon kautta jo nyt sisälle valtakuntaan. Monissa keskusteluissa hän opetti, että uskon kautta tapahtuvassa valtakuntaan astumisessa on kahdella seikalla olennaisen tärkeä osa: 1.) **Luottamus, vilpittömyys.** Se, että tulee pienen lapsen tavoin ottaa lahjana vastaan itselleen myönnetty pojan asema; että alistuu kyselemättä ja Isän viisauteen täysin luottaen sekä aitoa luottavaisuutta osoittaen noudattamaan Isän tahtoa; että tulee valtakuntaan vapaana ennakkoluuloisuudesta ja ennakkokäsityksistä; että on turmeltumattoman lapsen tavoin avomielinen ja opetettavissa oleva. 2.) **Totuudennälkä.** Vanhurskauden janoaminen; mielen muutos; itsensä motivoiminen niin, että haluaa olla Jumalan kaltainen ja haluaa löytää Jumalan. [1861:2—4] Hän opetti, että **usko** oli Isän valtakuntaan pääsyn ainoa edellytys: ”Usko on se avoin ovi, josta astutaan sisälle läsnä olevaan, täydelliseen ja ikuiseseen Jumalan rakkauteen.” [1545:9]*

Valtakunnan ovi on avoinna kaikille: ”Ja tämän valtakunnan jäseniä tulevat olemaan juutalaisten ja muukalaisten, rikkaiden ja köyhien, vapaiden ja orjien palvovat sielut, sillä Isäni ei katso henkilöön, vaan hänen rakkautensa ja armonsa ovat kaikkien yllä.” [1536:3]

Mutta kansalaisuutensa voi myös menettää. Jos kansalainen ei edisty ja jos hän ei enää tuota hengen hedelmiä, hänen kansalaisuutensa on menetetty: ”Pääsy Isän valtakuntaan on täysin esteetön, mutta edistymisen — kasvu armossa — on välttämätöntä, jotta siellä voisi jatkaa.” [1682:4] ”Elämä Isän ikuisessa luomuksessa ei ole joutilaisuudesta ja itsekkäästä vaivattomuudesta koostuvaa loputonta lepäämistä, vaan se on paremminkin yhtämittaista edistymistä jaloudessa, totuudessa ja kunniassa.” [1953:4] ”Ette voi ikuisen valtakunnan asioiden osalta jäädä paikallenne. Isäni vaatii kaikkia lapsiaan kasvamaan armossa ja totuuden tietämisessä.” [1917:1]

Taivaan valtakunnan kansalainen tuottaa väijäämättä **hengen hedelmiä**; se on automaattista. Kukaan ei voi olla valtakunnan kansalainen, ellei hän tuota hengen hedelmiä, ellei hänen kansalaisuutensa näy hänen toimissaan, käyttäytymisessään ja rakkautellisessa kanssaihmissensä palvelemisena; ellei se ilmene korkeatasoisena etiikkana ja moraalina, lojaalisuutena, sisäisenä rauhana, pettämättömänä hyvytenä ja anteeksiantavana suvaitsevaisuutena. Ja juuri nämä hengen hedelmät vetävät hänen kuolevaistovereitaan puoleensa; eivät niinkään hänen julistuksensa, hänen sanansa. Jeesus opetti: ”Ja ihmiset tulevat tietämään, eivät niinkään puhumanne sanan kuin elämänne elämän perusteella, että

olette olleet kanssani ja saaneet tietää valtakunnan realiteeteista.” [1569:4] ”Ja näin sinä, kun havaitsit syntyneesi hengestä ja olevasi onnellisesti Jumalan valtakunnassa, alkaisit päivittäisessä elämässäsi tuottaa runsaita hengen hedelmiä.” [1602:6]

Yksi hengen hedelmistä on rakastava palveleminen. (2054:3) **Rakastava palveleminen** puolestaan voi ilmetä moninaisin tavoin. Jeesus ei tullut maan päälle ratkomaan maailman poliittisia, yhteiskunnallisia tai muita aineellisia ongelmia. Evoluution luonteeseen kuuluu, että ihminen ratkaisee nämä ongelmat itse. ”Isän tahto on, että kuolevainen ihminen työskentelee sinnikkäästi ja johdonmukaisesti kohentaakseen omaa tilaansa maan päällä. Järkevä uutтеруus antaisi ihmiselle mahdollisuuden päästä suurimmasta osasta hänen maista kurjuuttaan.” [1661:5] Taivaan valtakunnan kansalaisilla on tässä evoluutionmukaisessa kehityskulussa avainasema. Se, että he menevät tähän mukaan, on yksi heidän rakastavaa palvelemista osoittavista teoistaan. Taivaan valtakunnan kansalaisuuden tulisi tehdä kyseisistä uskonpojista myös ihanteellisia kansalaisia ihmisten maisissa valtakunnissa. (1930:1)

Tämä uusi Jeesuksen uskonto ei ollut vailla käytännön tason seuraamuksiaan, mutta olipa hänen opetuksestaan löydettävissä mitä hyvänsä sellaista, jolla on käytännön tason poliittista, sosiaalista tai taloudellista arvoa, se on luonnollinen tulos tästä sielun sisäisestä kokemuksesta sen tuodessa esille hengen hedelmiä aitoa henkilökohtaista uskonnollista kokemusta edustavassa spontaanissa ja päivittäisessä hoivassa. [1585:4]

Jeesuksen aikomuksena ei milloinkaan ollut laatia talousteorioita, sillä hän tiesi mainiosti, että jokaisen aikakauden on kehitettävä olemassa oleviin vaikeuksiin omat parannuskeinonsa ... hän ei ottaisi kantaa nykyajan poliittisiin, sosiaalisiin tai taloudellisiin kiistakysymyksiin. Hän pysyttelisi niistä ylevästi erillään samalla, kun hän opettaisi teitä täydellistämään sisäistä hengellistä elämääne niin, että se tekisi teistä monin verroin kykenevämpiä käymään käsiksi puhtaasti inhimillisten ongelmienne ratkaisemiseen. [1581:4] Mestari ei tarjonnut mitään ratkaisuja oman aikansa eikä minkään myöhemmänkään aikakauden ei-uskonnollisiin ongelmiin. [1583:5]

Valtakunnassa omaamaan pojan aseman tulisi edistyvää sivilisaatiota ajatellen auttaa teitä tulemaan tämän maailman valtakuntien ihannekansalaisiksi, sillä veljeys ja palvelu ovat valtakunnan evankeliumin kulmakivet. Hengellisen valtakunnan rakkaudenkutsun tulisi osoittautua maisten valtakuntien epäuskoisten ja sotaan taipuvaisten kansalaisten vihanhalun tehokkaaksi hävittäjäksi. Mutta nämä pimeydessä elävät, aineellisuuteen suuntautuneet pojat eivät koskaan tule tietämään hengellisestä totuuden valostanne, elleste mene hyvin lähelle heitä

sen epätsekkään sosiaalisen palvelun myötä, joka jokaisen yksittäisen uskovan elämäkokemuksessa on luonnollinen seuraamus hengen hedelmien tuottamisesta. [1930: 1]

Kuolevaisina ja aineellisina ihmisinä te väistämättä olette maisten valtakuntien kansalaisia, ja teidän tulisi olla hyviä kansalaisia, aina vain parempia kansalaisia, sillä teistähän on tullut taivaallisen valtakunnan uudetsyntyneitä hengen poikia. [1930:2]

Muuan ihmisten maailman puoli on **johtajuuden** merkittävyys. Tätä seikkaa koskevat Jeesuksen opetukset ovat joillekuille ehkä järkyttäviä ja hämmästyttäviä. Tämä saattaa johtua siitä, että monet ovat menettäneet luottamuksensa ihmisjohtajiin, mihin on syynä se, että liian monet johtajat ovat historian kulussa osoittaneet, etteivät he ansaitse heihin pantua luottamusta, he ovat osoittautuneet alamittaisiksi, omaa etuaan tavoitteleviksi, petollisiksi ja tuhoisiksi. Seuraavat ovat Mestarimme sanoja: ”Universumissani ja Isäni universumien universumissa poikiamme, ja samalla veljiämme, kohdellaan yksilöinä kaikissa heidän hengellisissä suhteissaan, mutta kaikkien ryhmäsuhteiden kohdalla me poikkeuksetta huolehdimme siitä, että vallitsee tarkoin määrätty johtajuus. Valtakuntamme on järjestyksen maailma, ja aina kun kaksi tai useampia tahdollisia luotuja toimii yhteistyössä, huolehditaan siitä, että on joku, jolla on vastuu johtajan vallan käyttämisestä.” [1959:0]

Jeesus opetti **pelastumisen** ja taivaan valtakunnan kansalaisuuden välisestä suhteesta, että ne ovat yksi ja sama asia. Hän sanoi: ”Et voi ostaa pelastusta; et voi ansaita vanhurskautta. Pelastus on Jumalan antama lahja, ja vanhurskaus on luonnollinen hedelmä siitä, että elää hengestä syntynyttä elämää valtakuntaan kuuluvana poikana. Sinua ei pelasteta siksi, että elät vanhurskasta elämää; vaan paremminkin on niin, että sinä elät vanhurskasta elämää siksi, että sinut jo on pelastettu, siksi että olet tunnustanut pojan asemasi Jumalan antamaksi lahjaksi ja valtakunnassa suoritettavan palvelemisen maan päällä eletävän elämän suurimmaksi iloksi.” [1683:2]

Taivaan valtakunta on valtakunta, jossa vallitsevat **vapaus ja kahleettomuus**. ”Olen tullut tähän maailmaan julistamaan hengellistä vapautta siinä tarkoituksessa, että kuolevaiset saisivat kyvyn elää Jumalan edessä omintakeisuuden ja vapauden värittämää yksilöllistä elämää.” [1591:6]

Ketään ei voi pakottaa taivaan valtakuntaan; myöskään maisten valtakuntien mahtia ei saa käyttää taivaan valtakunnan edistämiseen tai ihmisten sinne pakottamiseen. Tämä periaate on ihmiskunnan historian kuluessa suuressa määrin unohdettu ja sitä rikottu. ”Missä Herran henki on, siellä on vapaus.” [1135:1] Hengellisen maailman voimat eivät pakota ihmistä, vaan ne antavat hänen kulkea tietä, jonka hän on

itse valinnut. [1802:4] *Teidän ei tule pyrkiä levittämään totuutta eikä saamaan aikaan vanhurskautta siviilihallitusten valtaan turvautumalla tai maallisia lakeja säätämällä. Teillä on aina lupa koettaa taivutella ihmisten mieltä, mutta ette saa koskaan ottaa sellaista vapautta, että heitä pakottaisitte.* [1931:3]

Laki ja järjestys on siitä huolimatta pidettävä voimassa: *Taivaan valtakunnassa eivät todelliset uskovat turvaudu fyysisen väkivallan käyttöön... se ei silti kumoa uskovista muodostuvien sosiaalisten ryhmien oikeutta ylläpitää järjestystä riveissään ja pitää kurittomat ja arvottomat jäsenensä nuhteessa.* [1929:3] Tulkitseen asiaa itse niin, että jos ilmenee minkäänlaista tarvetta kurittaa ”kurittomia ja arvottomia” taivaallisen valtakunnan kansalaisia, se osoittaa, että he ovat itse asiassa lakanneet olemasta valtakunnan kansalaisia. Taivaan valtakunta on aivan varmasti vapauden ja kahleettomuuden valtakunta, mutta hillittömyyden valtakunta se ei ole.

Koska taivaan valtakunta on vapauden valtakunta, siellä ei ole mitään käyttäytymistä koskevia sääntöjä noudatettaviksi ja täytettäväksi.

Keskiväliolentojen lausunnossa todetaan: *Jeesus riisui moraalin kaikista säännöistä ja seremonioista ja kohtti sen hengellisen ajattelun ja aidosti vanhurskaan elämäntavan majesteettisille tasoille* [1585:3]. *Hän ei ollut myöskään moraalin uudistaja. Hän tiesi mainiosti, ja sen hän myös opetti apostoleilleen, etteivät uskonnollinen nuhde sen kummemmin kuin laissa säädetyt kiellotkaan tukahduttaisi aistillisia haluja.* [1582:2]

Jeesus itse sanoi: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: kun Isän tahto on lakinne, olette tuskin vielä valtakunnassa. Mutta kun Isän tahdosta tulee aidosti teidän tahtonne, silloin toden totta olette valtakunnassa, sillä valtakunnasta on sen myötä tullut teissä jo kiistämätön kokemus. Kun Jumalan tahto on lakinne, olette jaloja orja-alamaisia. Mutta uskoessanne tähän uuteen evankeliumiin, jonka mukaan olette Jumalan poikia, Isäni tahdosta tulee teidän tahtonne, ja teidät korotetaan siihen korkeaan asemaan, joka on Jumalan vapaiden lasten, valtakunnan vapahdettujen poikien, asema.”* [1588:5]

Jeesus ei esittänyt mitään sääntöjä, jotka olisivat palvelleet sosiaalista edistystä, sillä hänen tehtävänsä oli uskonnollinen, ja uskonto on puhtaasti yksilökohtainen kokemus. [2093:5] Mutta ihmiset janoavat käyttäytymissä sääntöjä, jähmettyneitä oppeja, dogmeja ja uskontunnustuksia. Jeesus joutui kokemaan, miten vaikeaa hänen oli saada apostolinsa ymmärtämään, ettei hän opettaisi heille mitään sääntöjä, opinkappaleita, uskontunnustuksia tai rukouskaavoja. Hänen ei ollut vain vaikeaa, vaan jota kuinkin mahdotonta saada seuraajansa ymmärtämään ja hyväksymään sitä tosiasiaa, että he olivat vapaita. Vankisellin ovi oli auki, mutta he kieltäytyivät

kävelemästä ulos. Jeesus-liikkeen, josta myöhemmin tuli lahko ja vihdoinkin kristillinen kirkko, historia osoittaa, että tässä kysymyksessä hänen ponnistuksensa olivat lähes täysin turhia. Kaikki alkoi jo kirjoitettaessa Raamatun neljää evankeliumia. Omantunnon kolkuttamatta Jeesus pannaan evankeliumeissa esittämään selkeitä sääntöjä, mitä hän todellisuudessa ei koskaan tehnyt. Kohta kristinusko laati valtavan määrän sääntöjä siitä, mikä oli hyväksyttyä käyttäytymistä ja menettelyä. Se ryhtyi kiistelemään ja taistelemaan valtaisasta määrästä uskonkappaleita ja opillisia määritelmiä; ja se jatkuu yhä. Kristinuskon kohdalla on käynyt toteen Jeesuksen esittämä ennakointi: *Auktoriteettiuskonnot kiteytyvät elottomiksi uskonkappaleiksi; hengen uskonto kasva rakastavana palveluna ja armeliaana hoivana ilmenevien ylevöittävien tekojen tuottamaksi eneneväksi iloksi ja vapaudeksi.* [1732:2]

Jeesus sanoi: *”En ole tullut lakeja säätämään vaan valaisemaan. En ole tullut reformoimaan tämän maailman valtakuntaa vaan mieluumminkin pystyttämään taivaan valtakunnan.”* [1576:6] Keskiväliolennot raportoivat: *Muuan suuri vaikeus tässä kahdentoista apostolin opettamisessa oli lisäksi se, että heillä oli taipumus tarttua joihinkin uskonnollisen totuuden äärimmäisen idealistisiin ja hengellisiin periaatteisiin ja muokata ne henkilökohtaista käyttäytymistä ohjaaviksi konkreettisiksi säännöiksi. Jeesus saattoi tuoda julki sen ihanan hengen, joka kuvasti sielun asennoitumista, mutta he tulkitisivat itsepintaisesti sellaiset opetukset henkilökohtaista käyttäytymistä koskeviksi säännöiksi.* [1584:5]

Totuutta ei voi vangita uskontunnustuksiin, dogmeihin eikä opinkappaleisiin, joita jokaisen uskovan sitten tulee tunnustaa samalla opilliseen yhtenäisyyteen pyrkien. Niitä, jotka eivät usko tällä yhdenmukaisella tavalla, tulee halveksua tai heidät pitää tappaa. Jeesus ei mitään tuon tapaistakaan opettanut. Ei, hän opetti että totuus on elävää. *Totuuden Henki johtaa valkeuden lapsia iäti hengellisen todellisuuden ja jumalallisen palvelemisen uusii maailmoihin. Teille ei anneta totuutta, jotta kangistaisitte sen vakiintuneiksi, turvallisiksi ja kunnioitetuiksi muodoiksi... Miten surkeata olisikaan nähdä Jeesuksen seuraajiksi tunnustautuvien sukupolvi sukupolven perään sanovan jumalallisen totuuden haltijan tehtävästään: ”Mestari, tässä on totuus, jonka jätit hoitoomme sata tai tuhat vuotta sitten. Mitään emme ole kadottaneet, olemme uskollisesti säilyttäneet kaiken, minkä meille annoit; mitään muutoksia emme ole sallineet tehdä siihen, mitä meille opetit; tässä on totuus jonka meille annoit.”* [1917:3] Jeesus opetti, ettei opilliseen yhtenäisyyteen päästä koskaan: *Auktoriteettiuskonnot vaativat ihmisiltä uskonkäsityksen yhdenmukaisuutta, mutta maailman nykyisessä tilanteessa sellainen ei voi toteutua. Hengen*

uskonto edellyttää ainoastaan kokemuksen yhtenäisyyttä, määränpään yhdenmukaisuutta, sallien täysin uskonkäsitysten moninaisuuden. [1732:2]

Jeesus jätti meille uuden määritelmän **synti-käsitteestä**. Synti oli ikiajat ymmärretty Jumalan määräämien sääntöjen ja tabujen rikkomiseksi. Koska suuri osa Jeesuksen opetuksista katosi maailmasta, uskovien keskuudessa uskotaan edelleenkin, että synti on joidenkin ihmisen käyttäytymistä koskevien jumalallisten sääntöjen rikkomista, olivat kyseiset säännöt miten mielettömiä tai järjettömiä tahansa.

Kristillinen kirkko omaksui vihdoinkin Paavalin opinkappaleen perisyntistä eli Paavalin käsityksen, että kaikki ihmiset siitetään ja syntyvät synnissä, ja että vastasyntynyt vauva on syntinen. Perisyntin voi pestä pois vain Jeesuksen veri, ja että Kaikkivaltiaan Jumalan isänsydän kaikessa ankarassa kylmyydessään ja kovuudessaan ei sen vertaa liikuttunut luotujensa onnettomuuksista ja murheista, että hänen hellä armeliaisuutensa saatiin puhkeamaan esiin vasta, kun hän näki nuhteettoman Poikansa verta vuotavana ja kuolevana Pääkallonpaikan ristinpuussa! [60:5] Paavali piti tätä verrattominta uhria lunastuksena perisyntistä ja sai seuraajansa uskomaan, että Isä oli nyt lepytetty ja synti sovitettu. Tämä kristillisistä dogmeista kaamein ja primitiivisin on tehokkaalla tavalla estänyt hyviä kristittyjä oivaltamasta Taivaallisen Isänsä todellista luonnetta ja on synkentänyt tuhansien miljoonien kristittyjen elämää lähes 2000 vuoden ajan, ja sama jatkuu tänäkin päivänä. Jeesus ei koskaan opettanut mitään, joka edes etäisesti muistuttaisi Paavalin ja kristinuskon opinkappaleita. Viides aikakautinen ilmoitus neuvoo meitä: *Barbaarimainen ajatus kiukkuisen Jumalan rauhoittamisesta ja loukatuksi itsensä tuntevan Herran lepyttämisestä, Jumaluuden suosioon pääsemisestä uhrein ja katumusharjoituksin ja jopa verta vuodattamalla edustaa perin juurin lapsellista ja alkukantaista uskontoa — filosofiaa, joka ei ole tieteen ja totuuden valistuneen aikakauden arvoista. Sellaiset uskomukset ovat äärimmäisen vastenmielisiä universumissa palveleville ja niitä hallitseville taivaallisille olennoille ja jumalallisille hallitsijoille. On häväistys Jumalaa kohtaan uskoa, väittää tai opettaa, että on välttämätöntä vuodattaa viatonta verta hänen suosionsa saavuttamiseksi tai kuvittelun jumalallisen vihan torjumiseksi.* [60:3]

Jeesus neuvoi, että ihminen on epätäydellinen, eikä ole synnillistä olla epätäydellinen: *Ihmisluonto saattaa olla altis pahuuteen, mutta se ei ole myötäsyntyisesti syntinen.* [1739:3]

Jeesuksen mukaan synti ”on jumalallisen lain, Isän tahdon, tietoista, tiedostettua ja tahallista rikkomista.” [1660:3] Jeesus kutsui vapautumista pahuu-

desta ja synnistä uudelleensynty miseksi eli henkikasteeksi. Uudelleensyntyminen on taivaan valtakuntaan pääsemisen ehdoton edellytys. Se onkin erittäin johdonmukaista: taivaan valtakunnan kansalaisuus merkitsee, että asianomaisen ylimpänä haluna on täyttää Jumalan tahto, joten jos jonkun haluna ei ole täyttää Isän tahtoa, hän ei voi olla valtakunnassa.

Synti ... on selkeä todiste finiittisen tahdon vapaudesta, jopa mielivallasta. Synti kuvastaa kypsymättömyyttä, joka on sokaistunut persoonallisuuden omaamasta verrattain täysivaltaisen tahdon vapaudesta persoonallisuuden samalla ollessa kykenemätön tajuamaan kosmiseen kansalaisuuteen sisältyviä korkeampia velvoitteita ja velvollisuuksia. [1301:1]

Jeesuksen antamat ohjeet **anteeksiantamisesta** olivat hänen sävähdyttävimpiä opetuksiaan. Ne olivat siinä määrin hätkähdyttäviä, että muistamme apostoli Pietarin hämmennyksen ja hänen kysymyksensä, tarkoittiko Jeesus tosiaan, että hänen pitäisi antaa anteeksi ihan seitsemän kertaa ”veljelle, joka on tehnyt syntiä minua vastaan”. Jeesus vastasi, että hänen tulisi antaa anteeksi ei vain seitsemän kertaa, vaan mieluumminkin ”seitsemänkymmentäseitsemän kertaa”. Jeesus teki myös ehdotuksen siitä, miten uskovien väliset riidat ratkaistaan. (1762:5—1763:1) Jeesuksen opetuksiin anteeksiannosta sisältyy monta merkittävää ja tärkeää näkökohtaa: taivaassa oleva Isä antaa meille anteeksi jo ennen kuin mieleemme edes juolahtaa pyytää häneltä anteeksi; Isän anteeksianto muuttuu kohdallamme todellisuudeksi kuitenkin vasta, kun itse annamme anteeksi kanssaihmisillemme. Mutta tätä ei tule nähdä Isän anteeksiannon ehtona, vaan niin, että koemme hänen anteeksiantonsa vasta, kun annamme itse vastaavasti anteeksi kanssaihmisillemme.

Taivaassa oleva Isä on antanut sinulle anteeksi jo ennen kuin olet edes ajatellut sellaista häneltä pyytää, mutta tällainen anteeksianto ei ole henkilökohtaisessa uskonnollisessa kokemuksessasi tarjolla ennen kuin itse annat anteeksi kanssaihmisillesi. Jos asiaa ajatellaan **faktana**, ei se, että annat anteeksi lähimmäisesellesi, ole Jumalan anteeksiannon ehto, mutta jos asiaa ajatellaan **kokemuksena**, se nimenomaan on Jumalan anteeksiannon ehto. [1638:4]

Taikauskossa on paljon virheellistä. Taikauskot eivät ensinnäkään ole totuudellisia ja toisekseen ne suuntautuvat Jumalan säätämää evoluutioperiaatetta vastaan pyrkiessään saamaan jumalalliset ja yli-inhimilliset voimat ihmeenomaisesti puuttumaan evoluutioprosessin luonnolliseen kulkuun. Taikausko suuntautuu jumalallista tahtoa vastaan yrittäessään päästä tietoon tulevaisuuden

tapahtumista. On Jumalan tahto, että tulevaisuus on meille yksityiskohtiensa osalta tuntematon; ilmoitukset antavat meidän tietää vain yleispiirteisen hahmotelman siitä, mitä on edessäpäin. Taikausko on ihmisen turha yritys välttää ponnistelemiselta, kamppailemiselta, yrityksiltä ja erehdyksiltä tulevaisuuden rakentamisessa sekä Jumalan tahdon selville ottamiselta ja sen löytämiseltä vaikean mutta säädetyin prosessin kautta.

Jeesus esitti suuren määrän toteamuksia taikauskaisia uskomuksia vastaan: *Astrologia on vain valtava määrä taikauskoista erettä, jollaisella ei ole mitään sijaa valtakunnan evankeliumissa. Vastatapetun eläimen sisäelinten tarkastelu ei voi paljastaa mitään siitä, miten säätila kehittyy, mitä tapahtuu tulevaisuudessa tai miten ihmisten asiat sujuvat. Vainajien henget eivät palaa pitämään yhteyttä perheisiinsä tai entisiin ystäviinsä elävien joukossa. Taikakalut ja pyhäinjännökset eivät kykene parantamaan sairautta, torjumaan onnettomuutta tai vaikuttamaan pahoihin henkiin ... Arvan heittäminen ... ei ole menetelmä, jonka olisi määrä paljastaa Jumalan tahto ... Ennustaminen, taikuus ja noituus ovat tietämättömissä mielissä eläviä taikauskaisia käsityksiä, kuten ovat myös magian harhat. Usko maagisiin lukuihin, hyvän onnen ennusmerkkeihin ja huonon onnen enteisiin on silkkää ja perusteetonta taikauskoa. Unien tulkitseminen on enimmältään tietämättömästä ja mielikuvituksekskaasta spekuloinnista koostuva taikauskoinen ja perusteeton järjestelmä ... Sen paremmin hyvät kuin pahatkaan henget eivät voi pitää asuinpaikkanaan savesta, puusta tai metallista valmistettuja aineellisia symboleja ... Amuletit ja kaikenlaatuiset loitsut ovat voimattomia, jos tarkoituksena on saavuttaa hyvien henkien suojelus tahi pitää oletetut pahat henget loitolla. Jeesus toi päivänvaloon ja tuomitsi heidän uskonsa loitsuihin, koetuksiin, noitumiseen, kiroamiseen, ennusmerkkeihin, lemменmarjoihin, solmunyöreihin ja kaikkiin muihin tietämättömän ja orjuuttavan taikauskon muotoihin.* [1680:5—1681:7]

Kaikki edellä luetellut räikeän taikauskon ja magian ilmenemismuodot ovat laajalti maailman kirouksena vielä nykyäänkin. Taika- ja magiauskon räikeiden ilmenemismuotojen lisäksi esiintyy myös niiden hienostuneempia muunnelmia. Jeesus ei jättänyt sijaa spekulatioille sanoessaan: *”edistyminen — kasvu armossa — on välttämätöntä”,* jotta taivaan valtakunnassa voi jatkaa [1682:4]. Ilmoituksenantajat käsittelevät maallistumisen ilmiötä ja huomauttavat, että *useimmat läntisen sivilisaation tunnustuksellisista kristityistä ovat tietämättään itse asiassa sekularisteja* [2081:3]. Länsimaissa elävä on todennäköisesti ”ristitty” muutamaa päivää tai viikkoa syntymänsä jälkeen; teini-ikäisenä hänen jäsenyytensä kristillisessä yhteisössä eli kirkossa

”vahvistetaan” eli konfirmoidaan; sitten jonakin päivänä hänet vihitään kirkossa, kirkko siunaa hänen avioliittonsa; sitten hänen lapsensa niin ikään kastetaan ja heistä tulee saman kirkon jäseniä; ja vihdoin, päivän lopulla hänen ruumiinsa haudataan kirkkomaahan ja kirkko siunaa hänen tomumajansa. Tuo kaikki on pelkkiä muodollisuuksia; siihen ei kuulu liiallisessa määrin henkilökohtaista uskontoa tai vakaumusta. Mutta ihmiset uskovat, että ellei lasta kasteta hänen pelastumisensa on vaarassa, hänellä ei ole minkäänlaista ikuisen elämän toivoa; ellei avioliitto ole papin siunaama, se kariutuu; ellei henkilöä haudata kirkollisessa seremoniassa ja panna turpeen alle siunattuun kirkkomaahan, hänen kohtalonaan on oleva kadotus; ja niin edelleen. Ihmiset maksavat kirkollisveroa, sillä se koetaan vakuutukseksi, joka takaa pelastuksen ja ikuisen elämän. Samasta syystä ihmiset kuuluvat kirkkoihin ja tunnustavat uskovansa aikansa eläneisiin ja ikivanhoihin dogmeihin.

Tuon kaiken annetaan tapahtua henkilökohtaista uskoa tai uskontoa suuremmin omaamatta. Se kaikki on hienostunutta ja naamioitua taikauskoa ja uskoa magiaan. Ellei tietoista päätöstä valtakuntaan astumisesta Isän tahdon täyttämisen tarkoituksessa ole tehty tai ellei siihen ole halua, vaan edellä kerrottu tapahtuu vain itsensä pelastamisen vuoksi, Jeesus sanoo sellaiselle ihmiselle: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ei jokainen, joka sanoo ’Herra, herra’, pääse taivaan valtakuntaan, vaan pikemminkin se, joka täyttää taivaassa olevan Isäni tahdon.”* [1569:1]

Monet kristityiksi tunnustautuvat ovat tosissaan ja kiistattomasti tehneet henkilökohtaisen uskonnollisen ratkaisun ja ovat vakaumuksellisia kirkkonsa jäseniä. Mutta jos edistymisen, kasvu armossa, puuttuu, ellei hengen hedelmiä näy, jos kirkkoon kuulumisesta tulee pelkkä muodollisuus, pelkkää sosiaalisesti hyväksytyyn mukautumista, jos kuulumisesta tulee hurskastelevaa ja muita tuomitsevaa, silloin asianomaiset eivät enää ole taivaan valtakunnan kansalaisia, he ovat sivuun jääneitä. Heidän edelleen jatkuvasta jäsenyydestään kristittyjen yhteisössä on tullut taikauskoa ja uskoa magiaan.

Jos ”hyvät työt” on tehty itsekkäin motiivein, jos ”uhrautuu” ja harjoittaa kieltäymystä kerätäkseen ”pisteitä” jumalalliseen kirjanpitoon, tai jos sen tekee rangaistuksen pelossa, silloin nuo työt ovat taikauskon ilmentymiä mieluumminkin kuin aitoa uskoa. Jeesus sanoi: *”Pelastus saavutetaan hengen uudestisyntymisen eikä hurskastelevien lihallisten tekojen kautta. Vanhurskaudutte uskon kautta ja pääsette veljeskuntaan armon kautta, ei pelon ja lihallisen itsensäkieltämisen kautta, jos kohta ne Isän lapset, jotka*

ovat syntyneet hengestä, aina ja ikuisesti hallitsevatkin minuutensa ja kaiken, mikä liittyy lihallisiin haluihin.” [1610:1]

Rukoilukin saattaa olla tietyn tyyppistä hienostunutta magiauskoa. Siitä voi tulla taikauskoa, jos siitä tulee Jumalalle esitettyjä veto-omuksia puuttua asioiden normaaliin evoluutionmukaiseen kulkuun, jos sen tarkoituksena on vapautua harkitsemattomien tekojen ja päätösten väistämättömistä seuraamuksista, jos sen tarkoituksena on saada itselleen jotakin ylimääräistä tai edes jotakin tarpeellista, jne. Jeesus sanoi Jotapatassa ensimmäisen saarnamatkan aikana, tammikuussa vuonna 28: *Jumalan tunnuttujen kumoamattomien lakien kanssa ristiriidassa oleva rukous on iljetys Paratiisiin Jumaluuksille.* [1638:3]

Erheellisellä jälleensyntymiskäsityksellä, uskomuksella, jonka mukaan ihmissielut kerta toisensa jälkeen palaavat tähän maailmaan ruumiillistuaakseen uusina ihmisinä, on ikiaikaiset juuret, ja se näyttelee näkyvää osaa niin kutsutuissa idän filosofioissa. Meille kerrotaan: *Mestari huomasi, että oli vaikea saada ihmiset uskomaan, ettei heidän sielullaan ollut ollut aikaisempia olemassaoloja.* [1811:5] Voimme vain todeta, että valtavan monet hänen nykyisistä seuraajistaan ja muista totuudenetsijöistä uskovat yhä jälleensyntymään. Ja on aivan yhtä vaikeaa nykyisin saada näitä uskovia luopumaan tästä erheestä kuin mitä se oli Jeesuksen aikana.

Kanavointi on toisentyypistä harhaa ja taikauskoa, joka on löytänyt kannattajia ja harjoittajia hämmästyttävää kyllä jopa *Urantia-kirjan* lukijoista. Syitä kanavoinnin harjoittamiseen ja siihen uskomiseen on koko joukko. Joillekuille se on keino tuntea itsensä tärkeäksi, olla Jumalan valittu; itsepetoksensa uhreina he ovat huijanneet itsensä uskomaan, että se, mitä he lausuvat, on viesti jostakin, joka on jossakin korkeammalla kuin heidän omissa fantasioissaan, mielikuvituksessaan tai, miksipä ei, ajattelussaan. Toiset harjoittavat kanavointia, koska he harhoissaan ja illuusioissaan uskovat aidosti kommunikoivansa henkimaailman kanssa, että heidän mieleensä ja heidän uniinsa ilmaantuvat ideat ja käsitykset ovat viestityksiä joistakin yli-inhimillisistä lähteistä. Jeesus opetti, että *ainoa keino pitää yhteyttä hengelliseen maailmaan sisältyy ihmiskunnan henkivarustukseen, ihmisessä olevaan Isän henkeen, sekä vuodatettuun Pojan henkeen ja Äärettömän Hengen kaikkialla tuntuvaan vaikutukseen.* [1681:2]

Jeesuksen opetukset **rukoukseta** olivat laajalajaisia ja samalla uusia ja entuudestaan tuntemattomia. Näkökohta, joka on ehkä edelleenkin vaikein hyväksyä ja omaksua on se tosiasia, että Jumala on

muuttumaton; aneluillamme ei ole voimaa saada aikaan muutoksia Jumalassa tai hänen toimintatavoissaan. Toinen Jeesuksen rukouksia koskevan opetuksen tärkeä näkökohta oli se, että Jumala kuulee jokaisen rukouksemme, hän on tietoinen mielemme ja sielumme joka ainoasta liikkeestä. Miksi rukoilu on tärkeää, ei kuitenkaan ole se seikka, että Jumala on siitä tietoinen, vaan mielumminkin rukouksen kyky muuttaa rukoilijan omaa suhtautumista. Jeesuksen viesti oli seuraava: *Rukous ei muuta Jumalan suhtautumista ihmistä kohtaan, mutta se muuttaa ihmisen asenteen muuttumatonta Isää kohtaan. Mikä on rukouksen vaikutin, se antaa rukoukselle oikeuden päästä Jumalan kuuluville; sitä ei tee rukouksen esittäjän sosiaalinen, taloudellinen eikä ulkonainen uskonnollinen asema.* [1639:3] Nämäkin ovat Jeesuksen sanoja: *”Kerron teille näitä tarinoita rohkaistakseni teitä jatkamaan itsepintaisesti rukouksianne, en suinkaan antaakseni teidän ymmärtää, että pyyntönne muuttavat oikeudenmukaisen ja vanhurskaan Isän, joka on korkeuksissa. Teidän ei kuitenkaan siksi pidä olla itsepintaisia, että voittaisitte Jumalan suosion, vaan jotta mainen asenteenne muuttuisi ja sielunne kyky hengen vastaanottamiseen laajenisi.”* [1619:3] Kommentoidessaan Jeesuksen opetuksia keskiväiolennot ihmettelevät: *Kuinka kauan vielä kestää ennen kuin uskovien maailma ymmärtää, ettei rukoilu ole mikään sellainen keino, jolla saa läpi oman tahtonsa, vaan että se on mielumminkin ohjelma Jumalan tien valitsemiseksi, kokemus, jossa opitaan tunnistamaan ja täyttämään Isän tahto?* [1946:2]

Jeesus sanoi myös että *Isän tahdon tietämisen puolesta esitetyn pyynnön jälkeen tärkeysjärjestyksessä seuraavana on rukous jumalallisesta opastuksesta sillä vaelluksella, joka suoritetaan maisen elämän kuluessa Todellisuudessa tämä merkitsee jumalallisen viisauden rukoilemista. Jeesus ei milloinkaan opettanut, että rukoilemalla voisi saada ihmistietämystä tai erityistaitoa ... Opettaessaan tovereitaan rukoilemaan hengessä ja totuudessa Jeesus selitti tarkoittavansa vilpittöntä rukoilemista ja rukoilua sen mukaan, mikä oli rukouksen esittäjän valaistumisen määrä; hän tarkoitti täydestä sydäimestä lähtevää ja järjellisesti, hartaasti ja vakavassa mielessä suoritettua rukoilemista.* [1640:3]

Mestari antoi meille neuvoja myös rukouksen esittämistä: *Esittäkää todelliset pyyntönne aina salassa. Älkää antako ihmisten kuulla henkilökohtaisia rukouksianne ... sielusta tuleva rukous on henkilökohtainen asia.* [1640:1] *Ja kun rukoilette, hakeutukaa omiin oloihinne, älkääkä hokeko tyhjänpäiväisiä ja tarkoituksettomia fraaseja.* [1577:5]

Koska Jeesuksen elämä ja opetukset olivat neljän aikakautinen ilmoitus, oli pelkästään luonnollista, että hän antoi tietoja, jotka kohentaisivat,

korottaisivat ja laajentaisivat ihmisen **jumalakäsitystä**. On kiintoisaa panna merkille, että jokainen yksilö näyttää käyvän läpi saman vähittäisen kehityksen jumalakäsityksissään, jonka ihmiskunta kokonaisuutena on kokenut historiansa kuluessa. Jeesuksen ydinsanoma seuraajista ja tavallisesta kansasta koostuneille kuulijakunnille oli, että Jumala on Isämme ja että me olemme hänen poikiaan ja tyttäriään ja niin muodoin toistemme veljiä ja sisaria. Apostoleilleen hän kuitenkin paljasti enemmän ja sitäkin enemmän tietyille yksilöille. Näissä keskusteluissakin hän oli valikoiva. *Urantia-kirja*, viides aikakautinen ilmoitus ja neljännen ilmoituksen uudelleenesitys, menee paljon pitemmälle kuin se, mitä Jeesus opetti yksityisesti apostoleilleen ja joillekuille yksilöille. Seuraavassa joitakin hänen lausumiaan sanoja:

"Ilmaisulla 'Herran pelko' on aikojen saatossa ollut eri merkityksiä, niin että alussa olivat pelko, ahdistus ja kammo ja lopuksi pelonsekainen kunnioitus ja pyhittävä kunnioitus. Ja nyt haluaisin pyhittävästä kunnioituksesta lähtemällä johdattaa teidät ensin tuntemisen ja tajuamisen kautta arvostamaan ja lopuksi rakastamiseen. Kun ihminen tunnustaa vain Jumalan teot, se johdattaa hänet pelkäämään Korkeinta, mutta kun ihminen alkaa ymmärtää ja kokea, mitä ovat elävän Jumalan persoonallisuus ja luonne, se johdattaa hänet tällaisen hyvän ja täydellisen, universaalisen ja ikuisen Isän yhä syvempään rakastamiseen" ... "Jumalan hyvyys johdattaa katumukseen, Jumalan anteliaisuus johdattaa palvelemiseen, Jumalan armeliaisuus johdattaa pelastukseen, kun sen sijaan Jumalan rakkaus johdattaa älyperäiseen ja avosydämiseen

palvomiseen" ... "Esivanhempanne pelkäsivät Jumalaa siksi, että hän oli mahtava ja salaperäinen. Te tahdotte jumaloida häntä siksi, että hän on rakkaudessa suurenmoinen, armossa ylenpalttinen ja totuudessa ylivertainen. Jumalan voima synnyttää ihmissydämessä pelkoa, mutta hänen persoonallisuutensa jalous ja vanhurskaus saavat aikaan kunnioitusta, rakkautta ja aulista palvontaa" ... "Olen tullut tähän maailmaan pannakseni pelon tilalle rakkauden, murheen paikalle ilon, kammon sijalle luottamuksen, orjamaisten sitoutuneisuuden ja merkityksettömien seremonioiden tilalle rakastavan palvelemisen ja arvostavan palvomisen. Pimeydessä kyyhöttävien osalta pitää kuitenkin edelleenkin paikkansa, että 'Herran pelko on viisauden alku'. Mutta sitten kun valo loistaa kirkaammin, Jumalan pojat tuntevat tarvetta Infiniittisen ylistämiseen paremminkin sen vuoksi, mitä hän on, kuin tarvetta pelätä häntä sen vuoksi, mitä hän tekee." [1675: 4— 6]

*Jeesus vietti paljon aikaa apostolien seurassa ja antoi heille opetusta uudesta jumalakäsityksestä. Hän juurruttamalla juurrutti heidän mieleensä, että **Jumala on Isä**, ei mikään suuri ja mahtava kirjanpitiäjä, jonka tärkeimpänä puuhana on viedä kirjoihin vahingoittavia merkintöjä maan päällä olevista erehtyvistä lapsistaan, rekisteröidä kaikki synnit ja pahat teot käytettäväksi heitä vastaan sitten, kun hän myöhemmin istuu tuomitsemassa heitä koko luomakunnan oikeudenmukaisena Tuomarina. [1590:4]*

Päätän puheeni seuraaviin perin tuttuihin sanoihin siksi, että niihin sisältyy toteamus, joka oli Jeesuksen opetusten ydinsisältö: *Loppujen lopuksihan Isä-idea on yhä korkein ihmiskäsitys Jumalasta. [2097:3]*

Brinkmanin muistorahasto

Richard H. Brinkmanin muistoa kunnioittamaan on perustettu rahasto, jonka varoilla tuetaan *Urantia-kirjan* kiinankielistä käännöstä. **Hilvania C. Adams** perusti rahaston pitämään yllä Rick Brinkmanin muistoa. Rick oli *Urantia-kirjan* lukija vuodesta 1960 lähtien, Yhdysvaltain Urantia-yhdistyksen ensimmäinen presidentti ja Suur-New Yorkin Urantia-yhdistyksen perustaja ja ensimmäinen presidentti. Viime ajat hän toimi

Floridan Urantia-yhdistyksen presidenttinä. Rick poistui keskuudestamme yllättäen 20. toukokuuta 2000.

Halukkaat voivat kartuttaa rahastoa lähettämällä lahjoituksensa Urantia-säätiölle, 533 Diversey Parkway, Chicago, IL 60614, tai säätiön Suomen-toimistoon. Ilmoittakaa, että lahjoitus on tarkoitettu Richard H. Brinkmanin rahastolle.

KPN päätti IUA Journalin ilmaisjakelusta

Kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohtajain neuvosto päätti 3.6.2000, että vuoden 2000 kesäkuun numerosta alkaen IUA Journal jaetaan IUA:n jäsenille maksutta.

Tämä 20-sivuinen julkaisu ilmestyy neljännesvuosittain neljällä kielellä: englanniksi, espanjaksi, ranskaksi ja suomeksi. Lehdessä julkaistaan IUA-uutisia, konferenssiesitelmiä eri puolilta maailmaa ja lukijoiden kirjoittamia eriaiheisia artikkeleita.

IUA:n jäseniä pyydetään tekemään vuosittainen lahjoitus IUA:lle tämän jäsenedun kulujen peittämiseksi.

Kertyneet varat jaetaan jakelusta huolehtivan yhdistyksen ja kulloisenkin version tuottavan elimen välillä. Journal on tilausmaksua vastaan myös muiden lehdestä kiinnostuneiden saatavilla. IUA:n kotisivulta on lisäksi imuroitavissa lehden viimeisin versio kaikilla neljällä kielellä.

Neuvosto päätti niin ikään, että halukkaat yhdistykset saavat itse suorittaa Journalin jakelun jäsenilleen ja toimipiirinsä tilaajille. **Osoita tukesi IUA:lle teke-mällä lahjoitus tilauksesi kustannusten kattamiseen.**

KPN KOKOONTUI

IUA:n kansallisten puheenjohtajain ja varapuheenjohtajain neuvosto (KPN) piti sääntömääräisen kaksivuotiskokouksensa 3.8.2000, IUA:n kansainvälisen konferenssin aattopäivänä, New Yorkissa.

KPN:n sääntöjen mukaan kokouksen päätösvaltaisuus edellyttää äänivaltaisten jäsenten kahden kolmasosan läsnäoloa. KPN:n äänivaltaisten jäsenten määrä on tällä hetkellä neljätoista, ja New Yorkin kokoukseen osallistui kolmetoista jäsentä tai heidän varamiestään, joten kokous oli päätösvaltainen. Äänivaltaiset jäsenet olivat: Kolumbiasta puheenjohtaja **Patricia Ramírez** ja **Ramón Ortiz**, joka edusti Kolumbian yhdistyksen varapuheenjohtajaa; Yhdysvalloista puheenjohtaja **Betty Zehr** ja varapuheenjohtaja **Dorothy Elder**; Australiasta **Kathleen Swadling** edustaen ANZURA:n puheenjohtajaa ja varapuheenjohtajaa; Ranskasta **Séverin Desbuisson** ja **Joseph Le Dain** edustaen AFLLU:n puheenjohtajaa ja varapuheenjohtajaa; Kanadasta puheenjohtaja **Gaétan Charland** ja varapuheenjohtaja **Nathen Jansen** sekä Suomesta puheenjohtaja **Kalevi Eklöf** ja varapuheenjohtajaa edustanut **Kristina Siikala**. Koska Mario Casassus edusti Andien Urantia-yhdistyksen puheenjohtajalta Alfonso Luqueta saamansa valtakirjan nojalla myös perulaisia, voitiin todeta, että yhtä lukuun ottamatta KPN:n kaikki jäsenet olivat joko henkilökohtaisesti tai edustajansa kautta läsnä. Kokouksessa oli läsnä myös joukko tarkkailijoita, joihin kuuluivat **Mario Casassus**, **Carlos Rubisky** ja **Nadine Loubet**, Eteläkärjen yhdistyksen puheenjohtaja, varapuheenjohtaja ja sihteeri (Chile, Argentiina, Bolivia); **Peep Söber** ja **Ruth Kask**, Viron yhdistyksen puheenjohtaja ja varapuheenjohtaja; **Rodrigo Miño** muodosteilla olevasta Ecuadorin yhdistyksestä; **Moussa Ndiaye** perusteilla olevasta Senegalin yhdistyksestä; **Luiz Dolabella** perusteilla olevasta Brasilian yhdistyksestä sekä IUA:n hallintoyöntekijä **Cathy Jones**.

KPN valitsi **Seppo Kanervan** Suomesta uudelleen puheenjohtajaksi ja **Kathleen Swadlingin** Australiasta uudelleen sihteeriksi kaudelle 2000-2002. Kumpikin vaali oli yksimielinen ilman vastaehdokkaita. Kokous hyväksyi sähköpostitse vuosina 1998—2000 käydyn kokouksen pöytäkirjan. Puheenjohtaja tiedotti KPN:lle IUA:n peruskirja- ja sääntöuudistustyön etenemisestä ja hahmotteli lyhyesti järjestörakenteen mahdollisia uusia piirteitä.

IUA:n johtokunta (säätöjohtokunta) perusti KPN:n ja vahvisti sen säännöt vuonna 1998, IUA:n kansainvälisessä konferenssissa Helsingissä. KPN:n tarkoituksena on palvella sekä yhdentää ja koordinoita IUA:n jäsenjärjestöjen toimintaa maailmanlaajuisesti. KPN toimii IUA:n hallinnollisena päätöksentekuelimenä. Nimensä mukaisesti KPN koostuu IUA:n kansallisten yhdistysten puheenjohtajista ja varapuheenjohtajista. Tällainen yhdistys toimii tällä hetkellä Australia—Uudessa-Seelannissa, Kanadassa, Kolumbiassa, Perussa, Ranskassa, Suomessa ja Yhdysvalloissa.

Olisi ylen määrin kallista KPN:n kokoontua fyysisesti yhteen paikkaan, ja koska neuvoston jäsenistö edustaa varsin monta aikavyöhykettä ja kieltä, myös puhelinkokoukset olisivat mahdoton työskentelytapa. KPN on sen vuoksi kehitellyt omat keinonsa käsitellä asioita: KPN on jatkuvasti koolla erillisellä KPN:n listalla käytävän sähköpostiviestien vaihdon välityksellä. Neuvosto käsittelee asioitaan kolmella (toisinaan neljälläkin) kielellä niin, että itse kunkin jäsenen puheenvuoro käännetään aina muille käytössä oleville kielille. Työskentelytapa on osoittautunut varsin tehokkaaksi, ja KPN onkin kokouksessaan käsitellyt suuren määrän kansainvälisesti merkittäviä asioita, kuten IUA Journalia ja sen jakelua, kansainvälisiä konferensseja, sääntömääräisten asioiden luontoisia asioita, IUA:n esitettä, IUA:n kotisivua jne.

IUA:n jäsenet eli Suomessa Suomen Urantia-seuran jäsenet ovat KPN:n päätöksen nojalla saaneet IUA Journalin maksutta kesäkuusta 2000 lähtien. Muut lehdestämme kiinnostuneet voivat tilata sen 50 markan vuositilausmaksua vastaan.

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuosittainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris Ragetly ja Jean Royer, *ranska*; Victor García Bory, Elías García Canseco, David Carrera Ibáñez, Gustavo Proaño, Andrés Rodríguez, David Carrera ja Bill Lloyd, *espanja*.

TILAUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): FIM 50,00

Irtonumerot: FIM 15,00

Tilausmenettely:

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Urantia Foundationin pankkitilille Leonia 800012-70160873. Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiittollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken JOURNALille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia Foundationin keskustoimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin seuraavista Urantia-säätiön toimistoista:

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Ellei toisin osoiteta, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2000 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

KESKUSTOIMISTO—AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1-773-525 3319; faksi: +1-773-525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI—POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö /
Urantia-stiftelsen
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561; faksi: (09) 496 225
Sähköposti: seppo.kanerva@kolumbus.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA—UUSI-SEELANTI—AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61-2-9970 6200
Sähköposti: urantia@ozemail.com.au
Verkkosivu: <http://www.ozemail.com.au/~urantia>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44-01491-641 922
Sähköposti: chris_moseley@mon.bbc.co.uk

RANSKA—LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33-1-5693 3513; faksi +33-1-5693 3511
Sähköposti: georges.michelson-dupont@wanadoo.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé PC G0A 1L0
Kanada
Puh. +1-418-285 3333; faksi +1-418-285 0226

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net